

www.burmeseclassic.com

BURMESE CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်ဖြတ်နိုး

ပန်းစိုင်းတို့ရဲ့
အလင်္ကာသစ်

ပန်းစိုင်းတို့ရဲ့ အကြံပြု
၂၀၁၂

‘မင်းနာမည်’
 ‘နုနုထွဋ်’
 ‘ငယ်နာမည်က ထွဋ်ထွဋ်လား’
 ‘ဟုတ်’
 ‘ထိုင်’
 ‘ဟုတ်’
 ‘ကိုယ့်နာမည် ဖန်နေဝန်းလ်ပါ’
 ‘ဟုတ်’

ဟုတ်ဟုတ်ဖြေလိုက်တဲ့ အသံလေးက ဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့ ရင်ထဲ သို့ အေးစိန်နေတဲ့စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု စီးဆင်းတိုးသွားသလိုပင် ပညာအရည်အချင်းက အတွင်းရေးမှူးမလေးဖြစ်ထိုက်တဲ့ E Majion နောက်ထပ် Chineseဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောဆို နိုင်သည်။

ဘာလိုသေးလဲ။

တန်းပြီးတောင် ခန့်နိုင်ပေမယ့်လည်း ဖန်နေဝန်းလ်က အိုက် တင်ခံပစ်၏။ ကောင်မလေးအား စိတ်မဝင်စားသလိုလို၊ သူ့အတွက် ကတော့ အလိုအပ်ဆုံးအစွမ်းအစရှိသူပါပဲ။ ကောင်မလေးကို အသေ အချာကြည့်သည်။

‘ကိုယ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိလား နုနုထွဋ်’

‘ဟုတ်၊ သိပါတယ်။ Tun Thit Sa Company ရဲ့ MD ဦးဖန်နေဝန်းလ်ပါ’

ဒီကောင်မလေး Speaking ကောင်းသားပဲ။ လေယူလေသိမ်း ကအစ။ အဆင့်မြင့်မြင့်မိန်းမချောလေးတွေ မြောက်မြားစွာနဲ့ တွေ့ဆုံ ပတ်သက်လာခဲ့ဖူးတဲ့ ဖန်နေဝန်းလ်ကောင် မျက်တောင်မခတ် ငေးမော မကြည့်မိအောင် ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

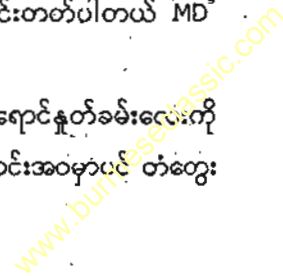
‘နုနုထွဋ်’
 ‘အိမ်နဲ့ရှိပါရှင်’

ချိုအိအိအသံလေး။ ခါးလေးကို ကိုင်းညွတ်ရင်း သူ့ကို အရို အသေပေးသည်။

‘ကိုယ်က အတွင်းရေးမှူး အရေးတကြီးလိုအပ်နေတာဆို တော့ မင်းကို အလုပ်ခန့်အပ်လိုက်ပြီ။ မင်းက နယ်ကနေလာတာဆို တော့ မင်းအတွက် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း သီးသန့်စီစဉ်ပေးမယ်။ ကားတစ် စီးပေးမယ်။ Harid Phoneတစ်လုံးပေးမယ်။ မင်း ကားမောင်းတတ် တယ်နော်’

‘ဟုတ်၊ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းတတ်ပါတယ် MD’
 ‘အိုကေ’

ပြုံးယောင်သန်းနေသော ပန်းသွေးရောင်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဝန်းလ် အမှတ်မထင်ကြည့်မိသွားပြီး လည်ချောင်းအဝမှာပင် တံတွေး

သီးသွား၍ ကလုဟုပင် ပြန်မျိုချရသည်။ မင်းအရမ်းချောတယ် နုနု ထွဋ်။

နာမည်နှင့်လည်း လိုက်တယ်။ မျက်တောင်ကော့ညွတ်ညွတ် တွေ ဝိုင်းရံထားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကတော့ မာနတွေက အပြည့်နှင့်မို့ မာတင်းသယောင်ယောင်။ ဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး အဖြစ် ထိုက်ဆုံးပဲ။

ဖန်နေဝန်းလ် မောင်ရင့်အခန်းထဲမှာ မိုးပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျ လာတဲ့ နတ်မိမယ်လေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုတာနဲ့ ကိုယ် ခွင့် ->တောင်းဘဲ ဝင်လာမိတယ်ကွာ'

ဒီကောင် ထက်ရှိုင်း မိန်းမချောလေးဆိုရင် အငမ်းမရ။ သူ Body Guard ဂျိမ်းစံဘွန်းလည်း မတားနိုင်။ သူ့အခန်းထဲ တားဆီးလို့မရ အောင် ယဉ်ကျေးမှုမရှိ ဝင်ထွက်ပြောဆိုနေတတ်တဲ့ကောင်ပဲ။ နုနုထွဋ် အနား တိုးကပ်သွားသဖြင့် ဝန်းလ်ပင် အထိတ်တလန့် တားဆီးပိတ်ပင် ဖို့ အချိန်မရလိုက်။ နုနုထွဋ်ပန်းလေးကို ထိကိုင်လိုက်တာ တွေ့လိုက် ရသည်။

“ဝုန်း”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်...အား...၊ မင်း...မင်း၊ ဘယ်လို လုပ်လိုက်ဘာလဲ ကောင်မလေး၊ အား...”

မထင်မှတ်ဘဲ နုနုထွဋ်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ထက်ရှိုင်း

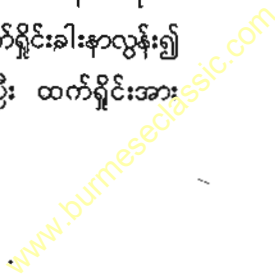
လက်နှစ်ဖက်အား ဆွဲယူကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။ တော်တော်လေး အထိနာသွားသလို ထက်ရှိုင်း ရုတ်တရက်ပြန်မထနိုင်။ မျက်နှာကြီး ခွဲမဲ့ကာ တကျွတ်ကျွတ်၊ နုနုထွဋ်ကတော့ ဟန်မပျက်ပြန်ထိုင်၏။
ဝန်းလ်တောင် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ။ အေးစက်ဝင်း တောက်တဲ့ မျက်ဝန်းအစုံက နည်းနည်းကလေးမှ အားနာရမှန်း၊ နောင်တရကောင်းမှန်း မရှိ။ နှုတ်ခမ်းလေးက တင်းတင်းစေ့စေ့၊ ဝန်းက ထက်ရှိုင်းကို ထူမပေးရသည်။

“မင်း...မင်း၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“ဆောရီးပဲ၊ ထွဋ်ခွင့်မပြုဘဲ ထွဋ်ပန်းကိုလာထိရင် အသည်း ထားပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်တတ်တယ်၊ ထွဋ်ကို Gentleman ဆန်ဆန် ပြုမူဆက်ဆံပေးပါ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းကလည်း။ ဘယ်လိုလဲ၊ အီစလန်ဝေသွား ပြီမဟုတ်လား။ လေးစားမိပါတယ် နုနုထွဋ်။ မင်းက ကိုယ့်အန္တရာယ် အတွက်လည်း ကာကွယ်နိုင်တာပဲ”

Jeans Pan အဖြူရောင်ဆွတ်ဆွတ်ကြောင့် ပေါင်တံအလှကို ထင်းနေသော နုနုထွဋ်၊ အသားကပ်နေသည့် စပိုရှပ်က အနက်ရောင်။ နုနုဖတ်ဖတ် မဟုတ်။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း။ ထက်ရှိုင်းခါးနာလွန်း၍ ခွဲထွေ၊ တပည့်ကျော် တွမ်တီးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ထက်ရှိုင်းအား တွဲထုတ်ခိုင်းရသည်။

နုနုထွဋ်၊ ကောင်းတယ်၊ မင်းအရမ်းတော်တယ်။ ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးမလေးတော့ နာမည်ကြီးပြီ။ ဒီကောင်က ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး ရမ်းချင်တယ်။ ပြောလို့မရဘူး။

ထွဋ်က ယောင်တတ်တာပါ။ ကိုယ့်အသားကို လာထိရင်လေ။

အမလေး... နုနုထွဋ်ရယ်၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ကိုယ်နဲ့က အမြဲတမ်း တွဲသွားတဲ့လာရမှာလေ။ မင်းအသားကိုထိမိရင် ကိုင်ပေါက်ခံရတော့မှာပဲ။

စောစောကလူမျိုးမှပါ။

ဘယ်လိုလူလဲ၊ မိန်းကလေးတွေကို သူလုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ရမလား။ နုနုထွဋ်ကိုတော့ လာမထိနဲ့နော်၊ မီးပွင့်သွားမယ်။

အမြင်ကတ်လိုက်တာ။ ကိုဖန်နေဝန်းလိရဲ့သူငယ်ချင်းတဲ့။ အလုပ်မခန့်ရင်လည်း နေတော့။

MD ကိုဖန်နေဝန်းလိကတော့ တည်ကြည်သူပါ။ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို ငမ်းချင်တာတောင် ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့်။ ထွဋ်က မြင်သူငေးယူရလောက်အောင် ချောသူ။

ထွဋ်ချဉ်းကပ်လိုတာက ကိုဖန် နေဝန်းလိမဟုတ်။ MD ရဲ့မိသားစုဝင်တွေထဲကိုပါ။ လောလောဆယ် MD ကိုဖန်နေဝန်းရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးနေရာ လစ်လပ်နေ၍ ဝင်လျှောက်မြင်ပါ။

‘MD ကို တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုပါရစေ’

‘တောင်းဆိုပါ’

‘ထွဋ်လေး၊ တိုက်ခန်းနဲ့ မနေချင်ပါဘူး။ MD တစ်ယောက် တည်းလည်း ဖြစ်နေပါတယ်။ MD တို့ခြံထဲက အစေခံတန်းငျားမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် နေထိုင်ခွင့်ပြုပါ။ ထွဋ်က နယ်ဘက်ကဆိုတော့ လုံခြုံစိတ်ချမှု အတွက် လိုအပ်ပါတယ်’

‘ဘာလဲ နုနုထွဋ်၊ မင်းက ကိုယ့်ကို မယုံတာလား။ တိုက်ခန်းရော၊ ကားရော ပေးလို့’

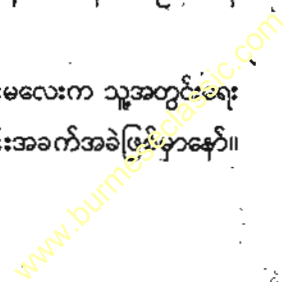
‘မဟုတ်ပါဘူး MD၊ ထွဋ်နေချင်တာပါ’

နုနုထွဋ်၊ မလွယ်တဲ့ကောင်မလေး။ ကိုယ်ခံပညာတွေ တတ်မြောက်ထားပေမယ့်လည်း ချောမောနုထွတ်နေတဲ့ ကောင်မလေးမို့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ မသင့်တော်။

ဝန်းလိကလည်း နုနုထွဋ်များ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ချင်မလားလို့ပါ။ သူ့ကို ဒီကောင်မလေး တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သွားပြီလားပဲ။

မဖွယ်မရာ ကြံစည်ချင်လို့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးနေတာဟု အထင်မခံနိုင်။

သူ ရှင်းလင်းပြဖို့ကလည်း ဒီကောင်မလေးက သူ့အတွင်းရေးမှူးမလေး။ မင်း ထင်ချင်သလိုထင်။ မင်းအခက်အခဲဖြစ်မှာနော်။

သူမက သိပ်လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး မနေချင်ပါဘူးတဲ့။ မလွယ်တဲ့ နုနုထွဋ်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ မင်းဆန္ဒပဲ နုနုထွဋ်။ မနက်ဖြန် မင်းပြောင်း လာခဲ့လို့ရပြီ။ မင်းအသုံးပြုဖို့ လိုအပ်တဲ့ Hand Phone ကိုတော့ ကိုယ့်လက်ထောက် ဂျမ်းစ်ဘွန်းက စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်’

ဦးဖန်နေဝန်းရဲ့လက်ထောက်က ဂျမ်းစ်ဘွန်းဆိုပါလား။ အဆင့် က မြင့်တယ်။ ဂျမ်းစ်ဘွန်းရဲ့ဆရာဆိုတော့လည်း ကျောစိမ့်စရာ။ ဒါကြောင့်လည်း နုနုထွဋ်က ကိုယ်ခံပညာသင်ခဲ့တာ။

ဦးဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခွင့်ရဖို့ နုနုထွဋ် ကြိုတင်ကြံစည်ခဲ့ရတာပါ။

သူမ ထိုင်ရာမှ ထသည်။

‘ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး MD၊ ပစ္စည်းတွေ သူငယ်ချင်းအိမ်က နေ သိမ်းရမယ်။ မနက်ဖြန်ပဲ ပြောင်းခဲ့ချင်ပါတယ်’

‘နုနုထွဋ်’

‘အမိန့်ရှိပါ MD’

‘မင်းလိုအပ်တာတွေဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံထုတ်နိုင်တယ်’

‘မလိုပါဘူး MD’

‘ပြီးရော’

နုနုထွဋ် ထသွားသည်။ ဖန်နေဝန်းလ်ပင် ငေးမောကြည့်ပြီး

မှင်တက်မိသွားရတဲ့ နုနုထွဋ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်း၊ ရင်တုန်လှိုက် ဖိုအလှတွေ၊ ကားစွင့်တဲ့တင်က ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကြောင့် ပင့်တင်ထား သလိုပင်။

ဖန်နေဝန်းလ်က လူပျိုကြီး၊ အသက်သုံးဆယ်၊ ချစ်သူရည်း စားမရှိ။ စိတ်လည်းမဝင်စား။ သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုပဲ ခေါင်း ထဲထည့်ထားတတ်တဲ့ အမဆိုလို ယင်မတောင်မသမ်းဖူးသေး။ မင်း ယုံပါ့မလား နုနုထွဋ်။

ဖန်နေဝန်းလ်တို့တိုက်မှာပဲ လာရောက်နေထိုင်မယ်ဆိုတော့ လည်း အမောပြေပါတယ်။ မင်းအတွက်လည်း လုံခြုံမယ်။ တကယ်ပဲ ကွာ ကိုယ် နုနုထွဋ်အတွက် စိတ်ပူချင်လာတယ်။ ဟိုကောင်ထက်ရှိုင်း ခါးကိုင်းကိုင်းကို လက်နှင့်နှိပ်ပြီး ပြန်ဝင်လာသည်။

‘ဝန်းလ်’

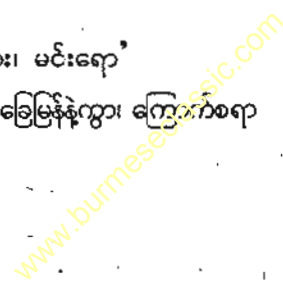
‘ဟင်’

‘ငါဝင်လာတာတောင် မမြင်ဘူး။ ငါ့ကိုကျော်ပြီး အခန်းအဝ ကို လှည့်ကြည့်နေလိုက်တာ ကောင်မလေးက အခုလောက်ဆိုရင် အိမ်တောင် ပြန်ရောက်နေပြီ’

‘အား...အဲဒီလောက်တောင်လား၊ မင်းရော’

‘အိမ်လန်ဆဲသွားတယ်။ လက်မြန်ခြေမြန်နုကွာ၊ ကြောက်စရာ

ကြီး’

‘မင်းကလည်း လက်မြန်တာပဲလေ’

‘ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်တာ’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်
လေ’

‘ကောင်မလေးကို မင်း ဘယ်မှာစီစဉ်ပေးထားလဲ’

‘ကိုယ့်တိုက်မှာ’

‘ဘာ’

‘ကောင်မလေးရဲ့ တောင်းဆိုမှုပဲ၊ ကိုယ်က တိုက်ခန်းတစ်
ခန်း စီစဉ်ပေးတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး မနေချင်ဘူးတဲ့’

‘တန်ဖိုးတွေ မြင့်တင်နေတာလားကွ၊ အရမ်းတော့လှတယ်၊
နာမည်နဲ့လိုက်ဖက်တယ်။ နုနုထွဋ်...နုနုထွဋ်၊ မိုးပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျ
လာတဲ့နတ်သမီးလား’

ထက်ရှိုင်းက နုနုထွဋ်က သူ့အတွက်ပဲတဲ့။ မင်းလက်ရှောင်
နေတဲ့။ မင်းက လူပျိုကြီးလုပ်တဲ့။ မိန်းမတွေကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်
စားတဲ့ကောင်တဲ့။

ဒီတစ်ခါတော့ ဖန်နေဝန်းလ်စိတ်တွေ တုံ့ဆိုင်းတွေ ဝေသွား
သည်။ မင်းပဲယူပါ။ ကိုယ်ကတော့ လုံးဝပဲ။ မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စား
ဘူးဆိုတဲ့စကား မပြောနိုင်။ သူ့နှုတ်ခမ်းသားတွေပဲ တွန့်ကွေးပြုံးပြ
လိုက်သည်။

‘ဝန်းလ်’

‘ဘာလဲကွ’

‘ဒီကောင်မလေးကိုတော့ အတည်ပါ၊ လက်ထပ်မယ်’

‘ထက်ရှိုင်း’

‘ပြော’

‘မင်းရှူးနေလား၊ မင်းမှာက မိန်းမရှိတယ်လေ။ မင်းအခြေ
အနေမှန်ကို သတိလက်လွတ်တော့ မဖြစ်သင့်ဘူး’

‘ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် လူပျိုလို့ ထင်သွား
တယ်။ နုနုထွဋ်ကြောင့် ကိုယ့်ဘဝအမှန်ကိုတောင် မေ့သွားတယ်။
အိမ်ကမိန်းမကို ကွာပစ်မယ်ကွာ’

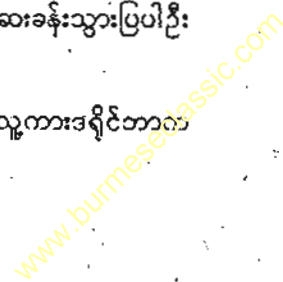
ထက်ရှိုင်းက မိန်းကလေးတွေနှင့် ရှုပ်ပွေချင်သူ။ အိမ်မှာရှိနေ
တဲ့မိန်းမကတော့ ပွဲတက်ဖို့သက်သက်ထားတာတဲ့။ တကယ်ပဲ သူ့ဇနီး
က ထက်ရှိုင်းကို မခိုင်။

နုနုထွဋ်နှင့်မှ ကွဲတာ။ ခါးရိုးများ ကျိုးသွားပြီလားတဲ့။

ဝန်းလ် ရယ်မောပစ်သည်။

‘နုနုထွဋ်ကို ခဏမေ့ပြီး မင်းခါးကို ဆေးခန်းသွားပြပါဦး
ထက်ရှိုင်း၊ အဟွန်း...ဟွန်း...အဟွန်း’

ဝန်းလ် ရယ်ပစ်သည်။ ထက်ရှိုင်းကို သူ့ကားဒရိုင်ဘာလဲ
လာတဲ့ခေါ်ခဲ့ရ၏။

ဆေးခန်းသွားပြဖို့ပင်။ နုနုထွဋ်က စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှန်းတဲ့ကောင်မလေးပဲ။ တောင့်ဖြောင့်ငွားစွင့်တင်းရင်းနေသည်။ ဝန်းလံတောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသတဲ့။

သူ ဘဲလံတီးလိုက်တော့ တပည့်ကျော် ဂျိမ်းစ်ဘွန်း ဝင်လာ၏။

မျက်နှာက မသိမသာလေး ရှုံ့တွနေသည်။

‘ဘာလဲ၊ မင်းလည်း ကိုင်ပေါက်ခံရလို့လား’

‘လက်လိမ်ချိုးခံရတာ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဘွန်းက Hand Phone ပေးတာ နုနုထွဋ်ရဲ့လက်ကို ကိုင်သွားလို့’

‘မင်း တမင်လုပ်တာမဟုတ်လား၊ သေရောက္ခာ၊ MD အသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေ ဘာတွေလဲဆိုပြီး ကောင်မလေး အထင်အယွေ့ပျောက်’

‘MD’

‘ပြော’

‘နုနုထွဋ်က အခုမှ အလုပ်ခန့်လိုက်တဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး ဒီကောင်မလေးက MD အထင်သေးမှာ ကြောက်ရမှာလေ။ ပြောင်းကြ

‘မဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ်ဆို မလုပ်သင့်ဘူး’

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက ပိုဆိုးသေးသည်။ ကောင်မချောချောလေးတွေကို တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း လုပ်တတ်လို့ နာမည်တောင် ဂျိမ်းစ်ဘွန်း ဖြစ်နေတာ။

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းနာမည်ရင်းက မြင့်မောင်မောင်။ သူ့အားတကိုး ရသုံး လက်ထောက်တစ်ယောက်။ နုနုထွဋ်ယူသွားတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်း နီပါတ်ကို သူ့ဖုန်းမှာ သွင်းထားလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

‘ဝန်းလံရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးက မာမီတို့နဲ့ အတူနေမယ် ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ။ သား၊ မင်းစိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်သွားလို့လား’

‘အဟွန်း...ဟွန်း...အဟွန်း’

‘မင်းမငြင်းဆန်ဘဲ ရယ်နေပုံထောက်ရင် မာမီမှန်းထားတာ မှန်နေပြီပဲ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာတောင် မြင်သူငေးကြည့်လောက်အောင် ရှေး နေတာ’

‘ဟုတ်တယ် မာမီ၊ ဥမ္မာဒဏ္ဍီကို မြင်လိုက်ရတော့ သိပီမင် ကြီး ရူးသွပ်သွားသလိုပဲ’

‘တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား ဖန်နေဝန်းရဲ့၊ မာမီကတော့ သားအိ ထောင်ရေးမှာ လွတ်လပ်ခွင့်အပြည့်ပေးထားတယ်။ သားနှစ်သက်မြတ် နိုးတဲ့ကောင်မလေးကိုပဲ ယူပါ’

‘နုနုထွဋ်က ဝန်းလံကောင်မလေး မဟုတ်သေးပါဘူး မာမီ ရာ၊ ကုမ္ပဏီမှာ အတွင်းရေးမှူးနေရာ လစ်လပ်နေလို့ လာလျှောက် တာပါ။ နုနုထွဋ်က အရည်အချင်းတော့ အပြည့်ပဲ မာမီ။ ကိုယ်ခံ ဝညာတွေလည်း တတ်တယ်။ ထက်ရှိုင်းရော ဂျိမ်းစ်ဘွန်းပါ အီစလန် ဝေသွားတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ကောင်မလေးက အရမ်းချောတယ်။ သူ့ကိုယ် ရှေးရာစဝင်ကရော၊ မိဘ...’

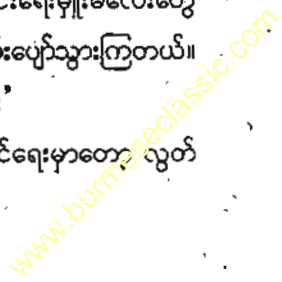
‘အမေပဲရှိပါတယ် မာမီ၊ အဖေက နုနုထွဋ်ငယ်ငယ်လေး ထာတည်းက ဆုံးသွားတယ်။ အဖေမက မြစ်ကြီးနားမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ တယ်’

‘တိုင်းရင်းသူလား သား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗမာစစ်စစ်ပါ။ နုနုထွဋ်အကြောင်း သိပ်စပ်စု ဆွဲ မကောင်းဘူးထင်တယ် မာမီ။ သားက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းပေးတာ ထက်ခံဘူး။ သူမလုံခြုံရေးအတွက် MD တို့မိသားစုနေတဲ့ ခြံကြီးထဲမှာ ဝ ဘယ်နေရာမဆို ကျောတစ်ခင်းစာပဲရရ နေပါရစေတဲ့’

‘အင်း...လူးဆန်းတယ်၊ တခြားအတွင်းရေးမှူးမလေးတွေ ခိုရင် တိုက်ခန်းနဲ့ ကားတစ်စီးပေးလိုက်ရင် အရမ်းပျော်သွားကြတယ်။ အတွင်းရေးမှူးမလေးကတော့ တစ်မျိုးပါလား’

‘သားဖန်နေဝန်းလံကို မိမိက အိမ်ထောင်ရေးမှာတော့ လွတ်

လပ်ခွင့်ပေးထားသည်။ ဝန်းလ်ကိုယ်တိုင်က စီစဉ်ကြောင့်ပြီး တန်ဖိုးအကြီးမားဆုံးတွေပဲ နှစ်သက်ခဲ့တာ။ တော်ရုံတန်ရုံမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သားဖန်နေဝန်းလ်က စိတ်မဝင်စားတတ်။

နုနုထွဋ်တဲ့။ ပညာအရည်အချင်းရော အရာရာပြည့်စုံနေသည်။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး။ မိဘမျိုးရိုးပဲ။ သားက ဒီလောက်ပဲ တော်ပါတော့၊ မာမိထပ်မစပ်စုပါနှင့်ပြော၍ စိတ်ဝင်မှာ နည်းနည်းလေးတော့ ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်။

‘သားနဲ့လည်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့ ဝန်ထမ်းအဆင့်ပဲရှိတာ၊ စပ်စပ်စုစုတွေ သိပ်မလုပ်ပါနဲ့ဦး’

‘အေးပါကွယ်’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကတော့ သားကို လူပျိုကြီးအဖြစ် အထိကျန်မနေစေလိုပေ။ သားကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာလည်း ဝင်ရောက်တာဝန်ယူနိုင်ပြီး မိမိလုပ်ငန်းတွေမှာလည်း ဦးစီးစေလိုခဲ့သည်။ နုနုထွဋ်မဆိုးပါဘူး။ ဒီနေ့မနက်ဘဲ ပြောင်းလာမယ်ဆိုရင် အခန်းတောင် စီစဉ်ထားပြီးပြီဖြစ်၏။

သားဖန်နေဝန်းလ်ကလည်း ပျာယာခတ်အောင် နုနုထွဋ်အတွက် လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ညွှန်ကြားနေသည်။

‘တီ...တီ’

‘တီ’

‘ဟော...မာမိ၊ လာပြီ၊ နုနုထွဋ်ကို သွားကြိုတဲ့ကား ရောက်လာပြီ’

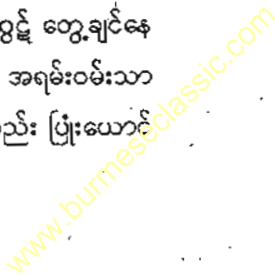
‘ထိုင်နေပါ သားဝန်းလ်ရယ်။ လာမှာပါ၊ မင်းဘက်က အရမ်းပျာယာခတ်ပြုနေရင် ကောင်မလေးက ရောင့်တက်လိမ့်မယ်။ နုနုထွဋ်က မင်းလက်အောက်ငယ်သားလေ’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာလည်း သားရဲ့အတွင်းရေးမှူးမလေးကို ခြင်္တေ့ချင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ကြိုဆိုလာသူက ဂျိမ်းစ်ဘွန်း၊ သားရဲ့ သတ်ထောက်။ သူမဝင်လာတော့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာပင် မှင်တက်သွား၏။ နုနုထွဋ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေး ချောလိုက်တာ။ Miss Universe လား။ မယ်မြန်မာလား။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ တစ်ခု သတိထားမိနေတာက တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဆင်တူနေသလိုပင်။ သူ့ချောကြည့်သည်။

‘မာမိလေ နုနုထွဋ်၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာတဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ၊ ဇောင့်ရှောက်ပါနော်’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာတဲ့။ တော်တော်လေး ခန့်ညားချောမောတဲ့။ အရွယ်နှင့်မလိုက် နုဖတ်နေသေးသည်။ နုနုထွဋ် တွေ့ချင်နေတာ ဒေါ်ထိပ်ရတနာပါ။ အဟွန်း...တွေ့ဆိုရတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ် ဒေါ်ရတနာ။ နုနုထွဋ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း ပြုံးယောင်

သမီးနေပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ သရဲမကြီးကို တွေ့မြင်နေရသလို ရွံရှာနေသည်။

‘မုန်းလိုက်တာ၊ ကျွန်မ ရှင်ကြီးနဲ့တွေ့ဖို့ ဘယ်လောက်အထိ ကြိုးစားခဲ့ရလဲ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ’

ချမ်းသာနေလိုက်တာ။ နုနုထွဋ်အမေကို ဆင်းရဲတွင်းထဲ တွန်းပို့ထားခဲ့တဲ့မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်လို့ရတဲ့ နေရာမှန်သမျှ စိန်တွေ လက်လက်ထနေအောင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မြင်တာနှင့် တန်ဖိုးကြီးတွေဆိုတာ သိသာနေ၏။ နုနုထွဋ်ရဲ့မေမေက တော့ ဆက်မတွေးချင်။ နာကြည်းမုန်းတီး ရွံရှာဖွယ်အတိတ်ကို ခဏဖယ်ထုတ်ဝစ်လိုက်သည်။

‘သမီးလေးထွဋ်၊ မင်းမေမေ အခုလိုဘဝမျိုးဖြစ်သွားရတာ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်ပဲ။ ချောမောလှပသလောက် အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ယောက်ျားဆိုရင် ငမ်းငမ်းတက်လေ’

မေမေညီမ ဒေါ်လေးမာလာတင်ရဲ့ ပြောစကားတွေကို သူမ သိလာရသောအချိန်တွင် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးအား ရွံရှာမုန်းတီးသွားကာ ‘တစ်နေ့လက်တုံ့ပြန်ဖို့အတွက် ကြံစည်နေမိသည်။

အခွင့်အရေးက ရလာခဲ့၏။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သား ဖန်

နေဝန်းလဲရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက် လိုအပ်နေကြောင်း ကြော်ငြာအရ လာရောက်လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ထွဋ်လေး၊ သတိထားနော်၊ ဒီမိန်းမကြီးက ကောက်ကျစ်စာယ်၊ ယုတ်မာတယ်။ အပြင်ပန်းကနေကြည့်ရင် ကျက်သရေမင်္ဂလာ အပြည့် တင့်တယ်နေသလောက် အတွင်းစိတ်က မုပ်လွန်းတယ်’

‘နုနုထွဋ်ပါ အန်တီတင်၊ စိန်ခေါ်မလား တိမ်ပေါ်အထိလိုက်မယ်။ မေမေခံစားခဲ့ရတာထက် အဆများစွာ ခံစားသွားစေရမယ်’

‘အန်တီတင်တော့ စိတ်မချဘူး၊ ထွဋ်လေးသိအောင် ပြောပြမိတာထောင် မှားသွားပြီထင်တယ်’

‘မမှားပါဘူး၊ ထွဋ်လေးလည်း သိသင့်တာပဲ။ ဖေဖေရော ဒီဒီမိန်းမကြီးနဲ့ အတူတူရှိနေတုန်းပဲလား’

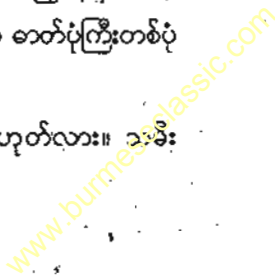
‘ထင်တာပဲ၊ ဝေးကွာသွားကြတာက အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် သွားပြီလေ။ သမီးထွဋ် ကိုယ်ဝန်အရင်အမာကြီးနဲ့ပဲ။ ဒေါ်ထိပ်တင်

တော့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အရင်ယောက်ျားနဲ့လေ’

အန်တီတင်ပြောတဲ့စကားတွေကြောင့် ဖေဖေအကြောင်းလည်း ထွဋ်သိထားရသည်။ ထွဋ်ဖေဖေရေ ဒီမှာရှိနေလား။ ဧည့်ခန်းမှာတော့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာနှင့်တွဲ၍ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံ

နဲ့တိဆွဲထားသည်။

‘ထွဋ်လေးက ဖေဖေကို မမြင်ဖူးဘူး မဟုတ်လား။ သမီး

ဖေဖေရဲ့မေးစေ့မှာ မွဲတစ်လုံး ထင်ထင်ရှားရှားရှိတယ်။ အရမ်းချောတယ်။

ဟုတ်ပါပြီ၊ ဓာတ်ပုံထဲမှ ယောက်ျားကြီးမှာလည်း မွဲရှိတယ်။ ချောလိုက်တာ။ သေသေချာချာကြည့်လျှင် ထွဋ်နှင့် ဆင်တူနေသလိုပင်။

ထွဋ်ရဲ့ဖေဖေလားပဲ။ သွေးဆူချင်သည်။

ထွဋ်က ကိုယ်ဖေဖေပုံကို စိတ်ဝင်စားနေသလိုပဲ။ ဒါက ကိုယ့်ဖေဖေလေ။ ဦးကိုကိုလွင်တဲ့ ဆုံးသွားပါပြီ။ မကြာသေးဘူးလေ။ နှစ်လလောက်ကပဲ။

ဪ...ဟုတ်လား၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး MD ရယ်။

ချောမောခန့်ညားလိုက်တာ။

ဟုတ်တယ် နုနုထွဋ်၊ ကိုယ်က ဖေဖေနဲ့တူတာလေ။ အရမ်းခန့်ညားတယ်။

ဆောရီးပဲနော် အန်တီရတနာ၊ ထွဋ်နေရမယ့်အခန်းက။

ချောချော လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ နုနုထွဋ် လိုက်သွားပါ။ လိုအပ်တာတွေရှိနေရင်လည်း ချောချောကို ပြောလိုက်လေ။

ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်။ အခုလောက်ဆိုရင်တောင် ထွဋ်အတွက် အရမ်းကောင်းနေပါပြီ။ အားနာလိုက်တာ၊ ထွဋ်က တစ်ယောက်တည်း မနေရဲလို့ပါ။ ထွဋ်ကြောင့်လည်း ဝန်မလေးစေချင်

ပါဘူး။ ထွဋ်အတွက် ကျောခင်းစရာတစ်နေရာလေးပဲရရင် ကျေနပ်ပါပြီရှင်။

အေးကွယ်၊ ချောချောနဲ့ လိုက်သွားပါ။ မမလေးလိုအပ်တာတွေ ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ ချောချောတာဝန်ယူနော်။

ဟုတ်ကဲ့။

ခွင့်ပြုပါဦး။

အေးကွယ်။

သူမက ကိုယ်လေးညွတ်ပြီး အရိုအသေပေးကာ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း လှမ်းတက်သွားတာကပင် ရင်သပ်ရှုမောစရာ ခန္ဓာကိုယ်နောက်ပိုင်းအလှက ထင်းထင်းလေး ဖြစ်နေသည်။

ဝန်းလ်။

အဲ...မာမိ။

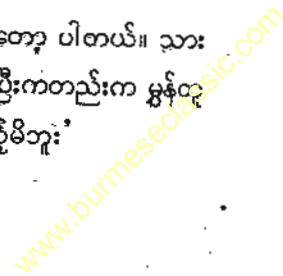
သတိထားဦးလေ၊ သားဝန်းလ်၊ အသက်မှရှုလားကွယ်။ ချက်တောင်ရော ခတ်ရဲ့လား။

ဘယ်လိုလဲ မာမိ၊ အိုကေလား။

နုနုထွဋ်ရဲ့မိဘတွေက ဘာလုပ်လဲ မာမိသိချင်တယ်။ နုနုထွဋ်အမေနာမည်ကနော်။

မသိဘူး၊ အဲ...ကိုယ်ရေးရာစင်မှာတော့ ပါတယ်။ သားသေသေချာချာ မကြည့်မိဘူး။ နုနုထွဋ်ကို တွေ့ပြီးကတည်းက မွန်ထွဋ်

ပြီး အဖေ၊ အမေနာမည်တွေကိုတောင် မကြည့်မိဘူး။

‘ကြည့်ပေးစမ်းပါ’

‘မာမီကလည်း ချွေးမလောင်းကို သားပဲရွေးချယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ မိဘတွေကအစ လှေလာချင်နေတာလဲ။ သားကတော့ နုနုထွဋ်ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါပြီ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ သိထားသင့်တယ်လေ။ လှတမက်ရင် ညစာခက်မယ်နော် ဖန်နေဝန်းလိ’

‘ဖန်နေဝန်းလိက အချစ်တွေနဲ့ပဲ မိသားစုအသိုက်အမြုံလေးကို ထူထောင်ချင်တာပါ’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ စိတ်ထဲမှာ နုနုထွဋ်ကို သံသယဝင်နေမိသည်။ ဘယ်သူနှင့် တူနေတာလဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တူနေသလိုပင်။ ကိုကိုလွင်၊ ရှင်နဲ့လား။ ဧည့်ခန်းမှာချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ကိုကိုလွင် ဓာတ်ပုံကြီးကို နုနုထွဋ်က စိတ်မာသယောင်အရိပ်အငွေ့တွေ လွှမ်းနေသည်ဟု ထင်လာ၏။ နုနုထွဋ်က ကိုကိုလွင်သမီးလား။ ကိုကိုလွင်နှင့် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာတို့ လက်ထပ်ခဲ့စဉ်က သူ့ဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘မာမီ’

‘ဟင်’

‘ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဗျာ၊ ချွေးမက မိုးပေါ်ကနေကျလာတဲ့ နတ်သမီးလေးထင်နေလို့လား’

‘ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကို သွားပြီး၊ နုနုထွဋ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ယူခိုင်းစမ်းပါ သားရယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အခုပဲ သွားယူခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်’

‘မာမီအခန်းထဲ ချောချောကို ပို့ခိုင်းလိုက်။ မာမီ အနားယူလိုက်ဦးမယ်’

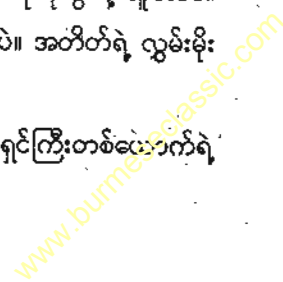
ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ထသည်။ စောစောကအပျော်တွေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းပင် မသိ၊ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

တကယ်လို့သာ နုနုထွဋ်က ကိုကိုလွင်ရဲ့သမီးဆိုရင် မိမိဆက်မတွေးနိုင်တော့။ သားဝန်းလိက နုနုထွဋ်ကို ချစ်နေပြီ။ အရမ်းကြွေးနေပုံပဲ။ ဘုရားရေး၊ ဒီ ကောင်မလေးကရော ဒီအိမ်ထဲအထိဝင်လာတာ သဘောရိုးမှဟုတ်ရဲ့လား။

အိပ်ခန်းထဲရောက်လာမှ မိမိအန္တကုယ်က ပိုမိုယိုင်နဲ့ အားအင်တွေ ဆုတ်ယုတ်သွားသည်။ အိပ်ရာပေါ် ပစ်ကျသွား၏။ အတိတ်၊ ဒီအတိတ်ကို သားဖန်နေဝန်းလိ မသိစေချင်ပေ။ မိမိတစ်သက်လုံး ဖုန်းဖိထားနိုင်လာခဲ့တာပါ။

နုနုထွဋ်က သေသေချာချာ ကြည့်လေ ကိုကိုလွင်နဲ့ တူလေပဲ။ ရင်တွေပူလိုက်တာနော်။ မိမိအသက်ကြီးလာပြီပဲ။ အတိတ်ရဲ့ လွှမ်းမိုးချောက်ချားနေမှုတွေကို မခံစားနိုင်တော့ဘူး။

သားဝန်းလိ အောင်မြင်နေတဲ့လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့

ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ သွေးပျက်မတတ် ခံစားနေရသည်။

‘မာမိကြီး’

‘ဟင်...ချောချော၊ ဝင်ခဲ့။ နုနုထွဋ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ရနေပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ပေးစမ်း’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်ပင်။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေပြီး သူ့ဋ္ဌေးမကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနှင့် မာန်မာနကြီးမားစွာ နေထိုင်ခဲ့သူပါ။ မိမိရင်ပူနေတယ်။ ချောချောအပေးစောင့်မနေတော့ဘဲ ဆွဲယူပြီး ကြည့်မိသည်။

အဖေမှာမည် ဦးသစ်လွင်၊ အမေမှာမည် ဒေါ်သီတာတင်၊ ဖခင်အလုပ်အကိုင် ကုန်သည်၊ မိခင်အလုပ်အကိုင် စက်ပန်းထိုးသည်။

‘အမလေး’

‘မာမိကြီး အာဖြစ်တာလဲ။ သတိထားပါဦး’

‘နေ...နေ၊ ရတယ်။ ညည်း ထွက်သွားတော့။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ နေမယ်’

‘ရပါ့မလား၊ မာမိကြီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ သဘောမတူလို့လား’

‘အေး...ဒါပေမဲ့ နှင့်အစ်ကိုလေးကို ဘာမှသွားမပြောနဲ့နော်။ နုနုထွဋ်မျိုးရိုးက ညံ့ဖျင်းလွန်းတယ်။ ဖခင်က ကုန်သည်တဲ့။ ဘာကုန်တွေ ရောင်းတာလဲ။ မိခင်က စက်ပန်းထိုးသည်တဲ့။ အမလေး... ဒီလူတွေကို မာမိကြီးက ခမည်းခမက် တော်ရမှာလား’

‘အစ်ကိုလေးနဲ့ ချစ်သူတွေမှမဖြစ်သေးတာပဲ၊ မာမိကြီး ဒီလောက်အထိ စိတ်မပူပါနဲ့၊ တားဆီးလို့ရပါသေးတယ်’

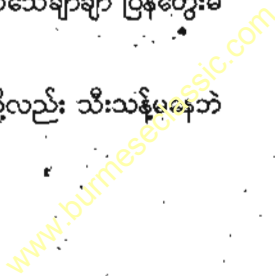
‘မာမိကြီး သားရဲ့စိတ်ကိုသိတယ်၊ နုနုထွဋ်ကလည်း အရမ်းချောတာကိုး။ ညည်းသွားတော့၊ ငါ့ရတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။ အမလေး... သေချာတယ်။ ကိုသစ်လွင်နှင့် သီတာတင်၊ မိမိနှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ ကိုသစ်လွင်နာမည်ကို ပြောင်းပစ်လိုက်တာပါ။ သင်းက သီတာတင်သမီးပဲ။

ဘာအကြံအစည်နဲ့ ရောက်လာခဲ့တာလဲ။ မိမိကပဲ မလုံမလဲနဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတာလား။ နုနုထွဋ်ရော သိမှသိရဲ့လား။ သဘောရိုးနဲ့လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ သေသေချာချာ ပြန်တွေးမိတော့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။

နုနုထွဋ် သိကို သိရမယ်။ သိထားလို့လည်း သီးသန့်မနေဘဲ ဒီတိုက်ကြီးထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာဖြစ်မှာ။

ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ညည်းကများ ကျုပ်လိုသူဌေးမကြီးတစ်
ယောက်ကို ဘယ်လိုအံ့တုရင်ဆိုင်မှာလဲ နုနုထွဋ်။

စိန်ခေါ်မလား၊ ညည်း မကောင်းတဲ့အကြံအစည်တစ်ခုခုနဲ့
ရောက်လာတာပဲ။ သား ဖန်နေဝန်းလ်ကိုများ ရာရာစစ။

ညည်းအဖေအလုပ်က ကုန်သည်လား၊ ဘာကုန်တွေရောင်း
တာလဲ။ ကျုပ်ဆီကနေ ဆန်တွေ၊ ဆီတွေ အကြွေးယူပြီး ရောင်းတာ
လေ။

ညည်းလို မလောက်လေးမလောက်စား ကောင်မလေးကများ
အေ စိန်ခေါ်ရတယ်လို့။ လုပ်လိုက်လေ၊ တိမ်ပေါ်အထိ တက်ကြမယ်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ သွေးတက်လာပြီထင်တယ်။ ဧကံတွေ
လေးလာသည်။

အခန်း(၃)

‘မမလေးထွဋ်ကို မနက်စာစားဖို့ အစ်ကိုလေးက ခေါ်ခိုင်း
ပါတယ်’

‘မမလေး လာမစားတော့ပါဘူး၊ အခန်းထဲမှာပဲ စားပါမယ်
လို့ ပြောလိုက်ပါ ချောချော။ အားနာတယ်၊ မမလေးက ဝန်ထမ်းလေ။

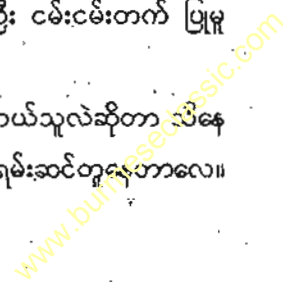
အခွင့်အရေးတွေ မယူချင်ပါဘူး။ ပြောလိုက်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ချောချော ပြန်ထွက်သွားသည်။

နုနုထွဋ် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အလွန်ကျေနပ်သွားရတဲ့ ပီတိ
အပြုံးတွေ လွမ်းသွားသည်။ ဦးဖန်နေဝန်းလ်ကိုယ်တိုင် လာခေါ်မှာ
ဆာချာပါတယ်။ ပဲပေးလိုက်တာ။ အရမ်းကြီး ငမ်းငမ်းတက် ပြုမှု
နေထိုင်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကတော့ သူမဘယ်သူလဲဆိုတာ သိနေ
လောက်ပြီ ထင်တယ်။ ဖေဖေနဲ့ သူမက အရမ်းဆင်တူနေတာလေ။

ဦးဖန်နေဝန်းလဲက မသိပေမယ့် အတိတ်ကိုသိနေတဲ့ ဒေါ်ထိပ် တင်ရတနာကတော့ တုန်လှုပ်နေပြီထင်သည်။

‘ဒေါက်... ဒေါက်’

‘ဒေါက်’

‘နုနုထွဋ် တံခါးဖွင့်ပါဦး။ ကိုယ်ပါ ဖန်နေဝန်းလဲ’

ထင်သားပဲ။ ရှင်ကိုယ်တိုင် လာခေါ်မယ်ဆိုတာလေ၊ သိနေ တယ်။

နုနုထွဋ်အပေါ် ဖန်နေဝန်းလဲ ဘယ်လောက်အထိ ယစ်မှူးတိမ်း ညွတ်နေပြီလဲဆိုတာ ယင်မတောင်မသမီးဖူးသေးတဲ့ လူပျိုကြီး။

သူမ အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

‘မာမိလည်း စောင့်နေတယ်၊ အားမနာပါနဲ့ နုနုထွဋ်။ ကိုယ်တို့ မိသားစုဝင်အဖြစ်ပဲ သဘောထားပါ။ အတူတူ မနက်စာစားကြမယ်။ ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ ကုမ္ပဏီကို အတူတူသွားကြမယ်လေ’

‘ဟို...အားနာစရာကြီး၊ MD မာမိက နှစ်သက်ပါ့မလား။ နုနုထွဋ်အတွက် MD အခက်တွေ့နေပါ့မယ်။ ဒီလိုအခန်းကြီးနဲ့ တခမ်း တနားနေနေရတာတောင့် ထွဋ် အားနာတယ်၊ မျက်နှာပူတယ်’

‘နုနုထွဋ်ရယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ်က လုပ်ငန်းမှာ အတူတူလှုပ် ကိုင်ရမယ့် သူတွေပါ။ မာမိက နားလည်မှုရှိပါတယ်။ မင်းကိုလည်း အဘက်ဘက်ကနေ အထင်ကြီးလေးစားလောက်အောင် ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးပါတဲ့’

‘ဟုတ်ရဲ့လား MD ရယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ပြောလားဟင်။ ကျွန်မ တကယ်အားနာတယ်’

‘လာပါ’

‘အို’

MD က သူမလက်ကို ဆွဲလိုက်တော့ တင်းသွားပြီး ကိုင် ခေါက်ဖို့ ကြံစည်မိပေမယ့် ဖန်နေဝန်းလဲက နုနုထွဋ်ရဲ့ သားကောင်။

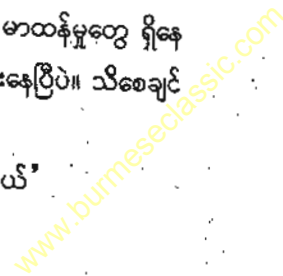
အရမ်းကြီး အထိတ်တလန့် ထွက်ပြေးသွားအောင် မလုပ် သင့်ဘူးပဲ။ ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ရမယ်။ ဒါမှ သားကောင်ကို အမိအရဖမ်းမိနိုင်မှာ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာက သဘောကောင်းချင် ဆောင်ဆောင်နေတာပါ။

သူမ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ စားသောက်ခန်းထဲမှာ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ထိုင်နေသည်။

‘နုနုထွဋ် လာပါကွယ်၊ ထိုင်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ အားနာရတာလဲ ကွယ်။ မိသားစုတွေလိုပဲ သဘောထားပါ။ ထိုင်’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ အတွင်းထဲအထိ စေ့စေ့ ကြည့်ရင် ဒေါသမီးတွေ တောက်လောင်နေတဲ့ မာထန်မှုတွေ ရှိနေ တယ်။ သူမ ရယ်ပစ်ချင်လာ၏။ ရှင်ကြီးသိထားပြီးနေပြီပဲ။ သိစေချင် တယ်။

‘နုနုထွဋ်က မနက်ဆိုရင် ဘာစားလဲကွယ်’

‘ပဲပြုတ်နဲ့ နံပြားလေ၊ ထွဋ်ဖေဖေလည်း အရမ်းကြိုက်တယ်
လို့ မေမေက ပြောတယ်။ ထွဋ်က ဖေဖေကို မတွေ့ဖူးလိုက်ပေမယ့်
ထွဋ်က ဖေဖေအကျင့်စရိုက်တွေနဲ့ အရမ်းတူတယ်လို့ ပြောတယ်’
ညည်း ဒါက ဘာစကားတွေလဲ နုနုထွဋ်။ ပဲပြုတ်နဲ့ နံပြား
ဟုတ်လား။ သင်းအဖေ ကိုသစ်လွင်ကလည်း ပဲပြုတ်နဲ့ နံပြား အလွန်
ကြိုက်နှစ်သက်သည်။

နုနုထွဋ် ရောက်လာတာ သဘောရိုးနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သင်း
မှာ အကြံအစည်ရှိရမယ်။

သားရှေ့မှာ နုနုထွဋ်ကို ပြုံးပြနေရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့
စိစိညက်ညက်ကြေအောင် အမှုန်ကြိတ်၊ စက်ထဲထည့်ပစ်ချင်၏။ သား
ဖန်နေဝန်းလဲက အရေးတယူ ဖြစ်နေလိုက်တာ။

မိမိလည်း သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်နေ ရသည်။
‘နုနုထွဋ် အားမနာနဲ့နော်၊ မိသားစုဝင်တွေလိုပဲ သဘောထား
ပါကွာ’

- ‘ဟုတ်ကဲ့’
- ‘မာမီ’
- ‘ဟင်’

‘နုနုထွဋ်ကို အားပေးမျှဦး၊ နယ်ကနေ တစ်ယောက်တည်း
လာပြီး အားငယ်နေတာပါ’

နုနုထွဋ် နယ်ကနေ တစ်ယောက်တည်းလာတယ်ဆိုတာ
မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ မယ့်နိုင်ပေ။

သင်းအမေရော။ သီတာတင်၊ ညည်းရင်ထဲမှာလည်း တအံ့
နွေးနွေးနဲ့ နာကြည်းနေတာ မဟုတ်လား။

သီတာတင်ရဲ့ခင်ပွန်းကို မိမိ လုယူလိုက်တာ အခု ကိုသစ်
ထွဋ်ရဲ့သမီးက ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာရတာလဲ။

မိမိစိတ်တွေ ချောက်ချားနေရသည်။

‘ထွဋ်ရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေက အရမ်းချစ်ကြတယ်လေ၊ ကံကြမ္မာ
အိုက ဝင်မွေ့ပစ်လိုက်တော့’

‘ချလွမ်း...လွမ်း’
‘ဟင်...အန်တီ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကော်ဖီတွေ ဖိတ်ကုန်ပြီ။

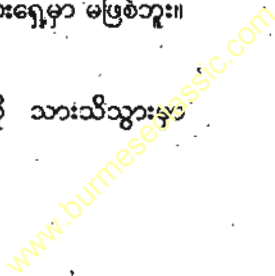
နုနုထွဋ်ကဲ့တွေ စူးမယ်နော်။ ထွဋ်လုပ်ပေးပါ့မယ်’

နုနုထွဋ်စကားကြောင့် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ သောက်လက်စ
ဆော်ဖိပန်းကန်က လက်ထဲမှ လွှတ်ကျသွားသည်။

မိမိလက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ချင်နေ၏။ ဒီစကားကို
အစင်ပြောတာပါ။ သင်းက စိန်ခေါ်နေတာပဲ။ သားရှေ့မှာ မဖြစ်ဘူး။

‘ဟန်ပျက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။

မိမိအတိတ်က အကြောင်းအရာတွေကို သားသိသွားမှာ
အလွန်အမင်း စိုးရိမ်ပူပင်သွားရသည်။

‘ချောချော၊ လုပ်လေ။ နေ...နေပါ။ နုနုထွဋ် သမီးလေး၊ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့။ အခုတလော မာမီလက်တွေက မမြဲဘူး။ အသက်ကြီးလာပြီထင်တယ်’

‘မာမီ ဆေးခန်းပြဦးလေ’

‘အင်း...ပြရမယ်’

‘ဒီလောက်ကြီးတော့လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ စိတ်မပူနဲ့။ မာမီကြောင့် အစားအသောက်တောင် ပျက်ရပြီ။ မနက်ဖြန်မနက်တော့ နုနုထွဋ်ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ပဲပြုတ်နံ့ပြား စီစဉ်ပေးထားမယ်နော်’

‘ကျေးဇူးပါပဲ’

‘နုနုထွဋ်၊ မင်းစားချင်တာတွေ ပြောလေ၊ အားမနာပါနဲ့။ မိသားစုဝင်တွေလိုပဲ သဘောထားပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ၊ ရှင်ကြီး အရမ်းကြောက်နေပြီမဟုတ်လား။ ကြည့်စမ်း၊ လက်တွေတုန်နေတယ်။

ရှင်ကြီးသား သိသွားမှာ ကြောက်နေတာပါ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာအား ကြည့်မိသည်။ သွေးမရှိတော့ဘူး။

နုနုထွဋ် အောင်မြင်တယ်။ အန်တီမာလာတင်က ဖိုးရိုနဲတော့။ သူတို့က အသိုင်းအဝိုင်းကြီးတယ်တဲ့။ တိုက်ထဲအထိဝင်ပြီး လက်တုံ့ပြန်တာ အန္တရာယ်ကြီးတယ်တဲ့။

နုနုထွဋ်ကတော့ ဂရုမစိုက် ပါဘူး။ နှုတ်စမ်းလေးက သေမသာ ပြုံးနေသည်။

‘ကဲ...ဆက်စားကြတော့၊ မာမီ အပြင်သွားစရာရှိသေးတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သားတို့နှစ်ယောက် ကုမ္ပဏီကိုဆက်သွားမယ်နော် မာမီ’

‘အေး... သွား...သွား’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ခန္ဓာကိုယ်ကိုအနိုင်နိုင် သယ်ပြီး မိမိအိမ်ခန်းထဲရောက်အောင် လာရသည်။

နုနုထွဋ်၊ ညည်းက ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ရောက်လာတာပဲ။

ဘာတော်လေး အဆိပ်ပြင်းတဲ့မိန်းကလေး။ မိမိအတိတ်ကအကြောင်း သွေ့တို သားဝန်းလဲသိသွားမှာ အကြောက်ဆုံးပါပဲ။

သီတာတင် ရှိသေးတယ်။ သင်းသမီးကို ပြောပြလိုက်တာ

ထူး ကိုသစ်လွင်က နုနုထွဋ်နှင့်တူပြီး ချောမောခန့်ညားသည်။

မိမိက သားဖန်နေဝန်းလဲ တစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ သားဒယ်ဒီ

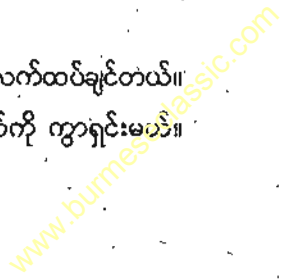
နေဝန်းလဲအပေါ် သစ္စာဖောက်ပြီး ကိုသစ်လွင်အပေါ် အရူးအမူး

နှစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ တိမ်းညွတ်ယစ်မူးသွားရတာ အတင်းအကျပ် အရ

အဖို့ ကြီးစားခဲ့မိသည်။

‘ကိုသစ်လွင်ရယ်၊ ရှင်ကိုလေ ထိပ်တင် လက်ထပ်ချင်တယ်။’

နုနုထွဋ် အတူတူနေချင်တယ်။ ကျွန်မ ကိုနေဝန်းလဲကို ကွာရှင်းမယ်။

သူက ဘာရှိလို့လဲ။ အခန့်သားနေတာ။ ကျွန်မက မိဘအစဉ်အဆက် ချမ်းသာလာခဲ့တာလေ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံးက ကျွန်မပစ္စည်းတွေ အားလုံး ထိပ်တင်မှာမည်တွေနဲ့ပဲ။ ကိုနေဝန်းလ်ကို လျော်ကြေးပေးလိုက် မယ်နော်”

“မဖြစ်သင့်ပါဘူး မထိပ်တင်ရတာနာ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဇနီးနဲ့ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါတယ်”

“ကွာရှင်းလိုက်လေ၊ ကျွန်မ လျော်ကြေးပေးမယ်၊ ထိပ်တင် ဆီက အကြွေးတွေလည်း အများကြီးပဲလေ။ ရှင်ဘယ်လိုဆပ်မှာလဲ၊ ထိပ်တင်ငွေတွေနဲ့ ရှင်ဇနီးသိတာတင်ကို အိမ်တစ်လုံးဝယ်ပေးထားတာ ပဲ။ အဲဒါ လျော်ကြေးလေ”

“ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ၊ ကျွန်မအကြွေးတွေ ရှင်းပေး တော့၊ ရှင်နေတဲ့အိမ်ရန်က ထိပ်တင်ဆီမှာလေ။ ရှင်တို့မိသားစု ဆင် ပေးရလိမ့်မယ်၊ ရှင်ပြန်တော့”

“မထိပ်တင်ရယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့။ အိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးပါမယ်။ တခြားအကြွေးတွေကတော့”

“မရဘူး၊ ထိပ်တင်က ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံကို ထွင်ထားတာ လေ။ ထိပ်တင်လေ ကိုသစ်လွင်ကို အရမ်းချစ်မိနေတယ်။ ရှင်စဉ်းစား ပါဦး၊ ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်ပြီး သူငွေးကြီးအမည် မခံချင်ဘူးလား ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်မှာနေမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာနာက ခင်ပွန်းကိုနေဝန်းလ်အား လျော်ကြေး ပေး ကွာရှင်းပစ်သည်။

မိမိရင်ထဲမှာ တပ်မက်စွဲလမ်းနေတာက ကိုသစ်လွင်ပဲ။ မိုးအေးပြီး လူချောလူခန့်၊ အသားအရေကအစ ဖြူနုဝင်းတောက် နေသည်။

သိတာတင်လည်း ချောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်လုံးက ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေ။ ကိုသစ်လွင် စီးပွားရေးလုပ်နိုင်ဖို့ မိမိက လိုလေ သေးမရှိ ထောက်ပံ့ကူညီထားခဲ့၏။

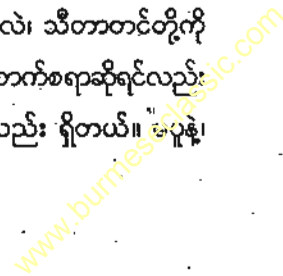
တစ်နေ့မှာ ကိုသစ်လွင်ကို အရယူသိမ်းပိုက်ဖို့ပဲ။ နောက်ဆုံး တွင် မိမိရဲ့ မြူဆွယ်ဖြားယောင်းမှုတွေကို ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန် ချွန်းဖယ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။

သိတာတင်ကို ထားခဲ့ပြီး ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာနာနှင့် လက်ထပ် ခဲ့သည်။

“ရှင်က သားရဲ့အဖေပဲဖြစ်ရမယ်၊ နာမည်လည်း ပြောင်းရ ခယ်၊ ကိုကိုလွင်လို့”

“ထိပ်တင်သဘောပါပဲ၊ ကိုယ် မငြင်းဆန်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ကိုကို ဘာစိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတာလဲ၊ သိတာတင်တို့ကို အိမ်တစ်လုံး အပိုင်ပေးခဲ့တယ်လေ၊ ရင်းနှီးစားသောက်စရာဆိုရင်လည်း ခိုတယ်။ သူ့ညီမ မာလာတင်တစ်ယောက်လုံးလည်း ရှိတယ်။” မပူနဲ့။

ကိုကိုလွင်ကို ချစ်လို့လေ၊ ထိပ်တင် ဘယ်လောက့်အထိ အနစ်နာခံ ခဲ့ရလဲ။ ကိုကိုဘဝကြီး နစ်မွန်းနေရတာ ထိပ်တင် တကယ်ပဲမကြည့် ရက်လို့ပါနော်

ကိုသစ်လွင်ရဲ့မိန်းမ သီတာတင်ကတော့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ အား လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်း မရှိပေမယ့် သူ့ညီမမာလာတင်က လာ ရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

ရှင်လျော်ကြေးပေးတဲ့ အိမ်ဂရုန်နဲ့ ဆိုင်စာချုပ်တွေ ကျွန်မ အန်မက ပြန်ပေးခိုင်းလိုက်တယ်၊ ရွံလို့တဲ့။ မမမှာ ကိုယ်ဝန်အရင့် အမာကြီးနဲ့လေ။ သူတို့က ငယ်ရည်းစား၊ ငယ်ချစ်ဦးတွေ။ ရှင် ဒီလောက်ပဲ ယောက်ျားရှားနေလား၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ။ ယုတ်မာ လွန်းတယ်။

ဟဲ့...နင်တို့အတွက် ပေးသင့်တာ ပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ကိုကိုလွင် ကိုယ်တိုင်က ငါ့ဘက်ပါနေတာလေ။ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မယူရင်လည်း နေပေါ့။

ကျွန်မအစ်မက ရှင်လို အောက်တန်းမကျဘူး၊ သူ့ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတယ်၊ သူ့ယောက်ျားကိုလည်း စွန့်လွှတ်တယ်၊ ရှင်ကြီး ပျော်ပျော်သာနေပါ ရော့

မာလာတင်တို့ညီအစ်မ အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းပြီး အိမ်ငှားနှင့် နေသည်။ သီတာတင်က ဇာပန်းထိုးသည်။

မိမိကလည်း ကိုကိုလွင် မသိအောင် အိမ်ဂရုန်နှင့် ဆိုင်စာချုပ် တွေကိုယူပြီး ရောင်းစားပစ်လိုက်၏။ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြ သည်။

ကိုကို သမီးလေးမွေးတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်၊ ခဏ လေးပဲဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်ချင်တယ်၊ ထိပ်တင်လည်း လိုက်ခဲ့ပါ။ သီတာတင်က မာနအရမ်းကြီးတယ်၊ ကိုကိုနဲ့ ပြန်မပေါင်းပါဘူး။

မေ့ပစ်လိုက်တော့ ကိုကို၊ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ရှင့်မှာ သားရှိ တယ်လေ။ စည်းစိမ်တွေအပြည့်နဲ့ နေစမ်းပါကိုကိုရယ်၊ နော်။

ကိုသစ်လွင် လူရိုးလူအေး၊ မိမိထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ ပြား ပြားဝပ်နေထိုင်ကာ စီးပွားရှာခဲ့သည်။ တိုးတက်ကြီးပွားလာ၏။

သားအဖေအရင်းကလည်း သေဆုံးသွား၍ ဒေါ်ထိပ်တင် ရတနာအတွက် ကိုကိုလွင်အား သားအဖေအရင်းအဖြစ်သာ သိထား စေခဲ့၏။

ကိုသစ်လွင်ကလည်း သားကို ချစ်သည်၊ ယုယကြင်နာ သည်။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာဘဝ အစစ ပြည့်စုံအောင်မြင်နေပြီးကာမှ ကိုကိုလွင် ဆုံးသွားတာ သုံးလပဲရှိသေးသည်။ မယု နုနုထွဋ် ရောက်လာ ခဲ့သည်။

မာမိ၊ သားတို့ သွားပြီနော်

အန်တီထိပ်တင်၊ နုနုထွဋ်လည်း လိုက်သွားပြီနော်

‘အေး...အေး’

နုနုထွဋ်၊ ညည်းလေသံက ဘာသံလဲ။ ခပ်ညာညာ ခပ်ချဲ့ချဲ့ လုပ်ထားတဲ့အသံပဲ။

ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သားကို အလွယ်တကူရမယ် ထင်နေလား၊ ဝေးသေးတယ်။ ညည်းလို မလောက်လေးမလောက် စားကများ ထိပ်တင်ရတနာကို လာစိန်ခေါ်နေသေးတယ်။

စိတ်ကို တင်းပစ်သည်။

‘ချော...ချော...အမလေး၊ ခေါင်းမူးလိုက်တာ၊ မိချော’

‘ရှင် မာမိကြီး’

‘ဆေး...သွေးဆေးပေးစမ်း၊ ခေါင်းမူးလို့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ချောချောဝင်လာပြီး ဆေးပေး၍ သောက်လိုက်မှ ဒေါ်ထိပ် တင်ရတနာရဲ့ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေတဲ့နှလုံးက ငြိမ်သက်သွား သည်။

မိမိတုန်လှုပ်နေတာ ထိန်းချုပ်နိုင်ရမယ်။ လုံးဝ အရှုံးမပေးဘူး။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ မိမိဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီး အောင်မြင်ပြည့်စုံစွာ နေထိုင်ခဲ့တာပဲ။

နုနုထွဋ်လိုကောင်မကိုများ အရမ်းကြီးတော့ လုပ်လို့မဖြစ် ဘူး။ သားသိမှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ သားသိလို့တော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။

အသက်ရှူမှန်ဖို့ပင် ကြိုးစားရသည်။

‘မာမိကြီး’

‘ဘာလဲ’

‘နုနုထွဋ်ကို အစ်ကိုလေးက အရမ်းနှစ်သက်နေပုံပဲ။ သည်း သည်းလှုပ်ဖြစ်နေတယ်။ မာမိကြီးပြောတော့ အစ်ကိုလေးအိမ်ထောင် ရေးမှာ မာမိကြီး ဝင်မစွက်ဖက်ဘူးဆို’

‘ဒီလိုကောင်မမျိုးနဲ့တော့ လုံးဝပဲ’

‘နုနုထွဋ်က အရမ်းလှတယ်။ ပညာလည်းတတ်တယ်။

မိဘက ဆင်းရဲတာပဲရှိတယ်’

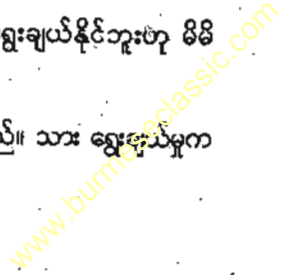
‘နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း ချောချော၊ သွားတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ချောချော ထွက်သွားသည်။ အရင်တုန်းကတော့ သားကို အဆင့်မြင့်မြင့်နေထိုင်တတ်အောင်၊ အကောင်းဆုံးတွေကိုပဲ နှစ်သက် ဟတ်အောင် မိမိငယ်စဉ်လေးကတည်းက လေ့ကျင့်ပေးထား၍ ဇနီး မယားကိုလည်း သားနှစ်သက်မညှိမိန်းကလေးနှင့်ပဲ လက်ထပ်ပေးချင် ခဲ့သည်။

သားက ညှိဖျင်းတဲ့ဇနီးမယားကို မရွေးချယ်နိုင်ဘူးဟု မိမိ ယုံကြည်ထားသည်။

အခုတော့ နုနုထွဋ်ကို ရွေးချယ်တော့မည်။ သား ရွေးမှာသိမှုက

မည့်ပေမယ့် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကတော့ ဘယ်လိုနည်း နှင့်မှ သဘောတူလက်ခံနိုင်ခြင်းမရှိ။

ဘယ်လိုနည်းနှင့် တားဆီးရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားကြစည်နေသည်။

အခန်း (၄)

နုနုထွဋ် သဘောကျစွာ ရယ်မောပစ်မိသည်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ၊ ရှင်ကြီး ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ကျွန်မ မေမေ ဒေါ်သီတာတင်အတွက် အကောင်းဆုံးလက်တူပြန်မှုကို ရှင်ကြီး ခံရမယ်လေ။

အရမ်းရယ်ရတယ်။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ ကံတုန်ကယင်တွေ ဖြစ်နေတယ်။

နုနုထွဋ်အတွက် ကိုယ့်နေဝန်းလိပ်က သီးသန့်အခန်း ပေးထားသည်။

ကျွန်မမေမေ ဘဝပျက်သွားရတယ်။ အဲဒါ ဒေါ်ထိပ်တင် ရတနာကြောင့်တဲ့။ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ အခဲမကြေနိုင်ဘူး။ ခွင့်လည်း ချွတ်ဘူး။ ရှင်ကြီးအနားကို အနီးကပ်ရောက်ဖို့ ကျွန်မ ဘယ်လောက် အထိ ကြိုးစားခဲ့ရလဲ

နုနုထွဋ် သုံးနှစ်လောက်အထိ ကြိုတင်ကြံစည်ခဲ့ရသည်။

သူမ ငယ်စဉ်လေးကတည်းက သူမတို့အိမ်နားမှာနေသည့် ကရာတေးဆရာကြီး ဦးနေကျောက် သင်ပေးထားသော ကိုယ်ခံပညာတွေကို ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားလေ့ကျင့်ထားခဲ့သည်။

‘မေမေ့သမီးလေးက အရမ်းချောတယ်၊ လှပတယ်။ အန္တရာယ်များတယ်လေ။ ဦးလေးကျောက် သင်ပေးတဲ့ကိုယ်ခံပညာတွေ တတ်မြောက်ထားသင့်တယ်။ ကြိုးစားနော်’

မေမေ ဒေါ်သီတာတင်ငယ်စဉ်ကတော့ နုနုထွဋ်လိုပဲ ချောမောသူပါ။

ဒါပေမဲ့ နုနုထွဋ်ကို မွေးပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ သွေးနုနုမှာ စိတ်သောကတွေရောက်ရတာရယ်၊ ညဘက်ကြီး လေတိုက်ထဲမှာ ဆင်းထိုင်နေရတာရယ်ကြောင့် အန်တီမာလာတင်ကပြောတာတော့ မေမေမီးယပ်ကျိုး ကျိုးသွားတာတဲ့။ လက်ထိပ်၊ ခြေထိပ်တွေ ပဲ့ကျပြီး ကိုယ်အရေပြားရောဂါသည်ကြီးဘဝ ရောက်သွားရရှာသည်။

‘မေမေ့သမီးလေးက အရွယ်ရောက်လာပြီ။ အရမ်းလည်း လှပချောမောတယ်။ အိမ်ထောင်ဘက်တွေတဲ့အခါ မေမေ့ကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ရမယ်။ နေမေ အိမ်ထဲမှာပဲ နေမယ်။ မာလာတင်၊ နင်ပဲ စောင့်ရှောက်ပါ။ မမကတော့ သမီးလေးဘဝရှေ့ရေးအတွက် သေလှပဲ သတ်မှတ်ထားပါ’

‘မေမေ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့။ သမီးအတွက် မလိုပါဘူးနော်။ မေမေကို ရွံရှာတဲ့ယောက်ျားကိုလည်း သမီးလုံးဝလက်မထပ်ပါဘူး။ အပျိုကြီးအဖြစ်ပဲ နေမယ်။ မေမေ့အနားမှာ ထွဋ် ထာဝရနေထိုင်ပါရစေ’

မေမေထွက်သွားမှာ ထွဋ်အရမ်းကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မိသည်။ သမီးအနာဂတ်ထက် မေမေမရှိတော့ရင် ထွဋ်ဘဝမှာ ရပ်တည်နိုင်စွမ်းမရှိနိုင်ဘူး၊ လိုက်သေပစ်မယ်ဆိုမှ မေမေကတိပေးခဲ့၏။

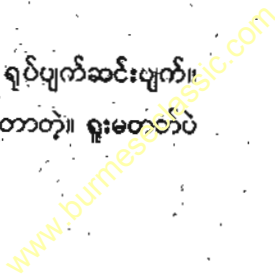
အန်တီမာလာတင်နှင့် တိုင်ပင်ပြီး ထွဋ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကိုဖန်နေဝန်းလဲ၊ ရှင်ကြီးကိုလည်း ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ်။ ဦးသစ်လွင်က ရှင်အဖေလား။ ဦးကိုကိုလွင်ရော’

ဧည့်ခန်းမှာ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာနှင့်တွဲလျက် ဖေဖေခတ်ပုံကြီး ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထွဋ်လေးအဖေက ထွဋ်လေးနဲ့ အရမ်းတူတယ်။ ဒါကြောင့် ထွဋ်လေး အရမ်းချောတာ။ ကိုယ်လုံးက မမသီတာတင်လေ။ ငယ်ငယ်က မယ်ဗမာရုံးတယ်။

အခုတော့ မေမေပုံစံက တကယ့်ကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်။ အဖေကွဲသွားတော့ အရမ်းကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရတာတဲ့။ ရူးမတတ်ပဲ တွဲလေ။

သမီးလေးကြောင့် အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ မေမေ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်တဲ့။

“သမီးလေး သုံးနှစ်သမီးလောက်မှာပဲ မမသီတာ ရောဂါ စဖြစ်လာတယ်။ သွေးနုနုမှာ ပေတေခဲတဲ့ ဒဏ်ပဲလေ။ မီးယပ်ကျိုးတာတဲ့။ ကိုယ်အရေပြားရောဂါသည်ကြီးလို့ အနာတွေဖြစ်ပြီး ခြေထိပ်၊ လက်ထိပ်တွေ ပဲ့ကုန်တာပါ။ အန်တီဗီယာ ရရာအလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာတယ်။ ဆေးကုရတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး မဆိုးဝါးတော့လို့ တော်ပါသေးတယ် နုနုထွဋ်ရယ်”

မေမေမှာ ရောဂါဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတော့ နုနုထွဋ်က အသက်ငယ်သေးသည်။

မေမေထွက်သွားဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားတာ အန်တီဗီယာ တင် ငိုယိုတောင်းပန်ထားရတယ်တဲ့။ နုနုထွဋ်ကလည်း မေမေကို ချစ်တယ်။

မေမေအတိတ်အကြောင်းတွေ သိရလို့လည်း အရမ်းသနားတယ်။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကို မုန်းတယ်၊ ရွံတယ်။ နာကြည်းစိတ်တွေနဲ့ လက်စားချေပစ်ချင်တယ်။

မေမေဟာ မေမေပါပဲ။ နုနုဝဲဝဲ ကျိုးကျိုးကန်းကန်း မေမေကို ချစ်တယ်။

ငယ်ရွယ်စဉ်က အရမ်းချောမောလှပခဲ့တဲ့ ဒီန်းမတစ်ယောက်

ပါ။ ခြေတွေ၊ လက်တွေတို့နေပေမယ့် မေမေခန္ဓာကိုယ်ကအစ ချောမောတောင့်တင်းဆဲပါ။

နုနုထွဋ်ကို ချစ်ရင် မေမေကိုလည်း ချစ်ရမယ်။ လက်ခံရမယ်လေ။ ဒေါ်ထိပ်တင် သားကို လက်စားချေခွင့်ရတာပဲ နုနုထွဋ်ရင်ထဲမှာ အပြည့်စုံဆုံး ကျေနပ်ပီတိတွေ ပြည့်လျှံနေသည်။

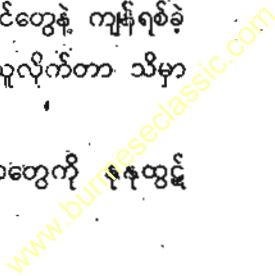
“ဒေါ်ထိပ်တင်သားကို ကောင်းကောင်းပညာပေးပစ်ရမယ်။ သူ့များဖောက်ဖျားကို ပေါ်တင်ကြီး ရက်ရက်စက်စက် လှည့်ပစ်လိုက်တဲ့ရှင်ကြီးရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုအတွက် ဒေါ်သီတာတင်ကိုယ်စား နုနုထွဋ် ရောက်လာပြီလေ”

သူမ ရယ်မောပစ်သည်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သား ဖန်နေဝန်းလ်က နုနုထွဋ်ကို ချစ်နေပြီ၊ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေပြီ ထင်တယ်။ အခွင့်အရေးတွေက ငပိုအပ်တာထက် အပြည့်အဝပေးထားသည်။ MD ဖန်နေဝန်းလ်ကလည်း ငွေပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အောင်မြင်နေ၏။ ချမ်းသာလိုက်တာ၊ ရှင်တို့အမေက ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ချမ်းသာခဲ့တာပဲ။

ဖေဖေကော့ မေမေ အိမ်ပိုင်၊ ဆိုင်ပိုင်တွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့အယ် ထင်နေမှာပါ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ပြန်ယူလိုက်တာ သိမှာပေတယ်။

ရှင်ကြီးတို့ချမ်းသာသမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို နုနုထွဋ်

အကုန်သုံးဖြုန်းပစ်သွားမယ်။ ကိုဖန်နေဝန်းလဲ၊ ရှင်လည်း အမြင်ကနေ တွန်းချခံလိုက်ရတဲ့ အနာကျင်ဆုံးဝေဒနာတွေ ခံစားစေရမယ်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝင်မတိုးရဲ လောက်အောင် အရှက်သိက္ခာတွေ ကျဆင်းစေရမယ်။ စိတ်သောက တွေနဲ့ အရူးမကြီးတစ်ပိုင်းဖြစ်သွားအောင် ကျွန်မ လုပ်ပြမယ်။

မေမေဘဝ အစအဆုံးကို အန်တီမာလာတင်ထံမှ သိလိုက် ရတဲ့အချိန်မှာ နုနုထွဋ်ရင်ထဲသို့ အမုန်းတရားတွေက အပိုင်အခဲထုထည် ကြီးမားစွာ တိုးဝင်လာခဲ့ရသည်။

‘နုနုထွဋ်၊ မင်းဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ MD က လက်မှတ် ထိုးဖို့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ယူလာပါတဲ့။ မင်းဆီ ဖုန်းခေါ်တာ မကိုင် ဘူးဆို။ တို့ MD စိတ်ပူပြီး လာကြည့်ခိုင်းလို့’

‘ဟင်... ဟုတ်သားပဲ’

သူမ လက်ကိုင်အိတ်လေးထဲမှ သူမ Hand Phone မြည်နေ တာ သတိမထားမိလိုက်။

MD တပည့် ဂျိမ်းစ်ဘွန်းရဲ့ ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာပေးကို သူမ ခပ်တည်တည် ကြည့်လိုက်သဖြင့် အရိုအသေပေးပြီး ပြန်ထွက် သွားသည်။

‘သူ့နာမည်အရင်း ပျောက်ပြီး ဂျိမ်းစ်ဘွန်းဆိုတဲ့နာမည်တွင်နေ တာက မိန်းမချောလေးတွေနဲ့ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းလို နေထိုင်တတ်လို့တဲ့’

ဟွန်း...တခြားမိန်းမလှလေးတွေပဲရမယ်။ နုနုထွဋ်ကိုတော့ ဘာစမ်းနဲ့နော်။ မီးပွင့်သွားမယ်။

ဖိုင်တွဲတွေယူပြီး MD အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

‘နုနုထွဋ်’

‘ရှင်’

‘မင်း (ဖုန်း)မြည်နေတာပဲ။ မင်းမကြားဘူးဆို၊ မင်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲကွာ’

‘ဆောရီး MD၊ ကျွန်မ အိမ်ကို သတိရသွားလို့ပါ။ မေမေ အကြောင်း စဉ်းစားနေမိသွားတယ်’

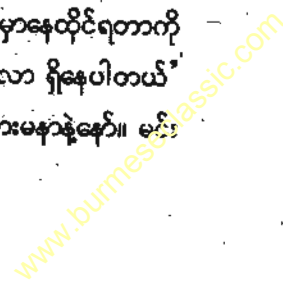
‘ကိုယ် အပြစ်မတင်ပါဘူး။ မင်း ဖုန်းမကိုင်လို့ အရမ်းစိတ် ဆွေးလို့လေ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကို ကြည့်ခိုင်းတာ’

‘ကျွန်မရဲ့ အားနည်းချက်က မေမေအကြောင်း တွေးမိသွား နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် သတိလက်လွတ် မေမြောသွားတတ်တယ်’

‘မင်းမေမေကိုပါ ခေါ်ပြီးနေခိုင်းအောင် ကိုယ်စီစဉ်ပေးမယ် သာ နုနုထွဋ်’

‘ဟင်အင်း...မလိုပါဘူး။ မေမေက နယ်မှာနေထိုင်ရတာကို ကြိုက်တယ်။ ပူစရာတော့ မရှိပါဘူး။ အန်တီမာလာ ရှိနေပါတယ်’

‘မင်း ငွေပို့ပေးမလား။ ကိုယ့်ကို လုံးဝအားမနာနဲ့နော်။ မင်း ကြိုထုတ်လေ’

‘မလိုပါဘူး MD၊ ကျေးဇူးပါပဲ။ အခုပဲ မေမေဆီ ပုန်းဆက် ပါတယ်။ သမီးဘဝလုံခြုံအေးချမ်းပါတယ်လို့၊ အဆင်ပြေတယ်လို့ လေး။ မေမေက ငွေမလိုပါဘူးတဲ့။ ထွဋ်လေးပဲ အဆင်ပြေအောင် နေထိုင်တဲ့’

နုနုထွဋ်ကို သူ ဘယ်လိုပဲ အိမ်ရှေ့သိက္ခာတွေ ဆယ်နေပါစေ၊ သူ့နှလုံးသားတွေထဲသို့ စူးနစ်စွာ ချစ်မိသွားသည်။

နုနုထွဋ်က အထက် လူကြီးတွေရဲ့ ထိက်ပါးရိုက်ပါး ပြောဆို ဆက်ဆံတာမျိုးတွေ မကြိုက်နှစ်သက်ပေ။ မာထန်စွာ တုံ့ပြန်တတ်သူ၊ ဝန်းလံက ရင်ထဲကချစ်သွားတာပါ။ မြင်မြင်ချင်းပဲ ထင်တယ်။

မင်းလေးဘဝအတွက် အဖျော်ရွှင်ဆုံးတွေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကိုယ်ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးချင်တယ်။ ပိုင်ဆိုင်ထားချင်တယ်။

ဝန်းလံကိုယ်တိုင်ကလည်း အမဆိုလို့ ယင်မတောင် မသမီး ပူးဘဲ လူပျိုကြီးပီပီ နုနုထွဋ်အား အရိပ်အခြည်လေးမျှပင် မပြုရ။

ဒီကောင်မလေး စိတ်ဆိုးသွားမလား။ မျက်ဝန်းမာမာကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး ကိုင်ပေါက်ခံရမလား။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည်။ အသေအချာ ပင် မကြည့်ရဲ။

နက်ပြာရောင် မိနီစကဒ်တို့တို့၊ ဒေါက်ဖီနပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကုမ္ပဏီဝတ်စုံနှင့် ပေါင်တံစင်းစင်းတွေ၊ ခြေသလုံးသား ဝင်းဝင်းအိအိ တွေကိုလည်း မကြည့်ရဲ။

သေချင်တယ် နုနုထွဋ်။ မင်းကို အတွင်းရေးမှူးခန့်မိတဲ့ ဘိုထုံခုက္ကကလည်း မသေးဘူး။ မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်ပြန်၊ ကြည့်မိ ငြိရင် မျက်ဝန်းတွေက ဖယ်ရှားမရ။ နုနုထွဋ်က အထင်သေးသွား တာလည်း ကြောက်ရသည်။

‘MD’

‘ဟင်’

‘MD လည်း MD မာမီအကြောင်း တွေးနေတာလား။ ပတ် နန်းကျင်ကို သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေလို့’

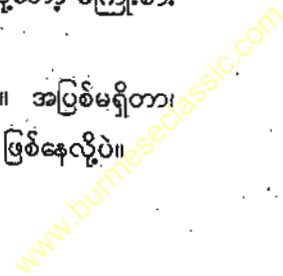
‘အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်စဉ်းစားနေတာက မာမီ နေ အောင်းဘူးထင်တယ်။ အတွေးက ရောက်သွားတယ်ကွာ။ ဆောရီး နုနုထွဋ်။ ထားခဲ့လေ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ ဖျော်ပေးပါ’

‘ဟုတ်’

နုနုထွဋ် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရှင်ကတော့ ရိုးသားပါတယ်။ ရှင်အမေအကြောင်း စဉ်းစား တာ မဟုတ်ပါဘူး။

နုနုထွဋ်အလှတွေကို ငမ်းနေတာပါ။ ထိဖို့ပေဟဲ့ မကြိုးစား ခုတ်။ ကျွန်မက ကိုင်ပေါက်ပစ်တတ်တယ်။

ကျွန်မအမုန်းဆုံးယောက်ျားက ရှင်လေး။ အပြစ်မရှိတာ၊ သားမှုရှိတာထက် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သား ဖြစ်နေလို့ပဲ။

နုနုထွဋ် မေမေဘဝကို ဖျက်စီးသွားတဲ့ နုနုထွဋ်တို့မိသားစု
ဘဝကို ပြိုကွဲအောင် လုပ်ပစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့သားပဲ။

ကော်ဖီခွက်ကို ဇွန်းနှင့် ခပ်နာနာ မွှေနှောက်ဖျော်ရင်း MD
ဖန်နေဝန်းလ်အပေါ် မုန်းတီးနာကြည်းမှုတွေကို ဖျောက်ပစ်နေရသည်
‘သုံးဆောင်ပါ’

‘နုနုထွဋ်’

‘ရှင်’

‘ကိုယ့်ကို တရိတသေကြီး ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာ၊ အဲဒါ
မျိုး မလုပ်ပါနဲ့’

‘ကျွန်မနဲ့ MD က အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားလေ။ ကျွန်
က ရောက်စပဲရုံသေးတာပါ။’ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောစရာဖြစ်နိုင်
တယ်။ MD က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ အကြောင်းမဟုတ်ပေမ
ကျွန်မက မိန်းကလေးလေ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်။ တက
ပဲကွာ၊ ကိုယ်ကြောင်နေပြီ။ အရင်က ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးတွေလည်း
ကိုယ့်ကို တရိတသေဆက်ဆံကြတာပဲ။ မင်းလည်း ဆက်ဆံ
တယ်’

ဖန်နေဝန်းလ်ဆိုတဲ့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင် မင်းသား
ပါးက နုနုထွဋ်ကို သူ့လက်အောက်ဝန်ထမ်းနဲ့တွေ့မှ ဝန်းလ် ဖုတ်
ခတ် အရိပ်လိုကြည့်ချင်နေသည်။

ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်။

မာမိကလည်း ချွေးမလေးရဲ့ အရည်အချင်းတွေကြောင့် သူ့ကို
မကန့်ကွက်ဘဲ လက်ခံနေ၏။

ဖန်နေဝန်းလ်က ဂုဏ်ပကာသနတွေကို မမက်ဘူး။ သူ့နလုံး
သားတွေထဲမှာ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နိုင်မယ့်မိန်းကလေးကိုပဲ လက်ထပ်
ပါရစေ၊ ခွင့်ပြုပါဟု မာမိကို တောင်းဆိုထားခဲ့သည်။

‘သားသဘောပဲ။ သားက အကောင်းဆုံးတွေ နှစ်သက်ရွေး
ချယ်ထားတတ် ပါကွယ်။ မာမိ ယုံပါတယ်’

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အရည်အချင်းမရှိ သည်မိန်းကလေး
တွေအပေါ် အထင်ကြီးတတ်။ စိတ်လည်း မဝင်စားမိ။

နုနုထွဋ်နှင့်တွေ့မှပါ။

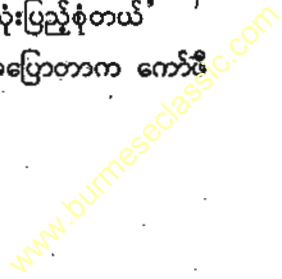
ဖန်နေဝန်းလ်ကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်သော စီးပွားရေးမှာ
လည်း အကူအညီပေးနိုင်သူ။

ပြီးတော့လည်း ချောမောလှပလွန်းသူ။ ဘာလိုသေးလဲ၊
ပြည့်စုံနေသည်။

‘MD ဘာလိုသေးလဲဟင်’

‘ဘာမှမလိုဘူး။ မင်းက အရာအားလုံးပြည့်စုံတယ်’

‘ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ကျွန်မပြောတာက ကော်ဖီ
အရသာပါ’

‘ဟင်’

‘MD အကြိုက်ကို မသိတော့ ဘာများလိုနေသေးလဲလို့ မေးတာပါ’

‘ဪ...ဟုတ်သားပဲ။ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်လည်း အဲဒါပြောတာပါ။ မင်းလက်ရာက ကိုယ့်အကြိုက်ပဲ။ ကိုယ်က စိန်စိန်လေးကြိုက်တာ’

‘ဟုတ်လား၊ ကျွန်မက အရမ်းချိုစိမ့်ကြိုက်တယ်ထင်လို့ သကြားတွေ၊ နို့ဆီတွေ များများထည့်မိလို့’

‘အတော်ပဲ၊ အတော်ပါပဲ’

‘သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်။ လိုအပ်ရင် ခေါ်လိုက်ပါ’

‘အိုကေ’

နုနုထွဋ်ထွက်သွားမှ သူ ကော်ဖီအရသာကို သေသေချာချာ ခံသောက်ကြည့်တော့မှ ချိုချိုအိအိအရသာပါ။

သူက အစိမ့်ကြိုက်တာ၊ အချိုမကြိုက်။ ဒီကောင်မလေးရှေ့ရောက်လျှင် အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ပါလား။ သတိထားဆင်ခြင်ရမယ်။

မင်း ပျာယာခတ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး ဖန်နေဝန်းလဲ။

ကောင်မလေး အထင်သေးသွားနိုင်တယ်။ အခန့်မသင့်ရင် ကိုင်းပေါက်ခံရမှာ။

သတိထား ဖန်နေဝန်းလဲ။

မာနကြီးတခွဲသားနှင့် တည်တည်တင်းတင်းနေနိုင်တဲ့ ဖန်နေဝန်းလဲတစ်ယောက် နုနုထွဋ်နှင့်တွေ့မှ ရူးသွပ်သွားမတတ် ငမ်းငမ်းတက်ကြိုက်နေသည်။

အခန်း (၅)

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ သားဖန်နေဝန်းလ်က နုနုထွဋ် ဖြား
ယောင်းသွေးဆောင် မြူဆွယ်မှုထောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်သက်ဆင်း
လာပြီဖြစ်သည်။

နုနုထွဋ်ရဲ့ဖေဖေကိုလည်း ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာက ရက်ရက်
စက်စက် ငဲ့ညှာထောက်ထားမှုကင်းမဲ့စွာ ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းဆီး
သိမ်းပိုက်ခဲ့တာပဲ။

ကိုသစ်လွင်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ မမသီတာတင်အပေါ် သစ္စာ
ရှိပြီး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာ ကိုသစ်လွင်နဲ့ မမသီတာတင်တို့ လက်ထပ်ပြီး
၆ နှစ်လုံးလုံး ကလေးမရကြဘူး။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန် အရမ်းချစ်ကြ
တာပါ။ ဟိုမိန်းမကြီးကြောင့်ပဲ။ ကိုသစ်လွင်က ယောက်ျားပီသပြီး
ခန့်ခန့်ချောချော။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာက သူ့ယောက်ျားကို ကွဲပြီးတောင်
ဖေဖေကို အရယူခဲ့တာ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။
ရှင်ကြီး ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်။

မေမေ့ဘဝက လူတောထဲတောင် မတိုးရဲတာ နှစ်ပေါင်းကြာ
ပြီပဲ။ နုနုထွဋ်တို့မိသားစုဘဝ ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့စွာ ပြိုကွဲခဲ့ရတဲ့
အဖြစ်တွေအတွက် ရှင်ကြီးကိုယ်တိုင် ရင်ကွဲမတတ် နုလုံးသားတွေ
အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲအက်သွားရတဲ့အထိ ခံစားစေရမယ်။

MD ဖန်နေဝန်းလ်ကိုယ်တိုင် နုနုထွဋ်ကို အသည်းအသန်
ကြွေးသွားပြီလေ။

နုနုထွဋ်နှုတ်ခမ်းလေးတွေအပေါ်မှ အပြုံးတွေ တောက်ပ
နေသည်။

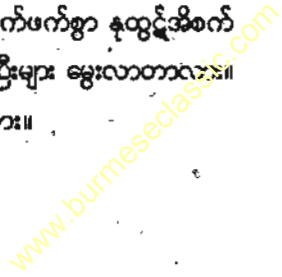
‘နုနုထွဋ်’

‘Hello ရှိမ်းစ်’

‘အမလေး ကြောက်လိုက်တာ၊ ခေါ်ပုံက’

ညှို့ယူနိုင်စွမ်းအားပြင်းတဲ့ နုနုထွဋ်ရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ
နှင့် ခပ်ညှတတူအသံ ချိုအိအိကို နောက်ပြောင်နေမှန်း သိသိကြီးနှင့်
ရှိမ်းစ်ဘွန်းပင် ကျောချမ်းသွားရသည်။

အရမ်းလှတဲ့ နုနုထွဋ်နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ နုထွဋ်အိစက်
ပြောင့်စင်းနေတဲ့ နုနုထွဋ်၊ သူ့အမေ ရွှေမှန်စားပြီးများ မွေးလာတာလား။
တာဝတီသာနတ်ပြည်မှ ပြုတ်ကျလာတာလား။

ဒါပေမဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ နှုတ်ခမ်းထူထူအမ်းအမ်းပုံပုံ နှင်းဆီငုံအာအာလေးက ပြုံးနေပေမယ့် သူမမျက်ဝန်းအထဲမှာက ခက်ထန်မာကျောနေသည်။

‘Hello ဂျိမ်းစ်။ ပြောလေ၊ ဘာကိစ္စလဲ။ ငမ်းလှချည်လား’

‘အား...မဟုတ်ပါဘူး၊ ခဏလေးပါ။ မှင်တက်မိသွားတာထင်တယ်။ လူ...လူတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်’

‘ဧဟုတ်ဘူး’

‘ဗျာ’

‘သူယောင်မယ်’

‘မမလေးနုနုထွဋ်က နောက်တတ်သားပဲ။ ကြောက်ပါတယ်။ လေးစားပါတယ်။ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်ရဲပါဘူး MD ဖန်နေဝန်းလဲရဲ့’

‘ဘာပြောတယ်’

‘ဟို...ဟို၊ MD ဖန်နေဝန်းလဲရဲ့ အတွင်းရေးမှူးလေးကိုလို့ ပြောမလို့ပါ။ နောက်ပြန်ဆုတ်ပါ’

သူမက ဘာပြောတယ်ဟု မာမာထန်ထန်ပြောပြီး သူ့အနားတိုးကပ်လာ၍ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းပင် ကြောက်လန့်တကြား နောက်သို့ ဆုတ်ပစ်ရသည်။

မလွယ်ဘူး၊ သူ့ရှေ့မှာပင် ဒါရိုက်တာထက်ရှိုင်းကို ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်သူ။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း လက်အုပ်ချီ တောင်းပန်ရသည်။

‘ဟို...ဟို၊ MD က အပြင်သွားစရာရှိတယ်။ ယူစရာရှိတာတွေ ယူပြီး ကားပေါ်ကနေ စောင့်နေပါတဲ့။ ပြောခိုင်းလိုက်လို့ပါ’

‘သိပြီး သွားတော့’

သူယောင်မယ်တဲ့၊ အမလေး ကြောက်စရာကြီး။ နည်းနည်းလေးမှ ဆတ်ဆတ်ထိမခဲ။

MD ဖန်နေဝန်းလဲက အရူးအမူး ကြွနေတာ၊ တပည့်ကျော် ဂျိမ်းစ်ဘွန်း သိနေသည်။ MD က လူရိုး၊ ယင်မ၊ ခြင်မတောင် ဓသန်းဖူးခဲ့။ မိန်းမတွေနှင့် လုံးဝကင်းရှင်းသူ။ သူ ယောင်မယ်နှင့်မှ တွေ့ရတယ်လို့။

MD ကိုတော့ အနီးကပ် ကြီးကြပ် သင်တန်းပေးဖို့ လိုပြီဟု ဂျိမ်းစ်ဘွန်း စဉ်းစားထားလိုက်သည်။

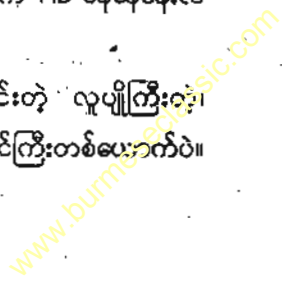
‘ဂျိမ်းစ်ဘွန်း၊ မသွားသေးဘဲနဲ့ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သွားမှာပါ။ MD မှာတာ ဘာများကျန်သေးလဲလို့ စဉ်းစားနေတာပါ။ သွားပြီခင်ဗျာ’

‘အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း’

သူမ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက MD ဖန်နေဝန်းလဲ ချဲ့စာပည့်တဲ့၊ အလွန်ရင်းနှီးသူ။

ရှင်က မိန်းမကိစ္စမှာ လုံးဝကင်းရှင်းတဲ့ လူပျိုကြီးတဲ့၊ ဘုတ်ပျံမလား။ အရမ်းအောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။

တစ်ဖက်မှတ်သမီးငါးရာလောက်တောင် ရှိနိုင်တယ်။ ချူးနေလား၊ လူပျိုကြီးစစ်စစ် ရေမရောဘူးလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် MD ဖန်နေဝန်းလဲကတော့ နုနုထွဋ်ရဲ့ သားကောင်ပဲလေ။ နှစ်တွေအကြာကြီး တောကျွမ်းအောင် လေ့ကျင့်ထားတဲ့ မုဆိုး၊ သေပြီသာမှတ်။

သူမမျက်ဝန်းတွေ မာကျောတည်တင်းနေသည်။

‘နုနုထွဋ် ဆင်းမလာသေးဘူးလား။ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါပြီ MD။ လိုအပ်တာတွေ ယူနေလို့ပါ’

MD ဖန်နေဝန်းလဲတောင် ကံပေါ်ရောက်နေပြီပဲ။ နုနုထွဋ်

က အရင်ရောက်ရမှာ။

ဘာတွေ စိတ်စောနေတာလဲ။ ရှင့်အကြောင်းမရှိ အကြောင်း

ရှာ နုနုထွဋ်ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။

သူမ ဖိုင်တွေယူပြီး ခပ်သွက်သွက်လေး ဆင်းလာသည်။

‘ဒေါက်... ဒေါက်’

‘ဒေါက်’

‘ဒေါက်’

နုနုထွဋ် ခြေလှမ်းလေးတွေ လှမ်းလိုက်တိုင်း ဒေါက်ဖိနပ်သံလေးက စီးချက်ညီညီ ထွက်ပေါ်နေသည်။ ကျောရှင်းတောင့်ဖြောင့်သည့် စတိုင်လ်က အပြည့်။ သူမလျှောက်လာတိုင်း ငေးမောကြည့်ရှု

ကြရမမြဲ။ နှစ်ခါ။ သုံးခါလောက် ပြန်လှည့်ကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေကို တည်တည်တင်းတင်း အရေးမစိုက်ဘဲ ဖြတ်ကျော်သွားနိုင်သည်။

‘ဒေါက်... ဒေါက်’

‘ဒေါက်’

‘ဒေါက်’

‘ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါ MD၊ ဂျမ်းစံဘွန်းတောင် သွားရည်ကျ အာတယ်’

‘ဟော့ကောင် တိတ်’

ဂျမ်းစံဘွန်းပြောသံတွေက ဖန်နေဝန်းလဲအတွက် အာရုံချောက်

စရာ။

သူထံသို့ နုနုထွဋ် လျှောက်လာနေသည်။ အနီးကို အမြန်ဆုံး ချောက်လာမှာပင် ကြောက်နေ၏။

စတိုင်လ်အပြည့်။ မြင်ရာသူငေးရတဲ့ ဖျိုမဒီလေးပါ။ ၅ လက်မ အောက်မြင့်တဲ့ ဒေါက်အမြင့်က သူမခန္ဓာကိုယ်လုံးလေးအား ပင့်တင်ထားသလို မော်ဒယ်လ်တွေ ရှိုးလျှောက်နေတာထက်ပင် စတိုင်လ် တွေလွန်းစွာ သူမ လျှောက်လာနေသည်။

‘MD’

‘ဘာလဲ ဂျမ်းစံဘွန်း’

‘မျက်တောင်လေး ခတ်ပါဦး၊ နုနုထွဋ်က အနားရောက်လာတာမယ်နော်။ သတိထား’

‘ဟုတ်သားပဲ’

နုနုထွဋ်တစ်ယောက် ဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေရေ့ ရောက်လာနေတာပင် သတိမထားမိ။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း သတိပေးမှ အိန္ဒြေသိက္ခာကို ပြန်ထိန်းရသည်။

ဖန်နေဝန်းလ်မျက်နှာကို ပြင်၏။ နုနုထွဋ်အပေါ် အာရုံးစူးစိုက်မှု သိပ်မရှိတဲ့ဟန်၊ သူ့မျက်နှာကိုလည်း အတွင်းရေးမှူးမ ပျက်ကွက်မှုအတွက် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ဟန်လည်း သိပ်မပြရဲ။

သူ့အနားကနေ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေသည်။ နုနုထွဋ် စိတ်ဆိုးပြီး အလုပ်ထွက်သွားမှာ အစိုးရိမ်ဆုံးပင်။

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက သူမအား ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။

‘ဆောရီး MD၊ အလုပ်ဝင်ကာစမို့ ထွဋ် နှေးကွေးနေသလိုပဲ။ MD က စိတ်စောပြီး အရင်ထွက်သွားတာကိုး။ ထွဋ် အရမ်းညှပ်ဖျင်းသွားလားဟင်။ တကယ်ဆို MD ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေရမှာပါ’

‘ရတယ် နုနုထွဋ်၊ ကိုယ်က စိတ်မြန်တယ်။ မင်းတော်ပါတယ်။ အခုမှ အလုပ်ဝင်စဆိုတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်’

တို့ MD ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

နုနုထွဋ် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပေးတာပဲ ရှိသေးတယ်။ မင်းတော်တယ်တဲ့။

အရင်က အတွင်းရေးမှူးမလေးတွေ အလုပ်ပြုတ်တာ နှေးကွေးလို့တဲ့သူက ပြောမှသိတာ၊ လုပ်တာမျိုး မကြိုက်။ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မင်းညှပ်တယ်၊ အလုပ်မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ တစ်ခွန်းပဲ ပြောပြီး အလုပ်နားစေသည်။

‘ဂျိမ်းစ်ဘွန်း မောင်းတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ MD’

လေသံက ပျော့ပျော့၊ ကြည့်ရတာ နုနုထွဋ်အလုပ်ထွက်သွားမှာ ကြောက်နေပုံပင်။

ဘယ်တုန်းကများ တို့ MD သဘောကောင်းသွားတာလဲ။ အလုပ်မှာတိကျမှု၊ စည်းကမ်းတကျလုပ်ဆောင်မှု၊ အချိန်ပြည့် ကြိုးစားနေမှု နှစ်သက်တတ်သူ။

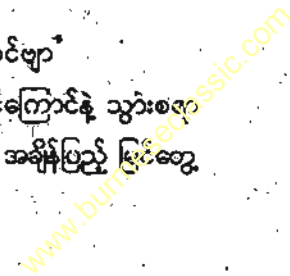
အတွင်းရေးမှူးမလေးတွေ ဘယ်လောက်ချောချော မျက်နှာသာနည်းနည်းလေးမှ မပေးတတ်တဲ့ တို့ MD ဖန်နေဝန်းလ်ကို ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးက ချစ်ကြောက်ရိုသေကြရသည်။

‘MD’

‘ပြော’

‘ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ ခင်ဗျာ’

ဟုတ်သားပဲ၊ ဖန်နေဝန်းလ် ခပ်ကြောင်ကြောင်နဲ့ သွားစရာ အရေးတကြီးကိစ္စမရှိဘဲ နုနုထွဋ်မျက်နှာလေးကို အချိန်ပြည့် ပြင်တွေ့

ချင်လာ၍ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ အပြင်ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပါ
နေသည်။

သေရောပဲ၊ စဉ်းစားစမ်း၊ မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အရေး
တကြီး သွားစရာတစ်နေရာတော့ သွားမှဖြစ်မယ်။ ဒီကောင် တပည့်
ကျော်ဂျိမ်းစံဘွန်းက အလိုက်သိစွာ ခပ်တိုးတိုးကပ်မေးလို့ တော်သေး
သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဒါရိုက်တာထက်ရှိုင်းဆီ အရင်သွားမလာ
MD။ သူနဲ့ သွင်းကုန်ကိစ္စ တွေဖို့ရှိတယ်လေ'

'ဒီကောင်ဆီ မသွားချင်ဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ MD။ ဒီနေ့ ဒါရိုက်တာထက်ရှိုင်းနဲ့ပဲ ကို
ရိုတာလေ။ သူ့ရုံးခန်းပဲ သွားစရာရှိပါတယ်။ MD ရဲ့နုနုထွဋ်
ငမ်းမှာ ကြောက်လို့လား'

'ဟေ့ကောင် ဂျိမ်းစံဘွန်း'

ဂျိမ်းစံဘွန်းပြောတာ မှန်သည်။

တပည့်ကျော်က အထာသိသည်။ ထက်ရှိုင်းနဲ့ပဲ အ
တကြီးကိစ္စရှိတာပါ။ ဒီကောင်က နုနုထွဋ်ကို ငမ်းနေတဲ့ကောင်
နုနုထွဋ်ကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် သူ့မိန်းမကို ကွာရှင်းမယ်တဲ့။

ဂျိမ်းစံဘွန်းက ထက်ရှိုင်းရုံးခန်းကို မောင်းသည်။

'နုနုထွဋ်၊ မင်း ကားပေါ်ကပ် စောင့်နေပါ'

'ရှင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ MD။ ထွဋ်က MD ဘေးမှာ ရှိနေရ
ဇယ်လေ'

'ထက်ရှိုင်းရုံးခန်းဖြစ်နေလို့ပါ နုနုထွဋ်။ မင်းမလိုက်ချင်ဘူး
ထားလို့ပါ'

'ရပါတယ် MD။ အလုပ်လုပ်တာပဲ။ ကျွန်မ တာဝန်ကျေချင်
ပါတယ်။ အလုပ်က အလုပ်ပဲလေ။ နုနုထွဋ် ခွဲခြားထားပါတယ်'

မလိုက်ပါနှင့်ဆိုမှ နုနုထွဋ်က လိုက်ပါမယ် ပြောနေ၍ ဖန်နေ
ဝန်းလ် နည်းနည်းကျွမ်းတို့ချင်သွားရသည်။

စိတ်တိုတယ်ကွာ၊ မင်းကို ထက်ရှိုင်း ငမ်းနေရင် ကိုယ့်ဒေါသ
ပေါက်ကွဲမလားပဲ။ နုနုထွဋ်က လိုက်မယ်ဆိုတော့လည်း ဖန်နေဝန်းလ်
လုံးဝမတားနေတော့ဘဲ ရှေ့ကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထက်ရှိုင်းနဲ့တွေ့တော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ နုနုထွဋ်ကို ကျော်
ကြည့်နေသဖြင့် သူစိတ်တိုသွားချင်၏။ ဒါမေမဲ့ သူအဖြစ်သည်း
ပြနေတာ လူသိမှာစိုး၍ မသိချင်ဟန်ဆောင်ပစ်လိုက်၏။

မင်းကရော နေခဲ့ပါဆိုမှ မင်းအလှတွေကို ပြချင်လို့ တက်ခဲ့
တာလား။

အလုပ်ကိစ္စကရှိနေ၍ ထက်ရှိုင်းနှင့် ဆွေးနွေးစရာရှိတာ
ဆွေးနွေး၊ လက်မှတ်ထိုးစရာရှိတာ ထိုးပြီး ထက်ရှိုင်းတားနေသည့်
ကြားမှ ထထွက်လာခဲ့သည်။

ဖန်နေဝန်းလဲ နေပါဦးကွ။ စားစရာတစ်ခုခုနဲ့ ဧည့်ခံပါရအောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ

‘အလုပ်တွေရှိသေးစာယ်’

ထက်ရှိုင်းကို ကျောခိုင်းလျှောက်သွားရင် လက်ဖြူတံဆိပ်က ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဒါရိုက်တာထက်ရှိုင်းကို အားနာလိုက်တာ MD ရယ်၊ တောင်းပန်လိုက်ရရင် ကောင်းသားပဲ။ MD က အလောတကြီး ပြန်နေဖို့ နုနုထွဋ် စိတ်ထဲမှာ အားနာပြီး တောင်းပန်ချင်လိုက်တာ

‘ဘာ’

‘အမလေး လန့်သွားတာပဲ။ MD၊ တော်သေးစာယ်၊ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့’

MD ဖန်နေဝန်းလဲတစ်ယောက် ကျွဲကြီးတို့နေတာ နုနုထွဋ် သိနေ၍ တမင်ကလိပစ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။

မျက်နှာကြီးက စူပုတ်ပုတ်၊ ရှင် သဝန်ကြောင်နေတာ မဟုတ်လား။ စောစောကတည်းက မလိုက်စေချင်တာကို နုနုထွဋ် တမင်လိုက်လာခဲ့တာပါ။

ရယ်ရတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ လူပျိုကြီးရဲ့။ ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ဘူး။ သရုပ်ပျက်တယ်နော်။ သူမ ရယ်ချင်သည်။

‘ကိုယ်က ကိုယ့်ဝန်စမ်းတွေကို ထိကပါး ရိုက်ပါးနဲ့လုပ်တာ

ပြုတ်ဘူး။ အလုပ်သဘော ပတ်သက်နေလို့ပါ။ မင်းလည်း စိတ်ထဲ ထားနဲ့။ တောင်းပန်စရာလည်း မလိုပါဘူး။ နုနုထွဋ်၊ ကိုယ့်အတွင်းမှာ မလေးအနေနဲ့ မာနထားတာ ကောင်းတယ်’

‘နုနုထွဋ်က MD မျက်နှာကြောင်ပါနော်။ ဒါပေမဲ့လေ ဒီလူက ခုနစ်ရက်က MD တို့ဘက်က ခွင့်ပြုထားတယ်လို့ ထင်မိတာ။ နုနုထွဋ်အတွင်းရေးမှူးမလေးတွေကိုလည်း MD ရှေ့မှာ ထိကပါး ရိုက်ပေးလုပ်နေကျထင်ထားတာ’

‘ဟာ...မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ဘယ်တုန်းကမှ ခွင့်မပြုထားဘူး။ နုနုထွဋ် အဲဒီလောက် စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းမကျပါဘူး’

‘ဆောရီးနော်၊ တောင်းပန်ပါတယ် MD’
ဓာတ်လှေကားထဲမှာက နှစ်ယောက်တည်း ရင်တွေ တဒိန်းခွန်နေသလိုပင်။

နုနုထွဋ်ရဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးက မွေးမွေးပျံ့ပျံ့ သင်းသင်း ဖန်နေဝန်းလဲခန္ဓာကိုယ်မှာ အပူရှိန်တွေ တက်လာပြီး ချစ်သူအောက်အဖြစ် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပွေဖက် နမ်းပစ်ချင်သည်။

စိတ်ကို ထိန်းစမ်း၊ ဖန်နေဝန်းလဲ။ မင်းအရင်က အဲဒီလိုမှ မဟုတ်တာ။ နုနုထွဋ်ရယ်၊ ကိုယ်ပွင့်လင်းချင်တယ်။ မင်းကို ချစ်နေမိပြီ။ နုနုထွဋ်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နေရတာ ရင်မောတယ်ကွာ။

နုနုထွဋ် အလုပ်ဝင်တာ မကြာသေးဘူး။ အလုပ်ရှင်က

ချစ်ရေးဆိုရင်လည်း မကောင်းပါဘူး။ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကျရမှာထက်
မင်းအထင်သေးမှာ အကြောက်ဆုံးပဲ။ မင်းရှေ့မှာ ကိုယ်သိမ်ငယ်
သလို ခံစားနေရတယ်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါတောင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ
မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဖန်နေဝန်းလီ ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ
တဆတ်ဆတ် တဒိန်းဒိန်း တုန်ယင်နေသည်။

အခန်း (၆)

တပည့်ကြီးကိုမီးစံဘွန်းရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် နုနုထွဋ်နှင့် သူ
ထစ်နေကုန်နိုးပါး လည်ပတ်နေရသည်။ မလိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကိုပင်
နုနုထွဋ်ကို ရွေးချယ်စေပြီး ဝယ်နေခဲ့၏။

နုနုထွဋ်အတွက် ကိုယ်ဝယ်ပေးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မအတွက်
လို့ပါဘူးတဲ့။ မြိုးခြံချွေတာတတ်တဲ့ အကျင့်ကို ပျောက်သွားမှာ
ကြောက်လို့ပါတဲ့။

သူသတိထားမိတာ နုနုထွဋ်မှာ အဝတ်အစား၊ အသုံး
အဆောင်တွေ ကောင်းကောင်းခဲရှိ။ သူမအကြိုက်ဆုံးက ပြုတ်နံပြား
ဘူး။

သူက ဝယ်ပေးချင်မယ့်လည်း နုနုထွဋ် အထင်လွှဲမှာ
ကြောက်၍ သူလိုအပ်တာပဲ ဝယ်ခဲ့သည်။

‘နုနုထွဋ်က ခြိုးခြံချွေတာနေရမယ်လေ။ လခလည်း မေမေ
ဆီ ပို့ရမှာ။ မေမေက စက်ပန်းထိုးတာ မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး’

‘လခကြိုထုတ်မလား နုနုထွဋ်’

‘ဟင့်အင်း’

‘MD၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ မနုနုထွဋ်က တစ်လ နှစ်သိန်းဆို
တော့ ဆယ်နှစ်စာ သိန်းနှစ်ရာ ထုတ်ပေးလိုက်ရင်ရော’

‘ရတာပဲ၊ ဆယ်နှစ်စာ ထုတ်မလား၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်စာ ထုတ်
မလား၊ ကြိုထုတ်လေ’

‘အို...မဟုတ်တာပဲ။ ဘာလဲ၊ MD ဆီမှာ ကျွန်မက မသေ
မချင်း လုပ်ရမှာလား’

‘ဟာ...ဟုတ်သားပဲ။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း၊ မင်းဘာတွေလျှောက်
ပြောနေတာလဲကွ။ ကိုယ်တောင် ယောင်သွားတယ်။ နုနုထွဋ်ဆန္ဒ
အတိုင်းပဲလုပ်ပါ။ ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေကို အကူအညီပေး
တတ်ပါတယ်။ နေ့စရာ၊ ထိုင်စရာ အခက်အခဲဖြစ်နေရင်ပေါ့လေ’

‘မလိုပါဘူး၊ လခပဲ တစ်လတစ်ခါရရင် ဖြစ်ပါတယ်။
မေမေက နယ်မှာ အိမ်ပိုင်၊ ယာပိုင်နဲ့ နေတာပါ။ လခပဲ ဝိုပွဲမယ်။
ပြီးတော့ စားသောက်စရိတ်မှ မရှိတာ။ ကျွန်မ စုဆောင်းနိုင်ပါတယ်’

ကိုဖန်နေဝန်းလ်က တကယ်ပဲ ရိုးသားဖြူစင်နေတာလားပဲ။
မိန်းမတွေအကြောင်း နားမလည်သလိုကြီး ပြောဆိုဆက်ဆံပုံက ရိုးအအ

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက သူ့ဆရာအတွက် အခြေအနေတွေ၊ အကွက်တွေ ဖန်ပေး
နေရသည်။

နုနုထွဋ် သိနေ၏။ ရယ်ချင်တယ်။ အောင်မြင်တဲ့ စီးပွား
ဆောင်ရွက်ပေးရင်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး သိကြားမင်းစည်းစိမ်မခံစား
တာ ရယ်စရာတော့ ကောင်းနေသည်။

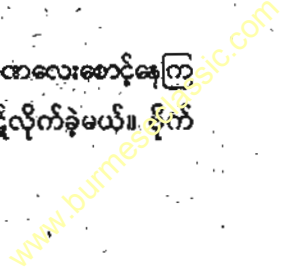
ယုန်လိုက်ရမှာလား၊ သမင်လိုက်ရမှာလား။ မယ်မယ်ရရ
ချိုတဲ့ သွားလာမှုတွေနှင့် ညနေစောင်းသွားသည်။

‘MD၊ ကျွန်တော် ကားလိုက်မောင်းမပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဗိုက်
အရမ်းအောင့်နေတယ်။ ဒီဆေးခန်းလေးမှာ ဝင်ပြုရင်း နေခဲ့တော့မယ်’

‘မင်းကလည်းကွာ၊ အရမ်းအောင့်နေလား’
‘အား...ကျွတ်...ကျွတ်၊ တကယ်အောင့်နေတာပါ ဆရာ။
နေခဲ့ပါရစေ’

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက MD ကို မျက်စိတစ်ဖက် ဗိုက်ပြလိုက်တာ
နုနုထွဋ် တွေ့လိုက်ပြီးသားပဲ။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း ဘာအကွက်ဖန်တာလဲ။
MD ဖန်နေဝန်းလ်က မင်းနေခဲ့ကွာ၊ နောက်မှ အငှားကားနဲ့ ပြန်ခဲ့တဲ့။
ဟိုဟိုတပည့်တစ်ယောက်လုံး သေလုမျှောပေး ဗိုက်အောင့်နေတာ MD
ဆ သွေးအေးနေလွန်းသည်။

‘အဲဒီလိုထားခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ MD၊ ခဏလေးစောင့်နေကြ
အောင်ပါ။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း၊ ရှင်ဝင်ပြလေ၊ နုနုထွဋ်လိုက်ခဲ့မယ်။ ဗိုက်

အောင်တာက ဖိုးရိုခဲရတယ်။ သေတတ်တယ်နော်။ အစားအိမ်သွေးကြော ပေါက်တာလား။ အူအတက်ပေါက်တာလား။ မတော်လို့ သေသွားရင် ပိုင်ရှင်ခွဲ မသာဖြစ်နေဦးမယ်'

'ဟေ့ကောင်၊ ဟုတ်သားပဲ။ မင်းကလည်း လာပါကွာ၊ ကိုယ်လိုက်ပြပေးမယ်။ နုနုထွဋ် ကားထဲမှာပဲ ခဏထိုင်စောင့်ပေးပါ'

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကို တွဲပြီး ဖန်နေဝန်းလ်ကိုယ်တိုင် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ဆေးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ရသည်။

'ဟေ့...ဂျိမ်းစ်ဘွန်း၊ မင်းဘာလုပ်တာလဲ။ နုနုထွဋ် ရိပ်မိ တယ် ထင်တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲကွာ၊ ပြဿနာပဲ'

'MD ကလည်း ဘာကြောက်နေတာလဲ။ ကောင်မလေးကို ကားပေါ်တင်၊ ညစာစားမလို့ မဟုတ်လား။ သွားစမ်းပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပါ'

'မဖြစ်ဘူး၊ နုနုထွဋ်က တစ်မျိုးထင်သွားမှာ ကိုယ်အရမ်း ကြောက်တယ်။ အထင်သေးလိမ့်မယ်ကွာ။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းရာ၊ မင်းလိုက် လာလည်း ရပါတယ်'

'ဟား...ဟား...ဟား'

'ဟေ့ကောင်'

'မဖြစ်ဘူး၊ MD ကို သီးသန့်သင်တန်း ပေးရတော့မယ်။ ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့သူဌေး လူချောလူခန့်ကို မကြိုက်တဲ့မိန်းကလေး ဘယ်မှာရှိမှာလဲ။ လက်သွက် ခြေသွက်'

'တော်ပြီကွာ၊ သွားမယ်'

'ကျွန်တော် နေခဲ့မယ်'

'မလုပ်ပါနဲ့၊ လိုက်ခဲ့ပါကွာ။ မင်းပါနေရင်လည်း ဖြစ်ပါ တယ်'

'မလိုက်ဘူး... ကျွန်တော်နေခဲ့မယ်။ ပြန်နှင့်မယ်။ MD

အေးအေးဆေးဆေး၊ စားသောက်၊ စကားတွေပြော ရင်းနှီးအောင်နေ စမ်းပါ'

ဖန်နေဝန်းလ်ကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ကားလေးမောင်းပြီး နုနုထွဋ်နှင့် ညစာစားချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့သတ္တိမရှိဘူး။ နုနုထွဋ် အထင်သေးမှာ မလိုလား ဆုံးပဲ။ ဇောချွေးတွေ ပြန်ချင်လာ၏။ စိတ်အိုက်တယ်။

ဒီကောင်ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကလည်း ငုတ်တုတ်၊ မထနိုင်ဘူးတဲ့။ နုနုထွဋ် လာချင်လာကြည့်ပါစေတဲ့။ မဖြစ်ဘူး၊ လိမ်ညာလှည့်ဖြား တာမျိုး အထင်မခံနိုင်။

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက အတင်းကြီး တွန်းလွှတ်နေ၍ ဖန်နေဝန်းလ် ဆေးခန်းအပြင်ဘက်သို့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

'ဂျိမ်းစ်ဘွန်း၊ ပြဿနာပဲကွာ။ နုနုထွဋ်ကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းပြ ရမလဲ။ သေချင်တယ်'

သူ ကားနားလျှောက်လာရတာပင် ခြေလှမ်းတွေက တုံ့ဆိုင်

၇၆

ပန်းရိုင်းတို့ရဲ့ အလင်္ကာသစ်

နူးထူးရှင်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ ဂျမ်းစံဘွန်းကို ပြန်သွား
ခေါ်ရင်ကောင်းမလားဟု နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသေး၏။ ဒီကောင်
က လိုက်မှာမဟုတ်။

ရှေ့ဆက်သွားဖို့ကလည်း သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း။
စိတ်လေးနေသဖြင့် ဆေးခန်းဘက် ပြန်လှည့်လာကြည့်တော့ ဂျမ်းစံဘွန်း
ပျောက်ခြင်းမလှ နှပျောက်သွားသည်။

‘ဒီကောင် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်ပဲ။
ဆရာသမား သတ္တိမရှိဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့’

ဖန်နေဝန်းလ် အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ နုနုထွဋ်က ကားပေါ်
မှ ဆင်းလာကာ ဆေးခန်းဆီ လျှောက်လာနေသဖြင့် စိတ်ပူသွားရကာ၊
ဆေးခန်းထဲ ဝင်လို့မဖြစ်ဘူးဟု တွေးမိ၍ ခြေလှမ်းတွေက သွက်သွား
သည်။

‘MD ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အရမ်းပျာယာခတ်နေတယ်။ ဂျမ်းစံဘွန်း
က စိုးရိမ်ရလားဟင်၊ ဘာပြောလဲ’

‘ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နုနုထွဋ်။ သူ့ဟာသူ ဆက်ပြမယ်ဆိုပြီး
အတင်းနေခဲ့တယ်။ ကိုယ်တို့ ပြန်ကြရအောင်’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ MD။ သူက နုနုထွဋ်ကို အားနာလို့နေမယ်၊
သွားကြည့်ရအောင်။ တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့။ လာပါ၊ နုနု
ထွဋ်ကို အားမနာနဲ့လို့ သွားပြောမယ်’

သင်မြတ်နိုး

၇၇

‘မဟုတ်ဘူး နုနုထွဋ်။ ဟိုလေ၊ ဒီကောင်က ခေါင်းမာ
တယ်။ ကိုယ့်ကို အားနာတာ’

‘မထားခဲ့ပါနဲ့ MD ရယ်။ သေရေးရှင်ရေးပဲ လာပါ’

‘နုနုထွဋ်’

‘ဟင်’

နုနုထွဋ်က အတင်းသွားမယ်ဖြစ်နေ၍ ဖန်နေဝန်းလ် ကယောင်
ကတမ်းဖြင့် နုနုထွဋ်လက်လေးကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်မိလေသည်။

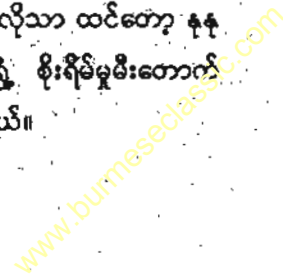
တဒဂ် သတိမေ့လျော့သွားသလို နုနုထွဋ်လက်လေးကို
မလွှတ်မိ။ အပူလှိုင်းတွေ ဖန်နေဝန်းလ်ခန္ဓာကိုယ်သွေးကြောတွေထဲ
အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တိုးဝင်ဖြတ်သန်းသွားကာ ထူပူလေးလေးလံလံကြီး
ဖြစ်နေ၏။

နုနုထွဋ်က ပြန်ရုန်းပစ်မှ အသိဝင်လာသည်။

‘ဆောရီး၊ မသွားပါနဲ့တော့၊ ထားခဲ့လိုက်ပါ။ ကိုယ်တို့ သွား
ကြမယ်’

ပြောပြီး ကားဆီ သူဆက်လျှောက်လာခဲ့တော့ နုနုထွဋ်လည်း
သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည်။

စိတ်မောတယ်ကွာ။ မင်းထင်ချင်သလိုသာ ထင်တော့ နုနု
ထွဋ်ရေ။ အချစ်ဆိုတာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်မှုမီးတောက်
တွေလားကွာ။ ကိုယ့်ရင်တွေ ပူလောင်နေတယ်။

နုနုထွဋ်တို့ ချစ်တယ်လို့ ပြောချင်နေတဲ့ဆန္ဒက ပြင်းပြနေပေမယ့် စကားလုံးတွေက ကိုယ့်လည်ချောင်းဝမှာပဲ တစ်ဆို့နေတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ကိုယ်မပြောခဲ့ဖူးသလို စိတ်ဝင်စားမှုလည်း မရှိခဲ့ဘူး။

ကိုယ်က စီးပွားရေးပဲ လုပ်တာ။ ကိုယ်က ကြေးများတယ်။ ရွေးချယ်စိစစ်တတ်တယ်။ အထင်သေးမှုတွေကပဲ များနေတာ။ မင်းကိုတွေ့မှပါ လုံးဝပဲ ချစ်နေတယ်။ မြင်မြင်ချင်းပဲကွ။

နုနုထွဋ်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ ကိုယ့်လည်ချောင်းဝမှာ စုပုံတစ်ဆို့ ထိုးထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြပေမယ့် တစ်လုံးမှ ထွက်မလာဘူး။ ကိုယ့်မှာ သတ္တိတွေ ကင်းမဲ့လွန်းနေတယ်။

သူ ကားရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်တော့ နုနုထွဋ်က နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

‘ရှေ့မှာ လာထိုင်ပါ’

‘မထိုင်ပါရစေနဲ့ MD၊ မသင့်တော်ပါဘူး။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက်တွေ သွားရင် ပြောစရာဖြစ်နေနိုင်ပါတယ်’

ကားကိုရပ်ပြီး နုနုထွဋ်အား လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ရှေ့ခန်းမှာ ပြောင်းထိုင်ခိုင်းစေလိုပေမယ့် သူ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ပျက်လာသည်။ လူပျိုကြီးတွေက ဒီလိုလား။ မိန်းကလေးက စတင်ရမလို့ဖြစ်နေသည်။

နုနုထွဋ်၊ မင်းကလည်း ပဲများလွန်းတယ်ကွာ။ ပြောဆိုဆက်ဆံရတာ ခက်လိုက်တာ။ မာနကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ တာဝန်တွေ၊ စည်းကမ်းဘောင်တွေ ကာရံနေတယ်။

သူပဲ စိတ်လောနေတာလား။ သူ့ကိုပဲ လူလိမ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် မရိုးသားဘူးလို့ ထင်မှတ်သွားပြီလား။ ကိုယ်စိတ်ပူတယ်။ အိမ်ပဲပြန်တော့မယ်။

သူ့ဆန္ဒက နုနုထွဋ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ညစာအတူတူစားချင်တာပါ။ ပြောဖို့လည်း ပြောမထွက်။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းရှိနေရင် တော်သေးသည်။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကတော့ ကိုယ့်ဆရာကို ကောင်မလေးချောချော နုနုထွဋ်ထွတ်ထွတ်လေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေစေချင်လို့ပါ။

မင်းကရော ဘာကြောက်နေတာလဲ ဖန်နေဝန်းလဲ။ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရဲ့ စီမံအုပ်ချုပ်သူဖြစ်နေပြီး သွေးကြောဝင်နေတယ်။

သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်မရတဲ့ အဆုံးပြန်တာပဲကောင်းပါတယ်ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။

‘ဖွတ်ချက်...ဖွတ်ချက်’

‘ဖွတ်ချက်’

‘ဟာ’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ MD’

‘ကားဆီပိတ်တာ ထင်တယ် နုနုထွဋ်’

‘နုနုထွဋ် မောင်းကြည့်ရမလား MD’

‘မင်း ကားမောင်းတတ်လို့လား နနထွဋ်’

‘ကျွမ်းပြီးသားပဲ’

မင်းက ကိုယ့်ကို မယုံတာလား နနထွဋ်။ မတတ်ကျွမ်းတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။ သူ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းသည်။

နနထွဋ် ကားပေါ်တက်မောင်းပြီး စက်နှိုးကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ ဆိပ်တံနေတာ MD ဆိုပြီး ကားပေါ်မှဆင်း၍ စက်ဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

‘ဂျိမ်းစ်ဘွန်း ဘာလုပ်နေတာလဲ။ MD ကားဆီစစ်ဘူးထဲမှာ အမှိုက်တွေ အပြည့်ပဲ’

‘ဟုတ်လား’

‘ဒီမှာလေ’

ဟုတ်သားပဲ၊ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း ကားကို မစစ်ဆေးဘူး။ မင်းညီ ဖျင်းတယ်။ နနထွဋ်က ကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြင်နေသည်။

‘MD တက်မောင်းကြည့်ပါ’

‘မင်းကားလည်း ပြင်တတ်တာပဲလား’

‘MD ရယ်၊ ကားပြင်တာ လေယာဉ်ဖျံပြင်တာမှ မဟုတ်တာ ပဲ။ နနထွဋ်က စိတ်ဝင်စားတယ်’

သူကံသွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် နနထွဋ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို သူငေးမောကြည့်မိသည်။

စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ နနထွဋ် ညအမှောင်က လောကကြီး ဆို လှမ်းခြုံစပြုနေ၏။ သူ ကားပေါ်တက်၍ စက်နှိုးကြည့်တော့ စက်နှိုးသွားသည်။

‘ဝူး...ဝူး’

‘ဝူး...ဝူး’

‘တက်တော့လေ နနထွဋ်၊ ကားစက်နှိုးပြီ။ မင်းအရမ်းမော သွားပြီထင်တယ်။ ကိုယ် တစ်ခုခုကျွေးပါရစေ’

နနထွဋ်ရဲ့လက်ချောင်း ဖြူဖြူသွယ်သွယ် အိအိလေးတွေပေါ် မှာ စက်ဆီမည်းမည်းတွေ ပေကျံသွား၍ သူမကသုတ်ရင်း နောက် နှိုးမှာပဲ ဝင်ထိုင်သည်။

‘ပြန်ရောက်မှပဲ အိမ်မှာစားတော့မယ်လေ MD။ နနထွဋ်က ကား Crazy လေ။ မမောပါဘူး၊ ပြန်ကြမယ်’

MD ဖန်နေဝန်းလိန့် ဂျိမ်းစ်ဘွန်းတို့ ဆရာတပည့် အကြံအစည် တွေကို နနထွဋ် သိနေသည်။ ဆေးခန်းထဲမှာ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း ပုန်းနေတာ ထည်း သူမသိသားပဲ။

သူမမာနတော့ ပြရမယ်။ နနထွဋ်က ရှင်ထင်သလောက် လှယ်ဘူးဆိုတာလေ။ တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ် ကိုဖန်နေ နန်းလိ။

ပန်းရိုင်းတို့ရဲ့ အလင်္ကာသစ်

ညစာစားဖို့ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ကားကို ဆက်မောင်းသည်။
‘အင်း...ရှင်ကတော့ ရိုးသားပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေနဲ့
ဖတ်သက်ပြီ အကျွမ်းတဝင်မရှိဘူးဆိုတာလည်း ယုံလောက်ပါတယ်
လေ’

အခုလောက်ဆိုရင်တော့ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း ပြန်ရောက်နေတော့မည်
ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ စိတ်သောကရောက်နေလောက်ပြီ။

ဘာပဲပြောပြော နုနုထွဋ်ကိုတော့ သူ့သားနှင့် နီးစပ်သွားမှု
ရှင်ကြီးထိတ်လန့်နေမှာပါ။ နုနုထွဋ်နဲ့ ဖန်နေဝန်းလ်ကို ဘယ်ထိ
ခွဲပစ်ရမလဲ ကြံစည်နေမှာပဲ။ သေချာတာက နုနုထွဋ်ကို ချွေးမတော်
ရမှာ ကြောက်နေလိမ့်ထင်တယ်။ မေမေနဲ့ရော ဒေမည်းခမက် တော်ရဲ့
ပါ့မလား။

နုနုထွဋ် တွေးမိတိုင်း ပျော်နေသည်။

အခန်း (၇)

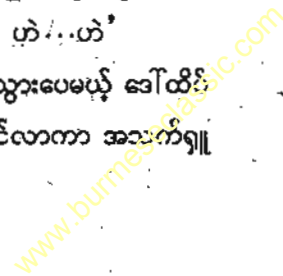
‘ဂျိမ်းစ်ဘွန်း၊ မင်း MD ရော၊ နုနုထွဋ်နဲ့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မာမီကြီး။ MD က နုနုထွဋ်ကို အရမ်း
ကြွေးနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဗိုက်အောင့်တယ်ဆိုပြီး လစ်ထွက်လာခဲ့
တာလေ။ MD က ရိုးတယ်။ နုနုထွဋ်ကို ကြွေးပြီး မထိရဲ၊ မကိုင်ရဲနဲ့
ဘဗင် နှစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့တာ။ ညစာစားနေကြတယ် ထင်
တယ်’

‘အေး... အေး’

‘မာမီကြီးကိုယ်တိုင်က ချွေးမတော်ချင်နေတယ်လို့ MD က
ပြောတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ထက်မြက်တဲ့ ချွေးမချောချော လက်
ထွတ်မသွားအောင် ဂျိမ်းစ်ဘွန်း စီစဉ်ပေးတာ၊ ဟဲ့...ဟဲ့’

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက ရယ်မောပြောဆိုထွက်သွားပေမယ့် ဒေါ်ထိပ်
တင်ရတနာကတော့ ရင်တွေတလှုပ်လှုပ်တုန်ရင်လာကာ အသက်ရှူ

လို့ထင် ဝေ။ နီးစပ်ရာ ဆက်တီတစ်လုံးပေါ် ယိုင်နဲ့လဲပြိုကျလှ မိမိ
ခန္ဓာကိုယ်အား မှီတွယ်ထိုင်လိုက်ရသည်။

နုနုထွဋ်နဲ့ သားကို မိမိ တယ်လိုနည်းနှင့်မှ လက်ထပ်ပေးလို့
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

နုနုထွဋ် ညည်းကို ကျုပ်က ချွေးမတော်ရမလား။ ညည်းက
ရော ကျုပ်ကို လက်တုံ့ပြန် နှိပ်ထွပ်ဖို့ အကြံအစည်တွေနဲ့ ရောက်လာ
တာပါ။ သားဖန်နေဝန်းလ်က မိန်းမအတွေ့အထိ လုံးဝမရှိတဲ့ လူပျို
စစ်စစ်ကြီးမို့ နုနုထွဋ်လှည့်ကွက်ထဲ တိုးဝင်နေသည်။

ကိုကိုလွင် ရှင့်သမီးကို ဆုံးမပါဦး။ သီတာတင် လွှတ်လိုက်
တာပဲဖြစ်မယ်။ အကြံကြီးလိုက်တာ။ ရှင့်မယားကြီးက ထိပ်တင်ကို
လက်စားချေခိုင်းလိုက်တာလေ’

ဧည့်ခန်းမှာ ကိုကိုလွင်နှင့် မိမိတို့ တွဲပြီးရိုက်ထားသော
ဓာတ်ပုံကြီးက ခန့်ညားစွာ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ လူချောလူခန့်ကြီး
ကိုသစ်လွင်က အစွမ်းအစရှိပြီး စီးပွားအရှာကောင်းတဲ့ယောက်ျား၊ မိမိ
သီတာတင်လက်ထဲကနေ နည်းမျိုးစုံ ဖြားယောင်းမြှူဆွယ်၍ အရယူ
ခဲ့၏။ ကိုကိုလွင်နှင့် သီတာတင်သမီး နုနုထွဋ်တို့။

ညည်းလို မိန်းမမျိုးက ကျုပ်သားကို အရယူမလို့လာ
ထိပ်တင်ရတနာကို လာပြီးစိန်ခေါ်နေတာပေါ့လေ။

စိတ်တွေပူလိုက်တာ။ နှစ်ယောက်သား ဘာတွေလုပ်နေကြ

သားနုနုထွဋ်ကပဲ သားကို အမိအရ ဖမ်းနိုင်ဖို့ ချစ်သူဘဝရောက်အောင်
အောင်နေမှာ။

ကန်ကွက်လို့ရလည်း မဖြစ်ဘူး။ မိမိကိုယ်တိုင် သဘော
ကျစာယ်လို့ သားကို ပြောထားမိသည်။

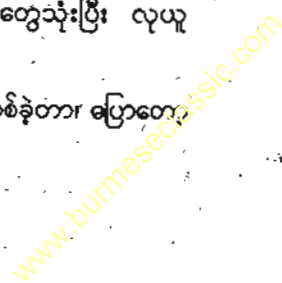
‘ညည်းကလည်း မြင်သူငေးမော ရှင်သပ်ရှုမောလောက်တဲ့
အလှတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတာတိုး။ ကျုပ်သား ဖန်နေဝန်းလ်က ညည်း
အောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်မှာပေါ့အေ။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ အဲဒီလို အဖြစ်
မခံနိုင်ဘူး။ နုနုထွဋ်၊ ညည်းက ကျုပ်သားကို တစ်သက်လုံး ဒုက္ခပေး
နေမလို့မိန်းမ။ ညည်းရင်ထဲမှာ အမှန်းတွေပဲ ရှိနေတာ’

ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲတော့မတတ်ပါ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ
ပေါ်ပေါ်တင်တင်လည်း နုနုထွဋ်ကို မလိုလားတဲ့ ဟန်ပန်တွေ နည်း
နည်းလေးမှ မပြရဲဘူး။

မိမိအတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေ သားဖန်နေဝန်းလ်သိသွား
အကြောက်ဆုံးပင်။ သား အရမ်းရှက်မှာပဲ။ နုနုထွဋ်က ဖွတော့
မယ်လေ။

အောင်မြင်နေတဲ့လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖန်နေဝန်းလ်အမေက သူမ
အဖေကို မတရားယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့နည်းတွေသုံးပြီး လုယူ
အာယ်ဆိုတာလေ။

သားအဖေ လင်ကြီးကိုတောင် ကွာရှင်းပစ်ခဲ့တာ၊ ပြောတော့
အမလေး ရင်တွေပူလိုက်တာ။

သားဖန်နေဝန်းလဲနဲ့ နုနုထွဋ်တို့ ဘယ်လိုအခြေအနေတွေ
ဖြစ်ပြီလဲ။ သတ်ပစ်ချင်တယ်။ ညည်း... ညည်း ယုတ်မာတဲ့အပြစ်
အစည်တွေနဲ့ ကျုပ်တိုက်ထဲအထိ ဝင်လာတာပဲ။

နှလုံးခုန်သံတွေ မြန်ဆန်လာ၍ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ရင်ဝတ်
လက်နှင့် ဖိထားရသည်။

‘ညည်းကို ကျုပ်အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး နုနုထွဋ်၊ လုံးဝပဲ။ ညည်း
လို ငရွတ်မလေးကိုများ ထိပ်တင်ရတာနာက အရှုံးပေးရမလား။ ရာ
ဝင် ရိုင်းသွားလိမ့်မယ်။ စိန်ခေါ်တယ် နုနုထွဋ်။ ညည်းပဲ စုတ်ပြန်
သတ်ပြီး ဘဝကို အဖက်ဆယ်လို့မရအောင် ပျက်စီးသွားစေရမယ်’

စိတ်ထဲကနေ ဒေါသတကြီး ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။ တားဆီး
ရမယ်။ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ညည်းကို ကျုပ် ချွေးမအဖြစ် မရော
လာစေရဘူး။

ကျုပ်သား ဖန်နေဝန်းလဲက ရိုးသားသန်စင်တဲ့ ယောက်
ပဲ။ နုနုထွဋ်အဖေ ကိုသစ်ထွဋ်ကလည်း မိန်းမအပေါ် သစ္စာရှိပြီး
သားတာပဲ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာကိုယ်တိုင် မိမိအိမ်ခန်းထဲ ရောက်
အောင် နည်းပရိယာယ်တွေ ဆင်ခဲ့ရတာပါ။ အမလေးနော်၊ သိတာ
က သူ့သမီးကို ဘယ်နည်းတွေ ထပ်တူသင်ပေးလိုက်လဲ။

ဒေါ်ထိပ်တင် စောချွေးတွေပင် ပြန်လာသည်။

‘မာမိကြီး’

‘အမလေး၊ လန့်လိုက်တာ ချောချောရယ်။ ဘာလဲ’

‘မာမိကြီး နေမကောင်းဘူးလားဟင်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ချွေး
တွေ သီးထနေအလိုပဲ။ မောလို့လား’

‘အေး... မာမိကြီး သိပ်နေမကောင်းချင်ဘူး။ မောနေတယ်။

သားနဲ့ ချွေးမလောင်းကို စောင့်နေတာလေ’

‘လာမှာပေါ့ မာမိကြီးရယ်၊ ဘာများစိတ်ပူစရာရှိလို့လဲ။

အစ်ကိုလေး ကောင်းစားနေပြီထင်တယ်’

‘အေးပါ’

‘သံပုရာရည်လေး သောက်မလား၊ မာမိကြီး’

‘အေး’

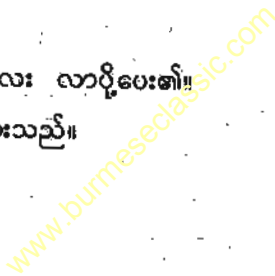
နုနုထွဋ်ကို ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတာ လူတွေသိလို့
အဖြစ်ပါဘူး။ မိမိလျှို့ဝှက်ရမယ်။

နုနုထွဋ်အား ချွေးမလောင်းအဖြစ် ချောချောရှေ့မှာ ပြော
ထိုက်ရတာ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာနာရဲ့ရင်ထဲမှာ ခါးသီးမုန်းတီးနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ မိမိက နုနုထွဋ်အပေါ် ကြင်နာ
သူယန္တူးထွေးနေစေရမယ်။ သားကြောင့်ပါ။ မိမိ ချစ်မြတ်နိုးရလွန်း
တဲ့ ထစ်ဦးသောသား။

ချောချောက သံပုရာရည်အေးအေးလေး လာပို့ပေး၏။

အအေးသောက်ပြီးမှ စိတ်တွေ ပြန်တည်ငြိမ်သွားသည်။

‘ငါတည်ငြိမ်မှ ဖြစ်မယ်။ နုနုထွဋ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်လော့
လှံဆခရုံးစေရဘူး။ ငါ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ အပြုံးတွေပဲ ရှိနေစေရမယ်။
အဲဒီအပြုံးက ညည်းကို ထိုးသတ်မယ့် ဓားစာစ်လက်ပဲ။ နုနုထွဋ်
ညည်းဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ငါ့ရှေ့မှာ အစိတ်စိတ် အမွှာအမွှာ ဖြိုလဲက
သွားစေရမယ်’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာက စိတ်အရမ်းမာကျောတဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ပဲ။ သနားညှာတာထောက်ထားတာတွေ ဘယ်တော့မှ မရှိ
ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ လုပ်တာ။ အတ္တကို ထိပ်တင်ထားတဲ့ ထိပ်တင်
ရတနာ။

လှုပ်ရှားတုန်လှုပ်နေတဲ့စိတ်တွေ ရုတ်ခြည်းတည်ငြိမ်သွား
သည်။

‘တီ...တီ’

‘တီ’

‘ဟော...သားတို့လာပြီ’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ အမူအရာ စိတ်ထန်မာကျောတဲ့မျက်
ဝန်း၊ တင်းတောင့်နေတဲ့ခန္ဓာကိုယ် အားလုံးပြောင်းလွှဲပစ်သည်။

ကားရပ်သံ၊ တံခါးဖွင့်၊ ပိတ်သံတွေနှင့်အတူ ခြေသံတွေက
မိမိသီသို့ ရွေ့လျားလာနေသည်။

‘မာမီ၊ မအိပ်သေးဘူးလား’

‘သားရယ်၊ မာမီ စိတ်ပူနေတာ၊ နောက်ကျနေလို့လေ’
‘ကားပျက်နေလို့ပါ။ တော်သေးတာပေါ့ မာမီရာ။ နုနုထွဋ်

ထ ပြင်တတ်လို့’

‘ဟယ်...သမီးလေးက ပြင်တတ်တယ်လား။ အားကိုးရ
သားပဲ။ ကျေးဇူးပါပဲကွယ်။ သားက ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူး’

‘ကားပျက်သွားလို့ သားလည်း ထူပူပြီး နေ့သွားတယ်’

‘အေး...အေး၊ သမီးလေးလည်း နားတော့။ အစစအရာရာ
အားကိုးရတဲ့သမီးလေးပဲ။ တော်လိုက်တာကွယ်’

‘ခွင့်ပြုပါဦး၊ အန်တီ’

‘ကောင်းပါပြီလေ၊ ချွေးတိတ်မှ ရေချိုးနော် သမီးလေး။
ညစာရော စားခဲ့ကြလား’

‘မစားခဲ့ဘူး မာမီ။ ကားပြင်နေရတာနဲ့ပဲ ချွေးပြန်ပြီး စားချင်
စိတ်မရှိတော့ဘူး’

‘အင်း...ဒါဆိုလည်း မာမီပြင်ပေးမယ်။ သမီးလေးလည်း
ဆင်းပြီးစားနော်။ အားမနာပါနဲ့၊ ကိုယ့်မိသားစုလို့ပဲ သဘောထား။

ဆင်းလာခဲ့နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သဘောထားကို နုနုထွဋ် မသိဘဲနေ
လေး။

သားဖန်နေဝန်းလ်ရှေ့မှာမှ ဟန်ဆောင်ပြနေတာ။ ရှင်ကြီးလား နုနုထွဋ်သပေါ် သဘောကောင်းမှာ။ သတိပစ်ချင်လောက်အောင် ရွံ ရွာစုန်းတီးနေတာ မဟုတ်လား။

နုနုထွဋ် အခန်းထဲရောက်မှ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဟွန်း...အဟွန်း၊ ဟား...ဟာ...ဟား၊ ချွေးတိတ်မှ ရေချိုးနေဘဲ သမီးတဲ့၊ ကိုယ့်မိသားစုလို သဘောထားပါတဲ့။ ရယ်ရ တယ်’

နုနုထွဋ် လက်တွေမှာ အမည်းတွေ ပေကွဲနေသည်။ ပါးပေါ် မှာရောပဲ။ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်မိ၏။ နှင်းဆီငုံအာအာလေးတစ်ပွင့်ကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး အပြုံးတွေ ဝေနေ၏။

ရှင်ကြီးရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေလောက်ပြီ။ ရှင်သား ဖန်နေဝန်းလ်ကိုတောင် ရွံတယ်။ မုန်းတယ်။ ရှင်သွေးစစ်စစ်လေး ဧည့်ခန်းထဲရောက်တိုင်း ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာနှင့် တွဲလျက် ခံခံညားညား ပြုံးပြီးရပ်နေတဲ့ ဖေဖေကို တွေ့ရတိုင်း နုနုထွဋ် နာကြည်းရသည်။

‘အဲဒါ ရှင်ကြီးကြောင့်၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ကြောင့်၊ သိလား’

‘ဒုန်း’

သူမ လက်သီးဆုပ်က စားပွဲမျက်နှာပြင်ပေါ် ဒုန်းခနဲ တွဲ ရောက်သွားသည်။

ဖေဖေဆုံးသွားတာ သုံးလရှိနေပြီတဲ့၊ သိသားပဲ။ ဖေဖေ မရှိတော့လို့ လာတာပဲလေ။ သွေးအေးအေးနဲ့ ရှင်ကြီးကို နှိပ်ကွပ် ပြမယ်။ သတိထား။ သူမနှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေနေသည်။

‘အန်တီမာလာကတော့ သမီးဖေဖေ ကိုသစ်လွင်ကို အပြစ် ဖောင်ချင်ဘူး။ မမသိတာကို အရမ်းချစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီထိပ်တင်ရတနာ ဆိုတဲ့မိန်းမက လွန်တာ၊ အရယူပစ်တာ။ ဒီမိန်းမနဲ့ အဆက်အဆံ ဖလှုပ်တော့ဘူးလို့ ကိုသစ်လွင်က ပြောနေတာ’

အန်တီမာလာတင်ရဲ့စကားတွေကို ပြန်ကြားနေလေ ဒေါသ တွေက ပြင်းထန်လေပဲ။

မဖြစ်ဘူး၊ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ရမယ်။ ပူလောင် နေတဲ့နှလုံးသား တွေကို အအေးမှာ စိမ်ပစ်ရမယ်။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆိုတာ သွေးအေးမှ။ သူမရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

‘မေမေသမီးလေး ကြီးပြင်းလာပြီ။ အရမ်းချောမောလှပ တယ်။ ဉာဏ်ပညာလည်း ထက်မြက်တယ်။ ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့လည်း တင့်တယ်ပြည့်စုံနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် မေမေ့ကို သေလှုပ် သတ်မှတ် ပါ သမီး။ မေမေအဖြစ်ကို ပွဲထုတ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့နော်’

‘အမိပွယ်မရှိတာ။ ထွဋ်မေမေက ထွဋ်မေမေပဲ။ ထွဋ်ကို ထားခဲ့ပြီး ဘယ်ကိုမှရှောင်ထွက်မသွားပါဘူးလို့ ကတိပေးပါ။ အလေး အနက် ကတိပေးပါနော်။ မေမေပျောက်ဆုံးသွားရင် သမီးသေမှာပဲ။ ဇနီးသွားမလားပဲ’

“သမီးဘဝကို မေမေကြောင့် မတင့်မတယ်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်
တယ်။ ဂုဏ်ဇလှိုင်ချင်ပါဘူး။ သမီးမျက်နှာဝယ်နေရမယ်”

“မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ထွင်လက်မခံနိုင်ဘူးနော်။
မေမေက မေမေပဲ။ မေမေ့ကို လက်မခံတဲ့ အထင်သေးတဲ့ယောက်ျား
ကို သမီး လုံးဝမယူဘူး”

“သမီးရယ်”

မေမေ့စကားသံတွေ ကြားလာရတော့ နုနုထွင်အသံကုန် အော်
ဟစ်ပစ်ချင်သည်။ ရေပန်းအောက်တိုးဝင်ပြီး အော်ဟစ်ပစ်မိ၏။ မေမေ့
စိတ်သောကတွေကို နုနုထွင် အသံဆုံးဖြစ်သည်။

“အား...”

“အား...အား”

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာက အောက်ထပ်မှာပါ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ညစာကို အပြုံးမပျက် သားရှေ့မှာ သဘော
ကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စားဦးမည်။ နုနုထွင်အား သမီး...သမီး
ဟု ကြင်ကြင်နာနာ ထပ်တလဲလဲ ခေါ်ဦးမည်။

အမြင်ကတ်တယ်။ သူမ အပြင်ထွက်လာပြီး အဝတ်
အစားလဲကာ အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းလာသည်။

“သမီးလေး၊ လာလေကွယ်။ နုနုထွင်က သနပ်ခါးပါးကွက်
ကျားလေးနဲ့လည်း ချောတပဲ။ တကယ်ပါပဲကွယ်”

“အန်တီ အရမ်းမြောက်လွန်းနေပြီထင်တယ်”

MD ဖန်နေဝန်းလ် အရမ်းကြည့်နေတာ စူးစူးစိုက်စိုက်၊ နုနုထွင်
ထပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကန့်ကလျာလေး ထမင်းဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်
သည်။

သူမရင်ဆိုင်မိတာက ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ
ထဲမှာ မီးတောက်နေသော ဒေါသတွေ။ ကျောချမ်းချင်စရာ။

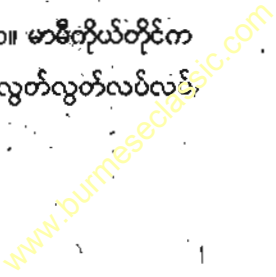
နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးရယ်နေသည်။

“စားနော်၊ အားမနာပါနဲ့ကွယ်။ သမီးလေးကို မြင်ကတည်းက
အန်တီလေ အရမ်းချစ်သွားတယ်။ ညှို့အားပြင်းတဲ့အလှပိုင်ရှင်မလေး
ပါ”

နုနုထွင်ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေခတ်ထည့်ပေးနေချိန်မှာပဲ
သူမအား ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး ညည်းဘယ်လိုကောင်မချိုးလဲ ငါသိတယ်
ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်တွေ ပြည့်နှက်နေသော မုန်းတီးခါးသီးလွန်းတဲ့
အကြည့်တွေ ဖြစ်သည်။

“MD ရော စားလေ။ အန်တီလည်း စားပါ။ ထွင်ကို အရမ်း
နှုတ်မနေပါနဲ့နော်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်”

“နုနုထွင် အားနာနေမှာပဲ ကိုယ်စိတ်ပူတာ။ မာမိကိုယ်တိုင်က
အေးတစ်ယောက်လို ချစ်နေတာဆိုတော့ မင်းလွတ်လွတ်လပ်လပ်
အင်းရင်းနှီးနှီးနေပါ”

ပန်းရိုင်းတို့ရဲ့ အလင်္ကာသစ်

“ဟုတ်ကဲ့”

နုနုထွဋ်ကလည်း အရမ်းအားနာပါးနာနှင့် မခတ်တတ်တဲ့ ကြောင်မလေး။

MD အား မရဲတရဲနှင့် ညတုတုလေး ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့သားမန်းကန်ထဲ ဟင်းခတ်ထည့်ပေးတော့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနှင့် မတားလည်း မတားရဲ၊ ခွန်းခရင်းတောင် နှိုးအောင် မကိုင်နိုင်ဘဲ ခွမ်ခနဲ ပြုတ်ကျသည်။

ရယ်ရတယ်။ သူ့မ ဟားတိုက်ရယ်ပစ်ချင်တာ။

MD ကတော့ ရှက်ရဲရဲချက်နှာပြင်မှာ နီမြန်းပြီး အကြည့်တွေ လွဲဖယ်ကာ ထမင်းတွေကိုပဲ ငုံ့စားနေသည်။

အခန်း (၈)

“ဒီမှာ နုနုထွဋ်”

“ပြောပါ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ”

“မြွေမြွေချင်းတော့ မြွေမြင်တာပါမလား။ ညည်း ဒီကို ဘာ

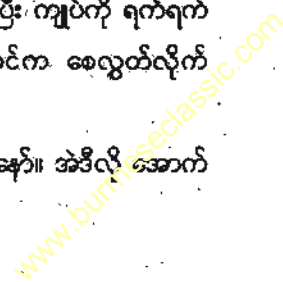
အကြံအစည်နဲ့ လာတာလဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာက ရိပ်မိနေပြီပဲဟာ။

ထွန်းမလာတာက ဖေဖေလေး၊ နှေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ဝန်အရင်းအမာ ကြီးပစ်ထားခဲ့ပြီး နောက်မိန်းမယူသွားခဲ့တဲ့ ဖေဖေဆိုတာ ဘယ်လိုလူ နှိုးပါလဲ သိချင်လို့ လာကြည့်ရုံသက်သက်လေးပါ”

“ညည်းကို နာကြည်းမှုတွေ ရိုက်သွင်းပြီး ကျုပ်ကို ရက်ရက် စော်စက်နှိပ်ကွပ်ပေးဖို့ ညည်းအမေ သိတာတင်က စေလွှတ်လိုက် ဘာလား”

“ရှင်ကြီး ကျွန်မအမေကို မစော်ကားနဲ့နော်။ အဲဒီလို အောက်

တန်းတူတဲ့ ဖိတ်တတ်မရှိတူး။ ဖေဖေအကြောင်း မေမေနှုတ်က ယောင်
လို့တောင် ထွက်တာမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ။

‘ဒါဆို ညည်းအဒေါ် မာလာတင်ပဲ’

‘ထားလိုက်ပါတော့။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ကျွန်မတို့မိသားစု
ကို ဖြိုခွဲခဲ့တဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရားတွေ၊ သနားကြင်နာမှုကင်းမဲ့လွန်းတဲ့
ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာနဲ့ စိန်ခေါ်ဖို့ ရောက်လာတာပါ’

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ ဖားတုလို့ ခရုခုန် အိုင်ပျက်ရုံ
ရှိမယ် နုနုထွဋ်။ ကျုပ်က ကိုကိုလွင်ရဲ့မျက်နှာကို ထောက်ပြီး အေး
အေးဆေးဆေး ပြန်ထွက်သွားလို့ ပြောချင်တယ်’

‘ကျွန်မထွက်သွားဖို့ ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ကျွန်
ကို မောင်းထုတ်ဖို့တော့ လုံးဝမစဉ်းစားပါနဲ့။ ထွက်သွားရမယ်ဆိုရင်
တောင် ကိုဖန်နေဝန်းလ်ကို အကြောင်းစုံပြောပြမယ်’

‘ညည်း...ညည်း အကြံပက်စက်လှချည်လား။ ကျုပ်အား
မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။ အတိတ်ကအကြောင်းတွေ ပြီးခဲ့တာ
ပြီးသွားပြီပဲ။ ညည်းအဖေလည်း သေပြီ၊ ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်တာ’

‘မရပ်နိုင်ပါဘူး ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ။ နုနုထွဋ်ကတော့
ဆက်တိုးရမှာပဲ။ ဒီကိစ္စက ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးပါတယ်။ အလွန်
တကူ ပြီးဆုံးသွားလို့ မဖြစ်ဘူး’

‘ညည်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။ ငွေဘယ်လောက်လိုလဲ၊ ကုမ္ပဏီ

တစ်ခု တည်ထောင်ပေးရမလား။ ကျုပ်သားနားကနေ ညည်းထွက်
သွားပါ။ လာပြီးမပတ်သက်ပါနဲ့’

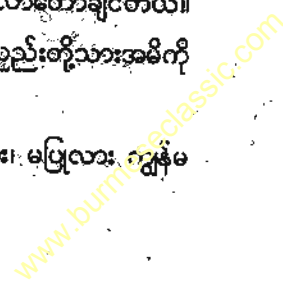
‘ကျွန်မ ဒီကိုရောက်လာတာ အမွေကြောင့်လည်း မဟုတ်
ဘူး။ ငွေကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကြီး ကျွန်မကို ချွေးမတော်
မယ်’

‘ဘာ...ဘာပြောတယ်။ ညည်းလိုကောင်မမျိုးကိုများ ကျုပ်
သားနဲ့တန်လိုလား။ ညည်း...ညည်းအမေက ကိုယ်ရေပြားရောဂါ
ညည်းကြီးပဲ။ ကျုပ်...ကျုပ် သိတာတင်နဲ့ ခမည်းခမက်တော်ရမှာ
တား’

‘တော်ရမှာပဲ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ။ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်
ဖိတ်ထဲ ဖိတ်ပေါ့။ ကျွန်မက ဦးသစ်လွင်သမီးအရင်းပဲ။ ဒေါ်ထိပ်
တင်ရတနာရဲ့ခင်ပွန်း ဦးသစ်လွင် (ခေါ်) ကိုကိုလွင်က ရှင်ကြီးတို့
ကိုတိုက်ချမ်းသာလာအောင် စီးပွားတွေ ရှာပေးခဲ့တဲ့ယောက်ျားက
ကျွန်မအဖေလေ။ မှတ်ပုံတင်ပြရမလား’

‘ညည်း...ညည်း တော်တော်အကြံပက်စက်တပဲ။ ကိုကို
နဲ့ ညည်း ဘာဆိုလို့လဲ။ ဗူးသီးမှ အရိုးလာတော်ချင်တယ်။
ကိုလွင် စီးပွားအရှာကောင်းတာ မှန်ပေမယ့် ညည်းတို့သားအမိကို
အိမ်မှတ်မပြုဘူးတဲ့’

‘ဖေဖေကသေပါပြီ။ အသိအမှတ်ပြုလား၊ မပြုလား ကျွန်မ

သို့သော်လည်း မရတော့တာ။ လောလောဆယ် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ အသိအမှတ်ပြုပေးပါ။ ရှင်ကြီးရဲ့ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းတွေ လင်ကြီးတို့ ကွာရှင်းပြီး သူများယောက်ျားကို အတင်းအကျပ် လှယူခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို MD မသိစေရပါဘူး။ ကတိ...

‘တိတ်စမ်း၊ ညည်း...ညည်း ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ ယူမာကောက်ကျစ်လိုက်တာ’

‘ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာလောက် မယုတ်မာ မကောက်ကျစ်ဘူးနော်။ စဉ်းစားပါ။ ကိုဖန်နေဝန်းလ်ရှေ့မှာလိုတော့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေပြီး မျက်လုံးတွေထဲမှာ အတ္တတွေ ဒေါသတွေ၊ မုန်းတီးမှုတွေက ထင်ရှားနေတယ်နော်။ မြေမြေချင်းပဲလေ’

‘နုနုထွဋ်၊ ညည်း...ညည်း မိစ္ဆာမပဲ။ ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်နဲ့ ညည်း စိန်ခေါ်ကြတာပေါ့။ ညည်းကတိတည်ပါ။ ညည်းအစွဲအစနဲ့ ကျုပ်သားကို အရယူလေ’

‘ဟွန်း...အဟွန်း...ဟွန်း’

သူမ သဘောကျစွာ ရယ်မောနေလေ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မီးတောက်နေလေပဲ။ သူမရယ်တာမှ အူလှိုင်းအသည်းလှိုက် ခန္ဓာကိုယ်လေး ယိမ်းခါနေသည်။

‘မာမိနဲ့ နုနုထွဋ် ဘာတွေသဘောကျနေကြတာလဲ။ စကားလက်ဆုံကြနေကြတာလား’

‘MD မာမိက နုနုထွဋ်ကို အရမ်းချီးမွမ်းလွန်းနေတယ်လေ။ မီးအဖြစ်တောင် တော်ချင်တယ်တဲ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ သားရဲ့။ နုနုထွဋ်လေးကို မာမိက အရမ်းအတာကျနေတာ။ ကြည့်မဝ ရှမဝ အရမ်းစွဲဆောင်မှုရှိတယ်လို့ ပြောလေ ရယ်လေပဲ’

နုနုထွဋ်ကိုလည်း ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ရွံ့ကြောက်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

ကြောက်ရတယ်၊ မိမိအတိတ်အကြောင်းတွေ သားသိသွားမဖြစ်ပါဘူး။

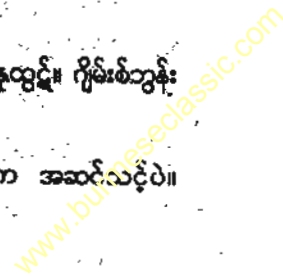
မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ဂုဏ်ဒြပ်တွေနဲ့ နေထိုင်တာ၊ အရှက်ရပေတဲ့အဖြစ်တွေပဲ။

နုနုထွဋ်က ဖွတော့မယ်။ ဒင်းကို ချွေးမအဖြစ် လက်ခံပေးဖို့ပဲ အထိ။

ညည်းကိုလေ အမှုန့်ကြိတ်စက်ထဲထည့်ပြီး စိစိညက်ညက် သွားအောင် ကြိတ်ပစ်ချင်တယ်။ ထိပ်တင်ရတနာ ဒေါသတွေကို နှိပ်စားဖိနှိပ်ချုပ်နေရသည်။

‘ကိုယ်တို့ကုမ္ပဏီကို သွားကြမယ်လေ နုနုထွဋ်။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းအောင် ကားပေါ်မှာ စောင့်နေပြီ’

‘MD ဆင်းမလာသေးလို့ပါ။ နုနုထွဋ်က အဆင်သင့်ပဲ။’

အန်တီထိပ်တင်က ခဏစကားပြောချင်တယ်ဆိုလို့ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာတာပါ။

‘သွားကြမယ်။ မာမီ သွားပြီနော်။ ချောချောရော၊ ဈေးသွားတယ်ထင်တယ်။ မာမီတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဖြစ်ပါတယ်’

‘မာမီ ရှေးလိုက်မဝယ်ဘူးလား။ ထူးထူးခြားခြား ချောချောတစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်တယ်’

‘မာမီ ကိစ္စနည်းနည်းလေးရှိလို့ပါ။ သားရယ်။ ညနေအတွက် မာမီကိုယ်တိုင် စီစဉ်ချင်လို့ပါ’

‘ကိုယ့်မာမီက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ် နုနုထွဋ်။ သောက်ဖွယ်ရာတွေ အားလုံးကို တစ်ယောက်တည်း စီမံခန့်ခွဲလေ’

‘MD မာမီက အရမ်းလေးစားစရာကောင်းပါတယ်။ သဘောထားလည်း ပြည့်ဝတယ်။ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ’

‘မာမီနဲ့ နုနုထွဋ်ကတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှိပ်ကြ၊ မြှောက်ကြနဲ့ အတွဲညီနေတယ်ဟေ့’

‘သွားပါပြီ အန်တီ’

‘ကောင်းပါပြီကွယ်’

သားနှင့်ယှဉ်တွဲသွားတဲ့ နုနုထွဋ်က နေနဲ့လ ရွှေ့

ကိုယ်မက်တင့်တယ်နေပေမယ့် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရင်ထဲမှာ မီးဘောက်နေသည်။

ဒင်းက သားကို ဒုက္ခပေးတော့မှာပါ။ အချစ်မရှိ၊ အမုန်းတွေပဲ ဝင်ရင်ထဲမှာ၊ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ပြည့်နှက်နေတာပါ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နှလုံးပဲ။ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တားဆီးပစ်ရမယ်။

ညည်းလို မလောက်လေးမလောက်စား ကောင်မလေးအဖွား။

ကိုကိုလွင့်မယားကြီးသီတာတင် ကလေးမွေးပြီး သွေးနုနုမှာ အထိုင်မဆင်ခြင်၍ မီးယပ်ကျိုးသွားတာ မိမိသတင်းရထားခဲ့၏။

ကိုကိုလွင့်ကတော့ မသိ။ ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည်ကြီး နေသည်။

‘ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည်ကို ငါက ခမည်းခမက် တော်ရအောင် နုနုထွဋ်။ ငါတို့သားအမိဘဝကို ပျက်စီးချေမှုန်းဖို့ ရောက်လာ

ညည်းကိုရော ချွေးမတော်ရမလား။ ပြီးတော့ ငါ့သား ဖန်နေဝန်းလ်၊ တစ်တစ်ဆူလို တင့်တယ်၊ ဂုဏ်ဒြပ်တွေပြည့်စုံနေတဲ့ ငါ့သားဘဝကို

ညည်း ပျက်စီးပစ်တော့မယ်’

သားဖန်နေဝန်းလ်က အမည်းစက် တစ်စက်လေးမျှပင်၊ မြူမှုန်တစ်မျှမျှပင် အပြစ်မရှိ၊ ရိုးသားဖြူစင်သူပါ။ စီးပွားရေးလောကညည်း ဘုရင်တစ်ဆူပါပဲ။

မိစ္ဆာမနုဿန္တိ။ သားကို ဖမ်းစားနိုင်နေသည်။ သားစွဲလမ်းနေတယ်။ အရူးအမူးဖြစ်နေပြီလားပဲ။ တားဆီးရမယ်။ ရုတ်နည်းလမ်းတားပစ်မယ်။

ထိပ်တင်ရတနာဆိုတာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေတာပါ။ ချောချောကို တမင်တစ်ယောက်တည်း ဈေးလွတ်လိုက်တာ။ နုနုထွဋ်စကားပြောချင်လို့။ ချောချောပြန်ရောက်လာသည်။

‘မာမိကြီးရယ်၊ ဈေးထဲမှာ ယောင်ချာချာနဲ့၊ ချောချောဈေးမဝယ်တတ်တာပဲ။ မာမိကြီးစိတ်ကြိုက်ဝယ်ပြီး ဈေးဆွဲခြင်းလို့ ကိုင်ရတာက ကောင်းဦးမယ်’

မိမိက ဈေးဝယ်လျှင် သူများဝယ်ခြမ်းတာ မကြိုက်၊ တို့တိုင် သားအကြိုက်၊ မိမိအကြိုက်၊ ကိုကိုလွင်အကြိုက် စိတ်တိုင် ဈေးဝယ်တတ်တာ အကျင့်။

ချောချောဝယ်တာတွေက အချိုးမပြေ၊ ဒါပေမဲ့လည်း တို့တိုင်စိမ့်ခန့်ခွဲချင်တဲ့စိတ်တွေ ကုန်ခမ်းနေသည်။

‘မာမိကြီး၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မျက်နှာညှိုးနေသလိုပဲ’

‘နေမတောင်းဘူး ချောချော။ နုလုံးပြန်ထတာနေမည်လည်း’

‘မာမိကြီး’

‘ပြော’

‘အစ်ကိုလေးဝန်းလဲနဲ့ မမလေးထွဋ်တို့ အရမ်းရင်းနှီးလွန်းနေတယ်။ အရမ်းလည်း လိုက်မက်တယ်နော်။ မာမိကြီးက တကယ်ပဲ ချွေးမအဖြစ် ရွေးချယ်ထားပြီလားဟင်’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ချောချော။ ညည်းလည်း နုနုထွဋ်ကို သဘောကျတယ်မဟုတ်လား’

‘အင်း... ကျပါတယ်။ မမလေးနုနုထွဋ်က အရမ်းချောတာပဲ’

ချောချောမျက်နှာလေး ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နှင့် မသာမယာ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ သတိထားမိနေတာက ချောချောပျော်ပေါက်မလေး၊ သားကို ကြိုတ်ပြီး ကြိုက်နေတာကိုပဲဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း မိမိက သားကို အိမ်ထောင်ပြုပေးဖို့ စီစဉ်တာပါ။

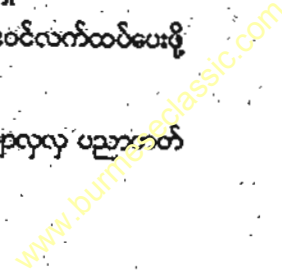
ချောချောကလည်း ရုပ်ရည်လေးရှိပြီး ငယ်ငယ်လေးကလေးက မိမိတို့ခဏီမှာနေတာပါ။ လူယုံလို ဖြစ်နေသည်။

မိမိအသုံးချလိုရတယ်။

ချောချောက မိမိသေဆို သေ၊ ရှင်ဆို ရှင်။

ချောချောကိုလည်း ကိုမ်းစံဘွန်းနှင့် တရားဝင်လက်ထပ်ပေးဖို့ ဖြေစည်ထားသည်။

‘တကယ်တော့ မာမိကြီးက ချွေးမချောချောလှလှ ပညာကတ်’

တစ်ယောက်ထက် အိမ်မှကိစ္စတွေ ကျွမ်းကျင်ပြီး မာမိကြီးကို မိခင်
တစ်ယောက်လို ချစ်ကြောက်ရုံသေတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ပဲ လက်ထပ်စေ
ချင်တာပါ။ အဆင့်အတန်းမခွဲခြားပါဘူးအေး။ ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ ဘာဖြစ်
လဲ။ ချွေးမက အရမ်းထက်နေတော့လည်း ယောက္ခမကို အာခံမှာလေး
သားဆိုတာမျိုးက မိန်းမဘက်ပဲရပ်တာ

မိမိစကားကြောင့် ချောချောမျက်နှာလေး ဝင်းလက်တောက်
သွားသည်။

ချောချောရဲ့အညာကို ကိုင်ပစ်လိုက်တာ ချောချောရင်ထဲထဲ
ခံစားမှုတွေကို မိမိ မသိဘဲနေမလား။ မတန်မရာ၊ သားကို ကြိတ်ကြိတ်
ပြီး ရင်ခုန်နေလေသည်။

ချောချောရေ၊ ညည်းလေးကတော့ မာမိကြီးရဲ့ ထောင်
ချောက်ထဲမှာ သားကောင်ဖမ်းဖို့ ထောင်ထားမယ့် အစာဖြစ်သွား
လေ။

အရှင်းဆုံးပြောရင်တော့ တန်ဆာခံပဲ။ မစာတံနိုင်ဘူး။ မာ
ကြီးဘဝမှာ ကမ္ဘာမီးလောင်နေပြီ။

ချောချောလိုမိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ ချွေးမတော်ချင်ကြောင့်
အဓိကယ်ပါနေတဲ့စကားတွေပဲ ပြောမိသည်။

'သားကြောင့်ပါ။ မာမိကြီးက သိပ်သဘောတူတယ်လို့လည်း
မဟုတ်ပါဘူး ချောချောရယ်။ ညည်းလေးမို့ ပြောတာပါ။ သားမှာ

သက်နေတော့လည်း ရောယောင်သဘောတူလိုက်ရတာပဲ။ မာမိကြီး
ချွေးမအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတာက တစ်ယောက်လေ
'ဘယ်သူလဲဟင် မာမိကြီး၊ ဘယ်ကလဲ'
'အဝေးကြီးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ
ထွယ်'

မာမိကြီး ဒေါ်ထိပ်တင်ထားအကြည့်တွေက သူမထံ တည့်
တည့်မတ်မတ် ကျရောက်လာပြီး အပြုံးတောက်တောက်တွေက ချော
ချောရင်ကို နွေးထွေးလိုက်တုန့်သွားစေသည်။

အမလေး၊ မာမိကြီးစိတ်ထဲမှာ ရွေးချယ်ထားတဲ့ ချွေးမက
ချောချောလားပဲ။ နီးနီးလေးမှာပါတဲ့။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပေမယ့်လည်း
ချောချော ရင်ခုန်သွားရ၏။

မာမိကြီးကို မိခင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ တွယ်တာပြီး ချစ်
ကြောက်ရုံသေတာ ချောချောပဲ ရှိတာပါ။ ငါးနှစ်သမီးကတည်းက
မိဘတွေ မရှိတော့၍ အဒေါ်က မာမိကြီးထံမှာပဲ အပ်သွားခဲ့သည်။

'ချောချောလေးလည်း ချစ်စရာကောင်းပါတယ်ကွယ်။ မာမိ
ကြီး သမီးပါပဲ။ သံယောဇဉ်တွယ်ရတဲ့ ကလေးလေး။ မာမိကြီး
ထင်းချက်တာတွေ သင်ပေးရဦးမယ်။ သားအကြိုက်လည်း ချောချော
ပဲ အသိဆုံးလေ'

သေချာပါပြီ၊ ချောချောပါပဲ။

မာမိကြီးမျက်စိပန်းအကြည့်တွေက အရမ်းကြင်ကြင်နာနာနဲ့
ချောချော ပျော်လို့က်တာ။ မမလေးနုနုထွဋ်ကို ချောချောစိတ်ထဲမှာ
သေမသာ မနာလိုဝန်တို့ပြီး မုန်းနေတာပါ။ အခုတော့ ပိုပြီးမုန်းသွား
ရမည်။

အခန်း (၉)

‘MD အရမ်းညံ့တယ်။ တပည့်ကြီးက ဒီလောက်အထိ
အကွက်ဖန်ပေးနေတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ရိုးအနေရတာလဲ’

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းပြောလည်း ခံရတော့မည်ဖြစ်သည်။ မာမိက
တောင် ရေလာမြောင်းပေးစကားတွေပြောပေးနေသည်။ သူ့ဘက်မှ
ရှေ့ဆက်တိုးလာဖို့ သတ္တိမရှိပေ။ ထွဋ်ကို ချစ်သည်ဟု မပြောရ။
ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက သူနှင့် လဲပစ်ချင်သည်တဲ့။ ထွဋ်အနားရောက်သည်နှင့်
သူတုန်လှုပ်နေရော။

နုနုထွဋ်အား သူ့လက်ထဲကနေ လှယူချင်နေတဲ့သူတွေက
အများကြီးပဲ။

ကော်ဖီလေးတစ်ခွက် ပျော်ခိုင်းဖို့ပင် ဖန်နေဝန်းလ်အဖို့
ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့။

“ကျွန်တော်နဲ့သာ လဲပစ်လိုက်ချင်တယ် MD ရယ်”

“မင်း ကိုင်ပေါက်ခံချင်လို့လား။ မင်းထက် အရှန်အပါကြီး

တဲ့သူဌေး ထက်ရှိုင်းတောင် ခါးရိုးကျိုးတော့မလို့”

“MD တိုက်ထဲတောင် ရောက်နေပြီ။ မာစီကြီးက သမီး၊

သမီးနဲ့ ပါးစပ်ဖျားက မချွေတော့ဘူး။ MD ဝဲလိုတာ”

“ဂျိမ်းစ်ဘွန်း”

“ပြောပါ MD”

“နုနုထွဋ်ကို ကိုယ်အရမ်းချစ်နေတယ်။ လက်ထပ်ချင်တယ်။

ဘယ်လိုရင်ဖွင့်ရမလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောပေးမယ်”

“ဟာက္ကာ...ကလေးကလား။ ကိုယ်ပဲကြိုးစားမယ်။ ဒီညနေ

နုနုထွဋ်ကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ခေါ်သွားမယ်”

“ကောင်းတယ် MD၊ အားပေးတယ်။ နုနုထွဋ်က ဝင်းမှည့်

အိနေတာပဲ။ အိစက်ညက်ညောတဲ့ ဖဲရွေ့ရာပေါ်မှာ...”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းဆရာကတော်လောင်းနော်”

“အားမရလိုက်တာ၊ ဒီည အပီကစ်”

“ဘာလဲကွ”

“ချစ်တယ်လို့ပြော၊ ဖက်ပြီး နမ်းပစ်လိုက်”

“ဟေ့ကောင်”

ဖန်နေဝန်းလဲကလည်း သူမနှုတ်ခမ်း ငုံငုံဖူးဖူးလေးကို နမ်းပစ်

ချင်နေတာ။

မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ထွဋ်ကို ကြောက်

ရတယ်။ စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ကိုင်ပေါက်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိ

သည်။

“သတ္တိရှိစမ်းပါ။ MD က လူပျိုပဲ။ အောင်မြင်တဲ့လုပ်ငန်းရှင်

ကြီး၊ ညံ့ပါ”

“ကိုယ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့မှ အတွေ့အထိမရှိတာ။ စီးပွား

ရေးမှာပဲ စိတ်ကိုနှစ်ထားတာ။ မာစီကိုယ်တိုင် နုနုထွဋ်ကို ချစ်နေတာ

ဏှ။ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလဲ။ ပြောမယ်ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတ္တိ

ဈေးရမယ်”

“အိုကေ”

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကလည်း မြောက်ပေးနေသလို ဖန်နေဝန်းလဲကိုယ်

တိုင် ထွဋ်အား နှစ်နှစ်ကာကာကြီးကို ချစ်မိနေတယ်။ သူ သတ္တိမွေး

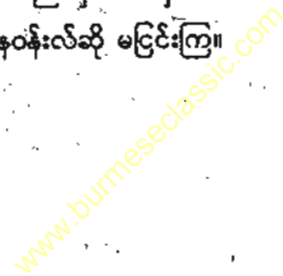
ဖယ်။

နုနုထွဋ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို နှစ်သက်ချင်လည်း နှစ်သက်မှာပါ။

မိန်းကလေးတွေ တော်တော်များများက ဖန်နေဝန်းလဲဆို မငြင်းကြ။

အပြိုင်အဆိုင် ကြိုက်နေကြတာပါ။

“MD”

ဘာလဲကွ'

နုနုထွဋ်ကို ရေကူးကန်ခေါ်သွားမယ်'

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဂျမ်းစ်ဘွန်း'

ရေကူးခိုင်းမယ်။ ကျွန်တော်တို့က ထိုင်ကြည့်နေကြမယ်'

တော်စမ်းပါကွာ၊ နုနုထွဋ်ကို လျှော့တွက်လို့ မရဘူးကွ။

မာနရှိတယ်'

'MD တိုက်ထဲတောင် ရောက်နေပြီလေ'

ထွဋ်ဘက်ကရော သူ့ကို လက်ခံနိုင်မလား။ အရင်ကထက် တော့ တရင်းတနှီးရှိလာသည်။ ညစာစားမယ်၊ လက်ထပ်ပါလို့ တောင်းဆိုမယ်။ သူက လူပျိုလူလွတ်ပဲ။

ဖန်နေဝန်းလိစိတ်တွေ ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်ထားလို့မှ မရတော့ တာ။

အရမ်းချစ်တယ်။ အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူး။

သူ့အတွေးတွေထဲမှာ စက္ကန့်မလပ် ကုမ္ပဏီအလုပ်ကိစ္စတွေ ကိုတောင် စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ နုနုထွဋ်ပဲ လွှမ်းမိုးနေသည်။

ချစ်တယ်ကွာ၊ ချစ်တယ်။ နုနုထွဋ်ကို အရမ်းချစ်တယ်'

'ဗျာ'

'ဟာ...ဂျမ်းစ်ဘွန်း၊ မင်းမသွားသေးဘူးလား။ ဘာလုပ်

နေတာလဲကွ'

'MD ကတော့ဗျာ၊ အကြွကြီး ကြွနေပြီပဲ။ ဆေးမပို့နိုင် တော့ဘူး။ ဒီလိုလုပ်ပါလား MD၊ အရင်ဆုံး ကျွန်တော်နဲ့ လေ့ကျင့် မယ်'

'သွားစမ်းပါ ဂျမ်းစ်ဘွန်းရာ။ ပြောမယ်ကွာ၊ ဒီညတော့ လက်ထပ်ခွင့်ပေးဖို့ တောင်းဆိုမယ်။ စိတ်ချ။ ပြောမယ်'

'MD ကို တစ်ခုတော့ သင်ပေးလိုက်မယ်။ လူပျိုလက် ဝတ်မြီးတုံ၊ ကြားဖူးလား'

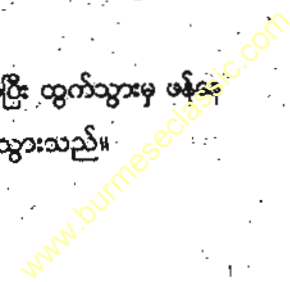
'ဘာလဲကွ'

'ဝက်အမြီးက ဘယ်တော့မှ ငြိမ်မနေဘူးလေ။ ဟိုရမ်းဒီရမ်း နဲ့ MD လည်း လူပျိုလက် အငြိမ်မနေနဲ့၊ ဟို...ဒီ'

'ဟေ့ကောင် ဂျမ်းစ်ဘွန်း၊ အရှက်မရှိကွာ၊ သွားတော့။ ဒီလို အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့အလုပ်တွေကို နုနုထွဋ် ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘိုယိုကို အထင်သေးသွားလိမ့်မယ်'

'MD က လူပျိုပဲဟာ။ ဒါရိုက်တာထက်ရှိုင်းက မိန်းမနဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း လက်သရမ်းလို့ ကိုင်ပေါက်ခံရတာပါ။ သေချာတာက MD ကို နုနုထွဋ် ကြိတ်ပြီး ချစ်နေမယ်'

ဂျမ်းစ်ဘွန်းက ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး ထွက်သွားမှ ဖန်နေ ဝန်းလ် နှုတ်ခမ်းရဲရဲစိုစိုတွေ ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည်။

‘အိုကေ၊ ဒီညတော့ သတ္တိရှိပြီပြောမယ်။ နုနုထွဋ်ကို ချစ်တယ်လို့၊ လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါလို့’

လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖို့ ခူးထောက်ရမလား။ သိန်းပေါင်းများစွာတန်ဖိုးရှိတဲ့ စိန်လက်စွပ်ပေးသင့်လား။ မြန်မာမဆန်ဘူး၊ နုနုထွဋ်မျက်နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ကိုယ်ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ပါစေလို့ ကြင်ကြင်နာနာလေး ပြောရမလား။ ပြောဖြစ်အောင်တော့ ပြောမယ်။

အပြန်မှာ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကို ထားခဲ့မယ်။ နုနုထွဋ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ညစာစားမယ်၊ ကားလျှောက်မောင်းမယ်၊ ချစ်ခွင့်ပန်မယ်၊ မာမီကလည်း လက်ခံနေပြီ၊ ဘာလိုသေးလို့လဲ။

မင်းသတ္တိရှိစမ်းပါ ဖန်နေဝန်းလ်။ ညနေရုံးဆင်းတော့ နုနုထွဋ်နှင့်တွေ့ဖို့ ဖန်နေဝန်းလ် တစ်ယောက် ရင်တုန်နေကာ ချောက်ချောက်ချားချားနှင့် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်မရ။

အဝတ်အစားကအစ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း ရွေးပေးထားတာ။ သူ့ဘာဝတ်ဝတ် ခန့်ညားသူ။

နုနုထွဋ်က သူ့အခန်းဝမှာလာရပ်တော့ သူ့ အထိတ်တလန့်နှင့် တုန်တုန်ယင်ယင်။

နုနုထွဋ်က အပြုံးလေးနှင့် MD သွားကြမယ်လေဟု ပြောအင်း...မင်းသွားနှင့်ပါဟု ပြောလိုက်သည်။

‘MD နေခဲ့မလို့လားဟင်။ ချိန်းထားတာရှိလို့လား၊ ထွဋ်ရော’

‘ပြန်မှာပါ၊ ကိုယ်အခုပဲလာခဲ့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကားထဲမှာပဲ စောင့်နေပါ့မယ်’

‘နုနုထွဋ်’

‘ရှင်’

‘ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အောက်မှာပဲ စောင့်ပါ’

သေလိုက်စမ်း၊ ဖန်နေဝန်းလ်ရာ။

ကိုယ်တို့ အတူတူသွားမယ်။ ဒီညစာ ကိုယ်ကျွေးမယ်ဆိုတဲ့

ထားပြောဖို့တောင် မင်းမှာ သတ္တိမရှိ ဘူးလား။

သူ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေ

အထဲဝင်ပြီး အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့၏။

နုနုထွဋ်က ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေတာ တွေ့နေရပြီး

ဖန်နေဝန်းလ် သတ္တိကိုမွေးကာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထွက်လာသည်။

‘ဂျိမ်းစ်ဘွန်းရော MD’

‘ရုံးဆင်းသွားပြီ၊ ကိုယ်နဲ့ နုနုထွဋ် ညစာသွားစားကြမယ်’

‘ရှင်...အိမ်မှာ အန်တီထိပ်တင်က ညစာစီစဉ်နေမယ် ထင်

အမ်း။ အားမှာစရာကြီး’

‘ကိုယ် ဖုန်းဆက်ပြောထားပြီးပြီ’

သူ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကားထဲဝင်ထိုင်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

နုနုထွဋ်ရဲ့မျက်နှာလေးက ဘက်ကြည့်မှန်ကနေ မြင်နေရတဲ့ ဖန်နေဝန်းလ်ရင်ကို တသိမ့်သိမ့်တုန်နေစေသည်။ ချစ်တယ်ထွေးချစ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်။

မင်းပျော်ရွှင်ရမှာပါ။ နုနုထွဋ် နွမ်းပါးတာကိုတော့ ဖန်နေဝန်းလ် သိထားသည်။ သူ့အပေါ် ဖြူစင်စွာဆက်ဆံပြောဆိုနေတဲ့ နုနုထွဋ်အား ပို၍ပင် အထင်တကြီး နှစ်သက်ချစ်မြတ်နိုးနေရ၏။

သူ့အပေါ် တည်တည်တင်းတင်းလေး ဆက်ဆံနေတာ သူ့ကိုယ်သူ့မ တန်ဖိုးမြင့်တက်လာအောင် မာယာများပြနေတာမဟုတ်ဟု သူ့စိတ်တွေ ဖြူစင်အေးမြစွာ ခံစားယုံကြည်သည်။

MD

ကိုယ်တို့ Western Park မှာ ညစာစားကြမယ်။ ပြီးလောက်ကတော့လျှောက်မောင်းမယ်။ ကိုယ့်စိတ်တွေ အရမ်းပင်ပန်းနွမ်းနယ်လို့ပါ။

*MD မှာ စိတ်ရှုပ်စရာကိစ္စတွေ ရှိနေလို့လားဟင်။ ထူးသိရသလောက်လေတော့ MD ဘဝက အရမ်းပြည့်စုံတယ်။ အောင်မြင်နေတယ်။ ပျော်ရွှင်ရေးအပြည့်ပဲ။

အရင်ကတော့ ဟုတ်တယ်

*အခု ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲဟင်၊ ထွဋ်ကြောင့်လား။ ထွဋ်အရမ်းညှပ်ဖျင်းနေလို့ စိတ်ရှုပ်ရတာလား MD။ ပြောပါ။ ထွဋ်ပြုပြင်ပါလိမ့်။

*ပြောမယ်၊ အခုတော့ ညစာစားကြမယ်။

ဖန်နေဝန်းလ် နည်းနည်းလေး သွေးပူပြီး မြောရဲဆိုရဲ ဖြစ်လာသည်။ ဘက်မှန်မှာ သူနှင့် နုနုထွဋ်တို့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ ဆုံမိကြတာ မကြာခဏပါပဲ။

ဖန်နေဝန်းလ် အကြည့်ကို လွှဲမပစ်။ အကြင်နာတွေပြည့်လွန်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သူ့မျက်ဝန်းလေးတွေထဲအထိ ထိုးဖောက်သွားသည်။

သူ ကန်တော်ကြီးထဲရှိ Western Park ရှေ့ကား Packing ထိုင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်၏။ မင်းဆရာ အရမ်းသတ္တိရှိသွားပြီ ဂျမ်းစ်ဒါန့်။

ဆင်းလေဆိုတော့ သူ့မက နှေးနှေးကွေးကွေး လေးလေးသံလဲဆင်းသည်။ ဖန်နေဝန်းလ် နှလုံးသားတွေထဲသို့ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို သတ္တိတွေ ဝင်ရောက်သွား မှန်းမသိအောင်ပင်။

ငှက်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေတဲ့ နုနုထွဋ်လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဆင်လာခဲ့သည်။

‘MD’

‘လာပါ ထွဋ်’

‘ရှင်...ရှင်၊ ဘာလုပ်တာလဲ။ ထွဋ်ကို ဒီလိုဆက်ဆံတာ

မကြိုက်ဘူးနော်’

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေရှိနေ၍ ထွဋ် လေသံတိုးတိုးလျှောက်လေးဖြင့် ဟန်မပျက် ငြင်းသည်။

ဖန်နေဝန်းလဲက မလွတ်။ မကျေနပ်ရင် ကိုင်ပေါက်လိုက်၊ ခပ်တိုးတိုးကပ်ပြောပစ်တော့ လူတွေရှိနေလို့တဲ့။

MD ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထားတာနော်တဲ့။

ဖန်နေဝန်းလဲကလည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သူမလက်လေးခပ်တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်လာသည်။

‘ဦးဖန်နေဝန်းလဲတို့ကုမ္ပဏီက လူကြီးတွေက မိန်းကလေးတွေကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံတတ်လား’

စားပွဲမှာထိုင်တော့ နုနုထွဋ်က စုစုအောင်အောင် ပြောဆိုနေပေမယ့် ဖန်နေဝန်းလဲ ဂရုမစိုက်ဘဲ စားစရာတွေ မှာသည်။

‘MD ဒီမှာ’

‘ကိုယ်မိုက်တာနော်၊ နုနုထွဋ်ရော၊ ဘာစားမလဲ။ ကြိုက်တာမှာလေ’

‘အန်တီက’

‘ကိုယ်ဖန်းဆက်ထားပါဇာယံ။ အေးအေးဆေးဆေး စားကြ

တဲ့’

နုနုထွဋ် ရယ်ပစ်ချင်သည်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ရင်ထဲမှာ မီးတောက်တွေ ထတောက်ချလောက်ပြီထင်တယ်။ သူမရဲ့ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းလေ။ MD ဖန်နေဝန်းလဲက ရိုးသားသူ။ ရှင်က အဖေတူတာပဲဖြစ်မယ်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သွေးတွေ ဖြတ်သန်းရောနှောစီးဆင်းချတာ မုန်းစရာပါ။

MD က သွက်လက်နေသည်။ အရမ်းလည်း ရှက်နေသည်။ နှုတ်နှုတ်ကြီးနီမြန်းလို့။ သူမမျက်ဝန်းလေးတွေက တင်းနေတာပဲလေ။

MD ဖန်နေဝန်းလဲကို အပီချုပ်မယ်။ နုနုထွဋ်ကို မရရင် သေတော့တော်ဖြစ်နေအောင်ပါ။ သူမ စိုးထိတ်ရှက်ရွံ့နေသည်။

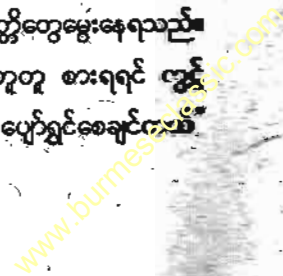
‘ထွဋ်’

‘ရှင်’

တိုးတက်လာပြီပဲ၊ ထွဋ်တဲ့။ အသံတွေ တုန်ယင်ယင်၊ နဂိုတည်းကမှ စိုရဲနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ရဲရဲတွတ်တွတ်။

MD ဖန်နေဝန်းလဲ တော်တော်လေး သတ္တိတွေမွှေးနေရသည်။

‘စားလေ၊ မဆာဘူးလား။ မာမိနဲ့အတူတူ စားရရင် လွှင့်စပုံမရဲနဲ့ အားနာရတယ်လေ။ ကိုယ်က ထွဋ်ကို ပျော်ရွှင်စေချင်ကယ်’

‘ထွဋ်ကို အဲဒီလောက်ကြီး ဂရုမစိုက်ပါနဲ့၊ မနေတတ်လို့တော့ ထွဋ်က MD ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သား ဝန်ထမ်းပါနော်’

‘ထွဋ်ရယ်၊ ဘယ်အထိများ ကိုယ့်ကို MD လို့ ခေါ်နေမှဆို ‘ရှင်’

‘ဟိုလေ...အရမ်းစိမ်းနေလို့ပါ။ ကိုဖန်နေဝန်းလ်လို့ပဲ ခေါ်လေ’

‘ဟာ... MD ကလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာ။ ကုမ္ပဏီမှာရှိနေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ ကဲ့ရဲ့အတင်းပြောစရာဖြစ်နေပါ့မယ်’

‘ထွဋ်’

‘ဟင်’

‘ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ်။ ထွဋ်ကိုပြောချင်နေတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက အပြင်းပြအရင်းစကားလုံးတွေ ရှိနေတယ်။ ဆုံးအောင်တော့ နားထောင်ပေးပါ ထွဋ်။ ဒေါသတွေလည်း ထိန်းပါဦး။ ကိုယ့်ကိုတော့ ကိုယ်ပေါက်မပစ်လိုက်နဲ့နော်။ ဒါက ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမဟုတ်ဘူး။ စားသောက်ဆိုင်ပါ’

‘ရှင်’

ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့လူတွေကြောင့် နုနုထွဋ် ဒေါသဖြင့် သွားရင်လည်း သိပ်သရုပ်ပျက်မှာမဟုတ်။

အပြင်မှာမပြောရဲဘူး။ ညစာစားပြီးမှ ပြောသင့်တာပါ။

ဖန်နေဝန်းလ် မထိန်းချုပ်ဘဲ ပြောမိသွားသည်။

‘ကိုယ်လေ၊ စိတ်ရင်းနဲ့ သိလား၊ ထွဋ်ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ဆန္ဒ၊ ဟိုလေ...ကိုယ် တော်တော်လေးကိုသတ္တိမွှေးပြီး အရမ်းဆန္ဒတွေပြင်းပြနေလို့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဒီစကားတွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေလို့’

‘MD ဘာများပြောမှာဆိုလို့ ဒီလောက်အထိ နိဒါန်းတွေချည်နေရတာလဲ။ ပြောပါ’

ကိုဖန်နေဝန်းလ်က ရိုးသားဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်။ သူ့ဇဗ္ဗကန်ဝန်းတွေက ကြွေးမြီပြီး ရီစေခိုစွတ်နေသည်။

ရှင်လိုယောက်ျား တစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့များ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာလိုမိန်းမကြီးရဲ့ သားဖြစ်နေရတာလဲ။

MD ဖန်နေဝန်းလ်က လက်တွေ့ကို စားပွဲစောင်းတွေပေါ်တင်ကာ ပီရင်း သတ္တိတွေ မွှေးနေလေ၏။ နုနုထွဋ် ရယ်ချင်သည်။

‘ပြောလေ MD’

‘ကိုယ်...ကိုယ်လေ၊ ဟိုကွာ၊ ထွဋ်ကို ချစ်နေတယ်။ လက်ထပ်ပါရစေ။ မာမိကလည်း သဘောတူတယ်တဲ့။ အဲဒါ ထွဋ်လက်ခံပေးပါလို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ နော်’

‘ဟူး’

ပြောပြီး သက်ပြင်းမောမောကြီးပင် မှုတ်နေရသည်။ သူမ ရယ်ပစ်ချင်၏။

ကိုဖန်နေဝန်းလ်မှာ မိန်းမချောလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ ထွင်သိထား၏။

ယင်မတောင် မသမ်းဖူးသေးတာ ဖြစ်နိုင်နေသည်။

‘ကိုယ့်ကို လက်ခံပေးပါ ထွင်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးပါ ထွင်ရယ်။ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေး၊ ကိုယ့်အချစ်ဦးက ထွင် ပါပဲ’

အခန်း (၁၀)

သူလန်နေပေမယ့် ထွင်က ဒေါသတကြီး မတုံ့ပြန်။ မျက်ဝန်း လေးအစုံက တည်တင်းနေသော်လည်း ပေါက်ကွဲရန်မှမညှိအရိပ်မတွေ့။ ဖန်နေဝန်းလ် စိတ်သက်သာသွားသည်။ မထူးတော့ဘူး၊ သူ့နှလုံးသား တွေထဲမှာ ထွင်အပေါ်ချစ်လွန်း၍ မျိုသိပ်မထားနိုင်။ ထွင်ဆီမှအဖြေကို စောင့်နေ၏။

သူမက အေးအေးပဲ။ ညစာကိုစားရင်း MD လည်း စားပါဦး တဲ့။ နည်းနည်းလေးမှ မတုန်လှုပ်ပါလား ထွင်ရယ်။

ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံတွေများ အရမ်းများနေပြီလားကွာ။ သူကြောက်လာသည်။

‘ထွင်’

‘ထွင်ကို စဉ်းစားခွင့်ပေးပါ။ MD အကြောင်း ထွင် ဘာမှ မသိသေးဘူးလေ။ ထွင်က ချစ်သူကို နှလုံးသားနဲ့ပဲ ရွေးချယ်ချင်ပါ’

တယ်။ ထွဋ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်တွဲပြီး ဘဝကို ရှင်သန်ဖြတ်သန်းလိုပါတယ်။

‘ကိုယ့်ကို လေ့လာပါ။ အဖြေကို အတင်းအကျပ်ကြီး မတောင်းဆိုပါဘူး။ ထွဋ်ရယ်။ ကိုယ်လည်း ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လွှဲကပ်တွဲချင်တာ ပါ။ တကယ်ပါ။ ထွဋ်။ ကိုယ်လေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ပြောတာ ပထမဆုံးပါ။ ယုံကြည်ပေးပါနော်’

ထွဋ်ရင်ထဲမှာ အချစ်ဖြားလေးတစ်စင်းကတော့ မသိမသာ လာဖိုကိဝင်သွားရသည်။

အမုန်းတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားချင်တဲ့ ထွဋ်ရဲ့ အသည်းနှလုံးက ဖန်နေဝန်းလ်ဆိုတဲ့လူအပေါ် အမုန်းတွေအပြည့်နဲ့ ဖိအုပ်တိုက်ခိုက် ထိုးနှက်ပစ်ချင်ခဲ့၏။ ကြိုတင်ကြံစည်မှုတွေနှင့် သည်းသည်းမိမိ တိုက်ခိုက်ရန်မူဖို့ လေ့ကျင့်လာခဲ့တာပါ။

ဖြူစင်သော၊ ထက်မြက်သော၊ ချောမောတည်ကြည်ခန့်ညား တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူမအမုန်းဆုံးယောက်ျား ဖြစ်လာ ရတော့မည်။ နနထွဋ် တွေဝေမသွားပါနဲ့။

MD ဖန်နေဝန်းလ်အပေါ် နည်းနည်းလေး၊ နှမ်းစေ့ လေး တစ်စေ့လောက်တောင် ဖြူမှုန်လေးတစ်မှုန်လောက်တောင် စိတ် ဝင်စားမိသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကမ္ဘာမကြေနိုင်တဲ့ရန်သူ။ သူမက စတင်၍

စိန်ခေါ်မှုတွေနဲ့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာနာအား စစ်ကြေညာပြီး ဘာမှ လက် နှက်တောင် မထုတ်ရသေးဘဲနှင့် ကျဆုံးမခံနိုင်။

စားသောက်ပြီး သူမကပဲ အရင်ထပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

‘ထွဋ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ။ စိတ်ညစ်သွားပြီလား။ ကိုယ် မပြောသင့်ဘူး။ တောင်းပန်ပါတယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ထွဋ်ရယ်။ နော်’

ထွဋ် ထထွက်သွားသဖြင့် ဖန်နေဝန်းလ် ကဗျာကယာ ငွေ ရှင်းပြီး နောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်လာခဲ့သည်။ ထွဋ်က ကားနောက် ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်နေ၏။

လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်တွေဆီက အလင်းရောင်နှင့်ပင် ထွဋ် ချက်နှာဖြူဖြူနေ ဝင်းဝင်းဖန်ဖန်လေးက ဒေါသတကြီးတော့ ဖြစ်မနေ။ ဖန်နေဝန်းလ် အားတက်သွားသည်။

‘စဉ်းစားပေးပါ ထွဋ်ရယ်။ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေကို ခြေ နိုင်ပါတယ်။ မင်းဘဝအခြေအနေကိုလည်း ကိုယ်သိပါတယ်။ ဓာမီ လည်း သိပါတယ်။ ကိုယ်ရော၊ ဓာမီရော အထင်မသေးပါဘူး။ အဆင့်အတန်းလည်း မခွဲခြားတတ်ကြပါဘူး။’

‘ပြန်ကြရအောင်ပါ MD’

‘အင်း... ထွဋ်သဘောပဲလေ။ ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးပါဦး။ ထွဋ် စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ထွဋ်က ကိုယ့်ဆန္ဒပါ’

ဖန်နေဝန်းလဲ တောင်းပန်စကားတွေပြောနေရင်း ကားပေါ်
တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

သူမှားသွားတယ်။ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် ညစာစားတုန်း
ပြောမိတယ်။ မပြောသင့်ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး လေညင်းခံရင်း
ပြောရမှာပါ။

စီးပွားရေးလောကမှာ တိကျပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချတဲ့နေရာ
မှာ အတော်ဆုံး၊ အမှန်ကန်ဆုံးဟု နာမည်ကြီးတဲ့ ဖန်နေဝန်းလဲ
တစ်ယောက် အချစ်ရေးမှာတော့ အူတူတူ ကြောင်တောင်တောင်။

ကျိမ်းစံဘွန်းသင်ပေးထားတာက လူပျိုလက် ဝက်ခြီးတဲ့။
သူ့လက်ကတော့ မထိမတို့ရဲ့ နုနုထွဋ် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်၍ ကြောက်
ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

‘ထွဋ် အနားယူပါ။ ကိုယ့်စကားတွေကြောင့် စိတ်သောက
မရောက်ပါနဲ့။ အရာရာ ထွဋ်ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ။ ဒီကလည်း ထွက်မသွား
ပါနဲ့နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

သူက တံခါးလာဖွင့်ပေးရင်း တောင်းတောင်းပန်ပန် ခေမယ
ပြောနေသည်။

ထွဋ် တိုက်ကြီးဆီ မော့ကြည့်မိတော့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာက
အပေါ်ထပ်ပြတင်းကလေးကားအား မသိအသာ ဖယ်ရင်း ကြည့်နေတာ
တွေ့လိုက်ရ၏။

ကားပေါ်ကနေအဆင်းတွင် ထွဋ်ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် ချော်သလို
နှင့် အမေ့ဆိုပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ လဲဖြိုကျသွားသည်။

‘အား...အမေ...အို’

‘ဟာ’

ကိုဖန်နေဝန်းလဲရဲ့လက်တွေက သူမကိုယ်လုံးလေးအား ထွေး
ပွေ့သိုင်းဖက်ပြီး ရင်ခွင်မှာ အပ်ထားသည်။

ကွက်တိပဲ။

ခဏလောက် ကြာသွားပြီးမှ ထွဋ်က စတင်၍ ကိုယ်ကို
စာညှိမတ်ဖို့ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

‘ဆောရီးနော်၊ ထွဋ်။ မင်း ဖိနပ်ချော်သွားတာလား။ ကိုယ်...

ကိုယ် တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်’

‘ဟုတ်’

‘ထွဋ် ဝင်နှင့်ပါ။ အနားယူတော့နော်။ ဘာမှမတွေးပါနဲ့တော့
ထွဋ်ရယ်။ မင်း တစ်ခါမှ ချော်တယ်ဆိုတာမှ မရှိခဲ့တာ။ စိတ်လှုပ်

ရှားသွားလို့ ထင်တယ်။ ရရဲ့လား ထွဋ်။ ခြေထောက်နာသွားသေး
လား’

‘မနာပါဘူး၊ ကိုဖန်နေဝန်းလဲ။ ရပါတယ်၊ သွားပြီနော်’

‘ထွဋ်’

ထွဋ်က လုံးဝပြန်မလှည့်၊ မကြည့်တော့။ တိုက်ကြီးထဲ
သွားသည်။

သူ့အရမ်းပျော်ပြီး ကျွန်ရစ်ခဲ့၏။ ကိုဖန်ဆန်းလဲတဲ့၊ စိတ်မဆိုးဘဲ ရင်းနှီးကြောင်းပြတာပါ။ သူတို့ကဲထဲမဝင်သေးဘဲ ခြံထဲမှာ ထိုင်နေ၏။

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းက သူ့အနားရောက်လာသည်။

‘MD၊ အိုကေတယ်နော်။ တကယ်သတ္တိရှိတာပဲ။ ရင်ခွင်ထဲတောင် ဖက်ထားတာပဲ။ မိုက်တယ်’

တကယ်တော့ နုနုထွဋ်က ဒေါက်ဖီနပ်ချော်ပြီး လဲပြိုကျလာတာပါ။

တပည့်ကြီးဂျိမ်းစ်ဘွန်းက အထင်တကြီးနဲ့ ဖန်ဆန်းလဲ မျက်နှာကြီးကလည်း ပြုံးဖြဲဖြဲ အောင်မြင်တဲ့စစ်သူကြီးရဲ့ ဝံ့ကြားမှုနှင့် ရင်ကော့ ခေါင်းမောနေသည်။

‘ဒါကြောင့် တပည့်ကြီးပြောတာပေါ့။ MD ကို နုနုထွဋ်က ကြိတ်ပြီး ကြွေနေတာပါလို့၊ တပည့်ကြီးက မိန်းမကြမ်းကြေးပြီးသား’

‘ဂျိမ်းစ်ဘွန်း’

‘အခြေအနေကိုပြောပါ MD’

‘အိုကေလာတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ နုနုထွဋ်က သူ့ဟာသူ ဒေါက်ဖီနပ်ချော်ပြီး လဲပြိုသွားတာ ကိုယ်က ထိန်းပေးလိုက်တာပါ’

‘ဒါတောင် MD မျက်နှာကြီးက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ပီတိတွေ ဖြာဝေပြီး သဘောကျလာရတာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းရဲ့’

အရာဖြစ်ပြီးမျှာ ညှိလိုက်တာ။ နုနုထွဋ်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ထား’

‘ပြောတယ်၊ ထွဋ်လို့တောင် ခေါ်လိုက်တယ်။ လက်ထပ်ခွင့်လည်း တောင်းလိုက်တယ်ကွာ’

‘လူပျိုလက် ဝက်ခြီး’

‘ဟေ့ကောင်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ MD ရ’

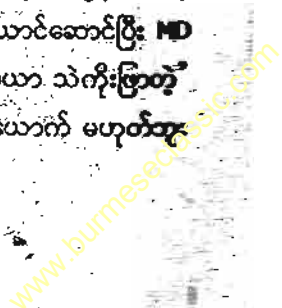
‘ကိုယ်ရော၊ နုနုထွဋ်ရော လူကြီးလူကောင်း၊ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ တိုယ် နေထိုင်ကြတာပေး။ ချစ်တယ်လို့ပြောတာတောင် ကိုယ် အတ္တိစော်စော်မွေးရတာကွ။ ဟူး...’

MD ကို ကြည့်ပြီး ဂျိမ်းစ်ဘွန်းရယ်နေသည်။ ရိုးအလွန်းတာပဲ။ အသံတွေတောင် တုန်နေရှာသည်။

MD က မိန်းကလေးတွေနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေထိုင်တတ်တာ သူ့အသိဆုံးပင်။ နုနုထွဋ်ကို ချစ်လွန်းလို့သာ ပြောမိခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

‘MD ရယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့။ တပည့်ကြီးဂျိမ်းစ်ဘွန်းတာဝန်ထားပါ။ ကောင်မလေးက ဒေါက်ဖီနပ်ချော်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး MD ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာတဲ့’

‘နုနုထွဋ်က မာယာများမယ့်မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးကွ’

ခက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် MD လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။ ဒီလောက် ချမ်းသာပြီး ရူပကာဖြောင့်နေတာတောင် မစွဲဘူး။

‘ဝင်မယ်ကွာ’

‘ကောင်မလေးက ရင်ခွင်ထဲ လဲပြိုကျလာတယ်။ ဘာလို့ သေးလဲ၊ ကြွေပြီ’

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းပခုံးကို ပုတ်ပြီး ဖန်နေဝန်းလ် တိုက်ကြီးထဲဝင် လာခဲ့သည်။ နုနုထွဋ်ကိုတော့ မတွေ့ရ။ မာမီက ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေ ဆဲပင်။ ဖန်နေဝန်းလ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ထွဋ် အပေါ်တက်သွားပြီလား မာမီ’

‘တက်သွားပြီ သား။ ထိုင်ပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကတော့ သားကို ဘယ်လိုမှ တားဆီးလို့ မရမှန်း သိ၍ စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ နုနုထွဋ်၊ ကျွပ်ချွေးမအဖြစ် ကျွပ် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး။

သားမျက်နှာလေးက ပျော်နေပုံ။ ကျွပ်ရှေ့မှာ ကျွပ်သား ရင်ခွင်ထဲ ညည်းဝင်ပြလိုက်တာ ရင်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်းနဲ့ ထိုးစိုက် လိုက်သလိုပဲ။

‘အန်တီထိပ်တင်၊ ဒါ နမူနာပဲ ရှိသေးတယ်နော်’

ပြောသွားတဲ့စကားကိုပဲကြည့်။ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပစ်ချင်

တာ။ သားရှိနေလို့ပါ။ နုနုထွဋ်ရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ သားတိုးဝင်မိနေ တာ သေချာသည်။

‘နုနုထွဋ်ကို သားချစ်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီလားကွယ်။ နုနုထွဋ် သေစေရော လက်ခံလား’

‘သား လက်ထပ်ခွင့်တော့ တောင်းထားပြီးပါပြီ မာမီ။ ထွဋ် ထဲ လက်မခံသေးပါဘူး။ စဉ်းစားပါရစေတဲ့’

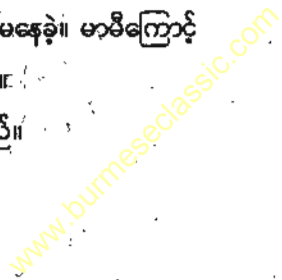
‘အင်းလေ...မိန်းကလေးပဲ၊ စဉ်းစားဦးမှာပေါ့။ မာမီ သား ထို ညည်းဆန်လိုက်ရင်တော့ ဒီမိန်းကလေး ငွေမမက်ဘူးဆိုတာ သေ ချာတယ်၊ ရိုးသားတယ်ပေါ့။ တစ်ခါတလေ မိန်းကလေးရဲ့မာယာက ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော် သား’

‘ထွဋ်က အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး မာမီ။ ထကဟန်ကို ဖြူစင်တာ ဝါ။ မာနလည်းကြီးတယ်။ သားရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာလည်း အားအရမ်းကိုးရတယ်။ အရည်အချင်းလည်း ရှိပါတယ်’

သားက မြှောက်စားနေပြီ။ နုနုထွဋ်မှ နုနုထွဋ်ဖြစ်နေတာပဲ။ အင်းလေ၊ ဒီကောင်မက မာယာများနေတာကိုး။

သားက မိန်းကလေးနဲ့တောင် အနီးကပ်နေဖူးတာမဟုတ်။ အရင်အတွင်းရေးမှူးမတွေဆို ရော့ရော့နှော့နှော့ မနေခဲ့။ မာမီကြောင့် သားတန်ခတ်ခံ ပေးဆပ်ရတော့မယ် ထင်တယ်။

ချောချောက အအေးလာချပေးနေသည်။

‘အစ်ကိုလေး၊ အအေးသောက်ပါဦး။ ချောချောလေ၊ အစ်ကိုလေးအခန်းကို သန့်ရှင်းပေးထားတယ်။ ဒီညနေ အစ်ကိုလေးကြိုက်ပစ္စန္ဓ်ထုတ်ကြီးတွေ ချက်ထားတာပါ။ ထပ်စားလိုက်ပါလားဟင်’

‘ရတယ် ချောချော။ တော်ပါပြီ၊ အစ်ကိုလေး စားခဲ့တယ်ဪ... ချောချော၊ မမလေးနုနုထွဋ်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦးနော်’
‘ချောချော မဖြေချင်ပါဘူး။ မမလေးက အကြောက်ရှိလာတာပါ။’

‘မာမိကြီးသဘောကျနေတာက ချောချောပါ။ အစ်ကိုလေးမသိဘူး။ မာမိကြီးက အသာနေတဲ့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတတ်တဲ့။’

‘အစ်ကိုလေးက ချောလိုက်တာ။ ခန့်တယ်၊ နုဖတ်နေတာ ချောချောစိတ်ထဲမှာလေ အစ်ကိုလေးခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကိုင်ဖွဲ့ပွတ်သပ်ကြည့်ချင်တယ်။’

‘အစ်ကိုလေးက အပေါ်တက်သွားသည်။’

‘ဟဲ့... ချောချော၊ နှင့်အစ်ကိုလေးက နုနုထွဋ်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေကြပြီထင်တယ်’

‘ဘာပြောတယ် မာမိကြီး’

‘စောစောက ကာဖားမှာဖက်နေကြတယ်။ နမ်းနေကြတာ’

‘ဟင်’

ချောချောရင်ထဲမှာ နာကျင်စူးနှင့်စွာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားသည်။ မာမိကြီးက ချောချောကို ချွေးမအဖြစ် ရွေးချယ်ထားတာပါ။ အစ်ကိုလေးက ချောပြီး ချမ်းသာတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်။

ချောချော သူဌေးစနိုးဖြစ်ရမှာ။ နုနုထွဋ်ကို မုန်းတယ်။ နုနုထွဋ်ရှိနေသရွေ ချောချော အပယ်ခံဖြစ်နေနိုင်သည်။

‘နောက်ဆုံးတော့ မာမိကြီး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ နုနုထွဋ်ကို ဝဲ ချွေးမအဖြစ် လက်ခံရတော့မှာပဲကွယ်’

‘မာမိကြီး’

‘ဟင်’

‘ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး’

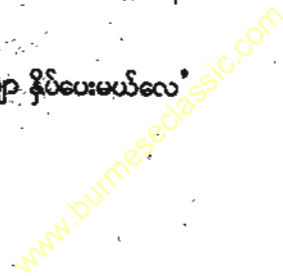
ချောချောမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မနာလိုဝန်တို့မှုတွေနှင့် မာထန်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်း မိမိထောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်နေပြီပဲ။

‘နုနုထွဋ်၊ ညည်းကို ကျွပ်တောင်ယှဉ်စရာမလိုပါဘူး။ အထင်မတူလို့ ကျွပ် အိမ်ဖော်နဲ့ပဲ ယှဉ်စမ်းပါ။’

ချောချောက မိမိကို တယုတယတွဲကာ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းထဲအထိ တွဲခေါ်လာသည်။

‘မာမိကြီး ညောင်းနေလားဟင်။ ချောချော နှိပ်ပေးမယ်လေ’

‘ရပါတယ်ကွယ်’

အားမနာပါနဲ့၊ ချောချောကို မာမိကြီး ငယ်ငယ်လေးကတော့ ကြွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာပါ။ ချောချောမှာ မိဘတွေလည်း မရှိတော့ မာမိကြီးက ချောချောအမေပါ။

အေးပါကွယ်၊ မာမိကြီးကလည်း သမီးအဖြစ် သတ်မှတ်တယ်။ မာမိကြီးအနားမှာ ချောချောမရှိလို့မှ မဖြစ်တာပဲ။ တစ်သလုံးရှိနေရင်ကောင်းမယ် သမီးရယ်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာက အထာနပ်ပြီးသားပဲ။ ချောချောပညာမတတ်၊ ဘာမတတ် အိမ်ဖော်အဆင့်ပဲရှိတာပါ။

သားက ချောချောလိုကောင်မလေးမျိုးကို အဖက်ပင်မတတ် မိမိသိထားသည်။ မတတ်နိုင်ဘူး ချောချောရေ။ ညည်းကိုမာမိကြီး သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်။

နုနုထွဋ်ဆိုတဲ့ကောင်မကို ဖြစ်နိုင်ရင် လူသတ်သမားပဲ ပြီး သတ်ပစ်ချင်တယ်။ ညည်းသတ်ပေးစမ်းပါ။

ချောချောက မိမိအား နှိပ်နယ်ပေးနေ၏။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကလည်း သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ချွေးမ ငြိမ်ငြိမ်ဝပ်ဝပ် ပိစိဖြာဖြာ လေးလိုချင်ကြောင်း ပြောနေသည်။

မာနတွေထောင်လွှားပြမယ့် ချွေးမတော့ တကယ်ပဲ ချင်တာ။ ချောချော၊ သားဆိုတာ ချွေးမစကားပဲ အောင်မှာ။

မမလေးနုနုထွဋ်ကတော့ မာန်တက်နေတယ် မာမိကြီး

အခုသာ ရိုက်ပေးပြနေတာ၊ ချောချောတော့လေ ဟန်ဆောင်ပြနေတာလို့ ဆင်တယ်။ မျက်လုံးတွေက တင်းမာခက်ထန်နေတာပဲ။

အင်း...နုနုထွဋ်က ရှိနေတာကိုး။ မာမိကြီးက သားဆန္ဒရှိပဲ လိုက်လျောနေရတာပါ။ မောင်းထုတ်လည်း တစ်နေရာရာမှာ အကြံမှာပဲ။ တားဆီးဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ သားက နုနုထွဋ်ကို အရမ်း အပ်မက်စွဲလမ်းနေတယ်။

ပညာမတတ်၊ ဘာမတတ်၊ ဆင်ခြင်တုန်တရားကင်းမဲ့တဲ့ ချောချောအသိထဲ နုနုထွဋ်အား အပြတ်ရှင်းပစ်မှဖြစ်မည်ဟု မသိမသာ ဆေး ရိုက်သွင်းနေသည်။

MD ဖန်ဆန်းလဲလို့ယောက်ျားရိုးက ထွဋ်အား ခယတောင်း
ပြောဆိုခဲ့သည်။

ရယ်ရတယ်နော်၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံ
အတိုင်း ကျွန်မအတွက် အခွင့်အရေးပေးခဲ့တာပဲလေ။ ထွဋ်
အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲချခို၏။

ဘာလဲဟ၊ အိပ်ချင်စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ကြောင်
အသံနဲ့။

‘ထွဋ်ကိုချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ပါရစေ၊ ထွဋ်ရယ်’
ခနဲညားချောမောတဲ့ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ဂုဏ်ဒြပ်
တွေမြင့်မားလွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ပြုဖို့
အတောင်းဆိုခြင်းခံရတာ ဘယ်လောက်ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူပျော်ရွှင်ကြည်
နူးစရာကောင်းလဲ။

ရှင့်ကို မချစ်ဘူး၊ မုန်းတာ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာနာရဲ့ သား
ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေတာလဲ။ မကျေနပ်လိုက်တာ။

ထွဋ်လည်း အဖိုဆို၍ ယင်ဖိုတောင် မသမ်းစားသော
အဖိုစင်မလေး။ သူမစိတ်ထဲမှာ အမှတ်ထားတာက ဒေါ်ထိပ်တင်
ရတာကို လက်စားချေဖို့ပဲ။

ထွဋ် ပျော်အောင်ကြိုးစားရသည်။

‘မာမိကလည်း ထွဋ်ကို ချွေးမအဖြစ် လက်ခံတယ်။’

အမန်း (၁၁)

ကိုဖန်ဆန်းလဲက ရိုးသားဖြူစင်သည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဖြစ်နေ၍ မိန်းကလေးတွေအတွက် အားကိုးစိုတွယ်သင့်သော ခင်ပွန်း
လောင်းဖြစ်နေသည်။

သူ့အချစ်တွေကို ထွဋ်မခံယူလိုပေ။ အမန်းတွေပဲ ရှိနေစေ
ချင်မိ၏။ ဒါပေမဲ့လည်း ထွဋ်နှလုံးသားတွေထဲမှာ အမန်းတွေထဲ
ပျောက်ဆုံးနေသည်။ နာကျင်ရတယ်။

ဖေဖေနောက်မိန်းမမှာ သားတစ်ယောက်ပါတယ်လို့ အနိတ်
မာလာတင်ပြောကတည်းက ထွဋ် မုန်းတီးစွာ လက်တုံ့ပြန်လိုနေခဲ့၏။

ထွဋ်ကို မြင်တွေ့လိုက်တာနှင့် အကြွေကြီး ကြွေသွားစေရန်
ထွဋ် ထက်မြက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတွေ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေစေရန်
လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။

‘ထွဋ်ကို ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ပါရစေ။ ထွဋ်ဖြစ်စေချင်တဲ့
ဆန္ဒတွေကို ပြောပြပါ။ ထွဋ်ဆန္ဒက ကိုယ့်ဆန္ဒတွေပါပဲ’

အလိုက်ဖက်ဆုံးပဲတဲ့၊ ဟား...ဟား...ဟား၊ ရယ်ရတယ်။ ရှင့်အမေက ဒီလိုပဲ မာယာများတတ်တဲ့မိန်းမကြီးလေ

ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲချင်သည်။

ကိုဖန်နေဝန်းလဲက ဘာဖြစ်လို့ ဖြူစင်ရိုးသားနေရတာလဲ။

ထွဋ် စိတ်မပျော့စမ်းပါနဲ့။ ဖန်နေဝန်းလဲလို့ယောက်ျားကို ထွဋ် လုံးဝမချစ်မိစေနဲ့နော်။

ညည်းရုံးသွားမယ်။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာနဲ့ စိန်ခေါ်ထားတာ လေ။ သူမ အိပ်မရ။ ခန့်ညားချောမောသော ဖန်နေဝန်းလဲရဲ့မျက်နှာနှင့် နှာတံချွန်မြဲမြဲ၊ နှုတ်ခမ်းစိုရဲရဲတွေ ဘာဖြစ်လို့ မြင်ယောင်နေရတာလဲ။

ရင်တွေပူလာ၍ ရေခဲရေ ထသောက်သည်။

‘ချွတ်’

‘ဟင်’

‘ချွတ်...ချွတ်’

တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာတဲ့ခြေသံပဲ။ ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါ် ထိပ်တင်ရတနာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုဖန်နေဝန်းလဲပဲလား။ သူမအခန်း ဆီ လှမ်းလာနေသည်။ ထွဋ်အိပ်ခန်းက မီးပိတ်ထားသည်။ သူမက အမြဲတမ်း နိုးကြားနေသူ။

‘ရှပ်...ရှပ်’

‘ရှပ်’

‘ဟင်’

ခြေသံက တရုပ်ရှုပ်၊ အသံလုံနေအောင် ခပ်ဖွဖွနှင့်လာနေသံ။

မူကထွဋ်က နားပါးပြီးသားပဲ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ တိုက်ကြီးထဲ တစ်ယောက်တည်း ဝင်လာတာပဲကြည့်လေ။ တော်ရုံပါးနပ်မူနဲ့တော့ သွားရမယ်။ သူမ ငြိမ်နေသည်။

‘ရှပ်...ရှပ်’

‘ရှပ်...ရှပ်’

‘ရှပ်’

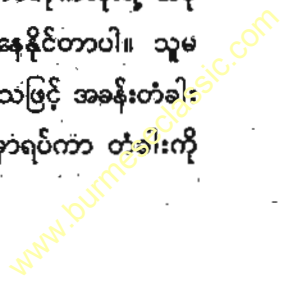
‘ရှပ်’

တစ်လှမ်းခြင်းပဲ၊ သူမအခန်းဝမှာ ခြေသံက ရပ်သွားသည်။

လမိုက်ည သန်းခေါင်းယံအချိန်မှာ မီးအမှောင်ချထား၍ အမှောင်ထုက ဝိန်းပိတ်မှောင်နေ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက် သူမထံ လာနေတာ အသေအချာမင်း။ အငွေအသက်တွေ ရနေသည်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ဖြစ်နိုင်၏။

သူမအခန်းအား သော့ဖွင့်နေသည်။ တစ်တိုက်လုံးရဲ့ အပို သော့တွေက ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာထံတွင်ပဲ ရှိနေနိုင်တာပါ။ သူမ တရူးရှူးနှင့်ပင် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သဖြင့် အခန်းတံခါး ဖွင့်လာပြီး အခန်းထဲဝင်မလာဘဲ အခန်းအပြင်မှာရပ်ကာ တံခါးကို

ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ထွဋ် ထပြီး မီးဖွင့်လိုက်ကာ ပတ်ခန်းကျင်ကို ကြည့်တော့ ဘာမှမတွေ့ရ။

တစ်စုံတစ်ယောက် သူမအိပ်ခန်းထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားရင်း နောက်ဆုံး ကြောက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတာပဲဖြစ်သည်။

‘ဘယ်သူလဲ၊ အခန်းထဲဝင်မယ်လုပ်ပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ထွက် သွားရတာလဲ’

ထွဋ် ထသည်။ တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ထွဋ်အခန်းတံခါး ကို သော့တုနဲ့ ဖွင့်ခဲ့တာပါ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ထွဋ် အခန်းအပြင် ထွက်လိုက်ကာ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ ဘာမှမတွေ့ဘူး။

အပေါ်ထပ်မှာက ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရယ်၊ ကိုဖန်နေဝန်းလ် ရယ်၊ ထွဋ်ရယ်ပဲရှိတယ်။ ချောချောက မီးဖိုခန်းနှင့် ကပ်လျက် အိပ်ခန်းမှာပါ။

ခြံစောင့်ကြီးနှင့် ကျိမ်းစ်ဘွန်းက အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ နေကြတယ်။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ရှင်ကြီးပဲ ကျွန်မကို အသေသတ် ဖို့ ရောက်လာတာမဟုတ်လား။

သူမ လှေကားထိပ်ရောက်လာသည်။

‘အား’

‘ဝုန်း’

ခြေသစ်ကြား၍ လှည့်ကြည့်ချိန်ပင်ခရာဘဲ သူမအား တစ် ယောက်ယောက်က နောက်ကနေ ဆောင့်တွန်းခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

သူမ သတိရှိ၍သာ ဒလိန်ကောက်ကွေး ကျမသွားခဲ့။ တွန်းချ ထိုက်တဲ့ သူက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အဝတ်အနက်ရောင် ဝတ်ဆင် ထားကာ ရိပ်ခန်း ထွေလိုက်ရတာပဲဖြစ်ပြီး ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ မဟုတ် ပေ။ ထွဋ် လိန်ကျမသွားအောင် သတိထားနေရ၍ တွန်းချတဲ့သူကို ဆေးသေချာချာ မတွေ့လိုက်ရဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ထွဋ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။ မင်းအော်သံကြားလို့ ကိုယ်ထွက်လာ တာ’

ပထမဆုံးထွက်လာသူက ကိုဖန်နေဝန်းလ်ပင်။ ထွဋ် ကြမ်းပြင်မှာ လဲမြို့နေတာတွေ့၍ အလျင်အမြန် ပြေး ထာပြီး ပွေ့ထူသည်။

‘ထွဋ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။ လှေခါးထစ်တွေကနေ ချော်ကျတာ လား။ အောက်ဆင်းမလို့လား’

‘အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ကော်ဖီသောက်ချင်လို့ အောက်ဆင်း တာပါ။ ခြေချော်ကျတာ’

‘ထွဋ်ရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။ ထနိုင်ရလား။ ချောချော၊ ဒီလောက်အော်သံကြားရတာတောင် ထွက်မလာဘူး။ အိပ်ပျော်ကြစေ့ ကောင်မလေးပဲ၊ ချောချော...ချောချော’

‘မခေါ်ပါနဲ့တော့ MD၊ ခြေထောက်ခေါက်သွားတယ်ထင်တယ်။ အား...ကျွတ်...ကျွတ်’

‘ထလို့မရဘူးလား’

‘အင်း...အား...’

‘ကိုယ်တွဲပေးမယ်။ အကျကောင်းလို့ပေါ့။ ကိုယ်အိပ်ပျော်နေတာ၊ ထွင့်အော်သံကြားလို့ ပြေးထွက်လာတာပါ’

သူမ အိပ်ခန်းထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားတာ ကိုဖန်နေဝန်းလ်မဖြစ်နိုင်။ သူမ လှေခါးထိပ်ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့သဏ္ဍာန်က ငယ်ရွယ်သူချောချောလား။ သူမနှင့်ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိပေမယ့် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ စေခိုင်းထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

‘ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်နော် ထွင့်၊ ထလို့ရမလား’

‘ဟင့်အင်း’

သူမ ထိုင်ပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာတာတွေ့လိုက်၍ တမင် ကိုဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ဖိုတွယ်ထားသည်။

‘သား၊ ထွင့်လေးဘာဖြစ်တာလဲ။ မာမီ အသံတွေကြားရလို့ လန့်နိုးသွားတာလေ’

‘ထွင့်လေ မာမီ၊ လှေကားက ချော်ကျလို့ပါ’

‘ဟင်’

‘ဗိုက်ဆာလို့တဲ့၊ ကော်ဖီယူမလို့သွားတော့ ထွင့်က သတိရှိတတ်တဲ့သူပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ရုတ်တရက် အိပ်ရာကလန့်နိုးပြီး ဆာလာတာနဲ့ စားသောက်ခန်းသွားလို့ပါ။ ခြေချော်ကျသွားတာလေ’ နုနုထွင့်လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လှေကားပေါ်ကနေ ခြေချော်ကျစရာ မရှိနိုင်ပေ။

တစ်ခုခု မသံကာစရာတွေ့ရမို့ပါ။ ဒါမှမဟုတ် သားကို မြှူဆွယ်ဖို့လား။ ညည်း မာယာများတာပဲ နုနုထွင့်။ မိမိပါတဲ့ပြီး အခန်းထဲ ဖို့ပေးရသည်။

‘ထွင့် ဗိုက်ဆာလို့လား။ ကိုယ် ကော်ဖီဖျော်ခဲ့မယ်။ ခဏလေး’

‘ထွင့် မသောက်ချင်တော့ပါဘူး ကိုဖန်နေဝန်းလ်။ ရပါပြီ၊ သောက်ချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ပါဘူး’

‘ထွင့်ဆာနေမှာပေါ့။ ချောချောကို ပြောထားပါဦး မာမီ၊ ထွင့် အခန်းထဲ စားစရာတွေ ဖို့ပေးထားပါဦးလို့’

‘အေးကွယ်၊ မာမီပြောထားရဦးမယ်။ သမီးလေးထွင့်က အားနာနေတာကိုး။ သား၊ သွားတော့လေ။ မာမီရှိပါတယ်’

‘ခြေထောက်က’

‘မနက်ဖြန်မှ ဆေးခန်းပြရမယ်လေ’

‘ထွဋ်ရပါပြီ၊ သွားပါတော့နော်။ အားနာလိုက်တာ’
ကိုယ့်နေဝန်းလဲ ပြန်ထွက်သွားတော့မှ နဂါးနဲ့ ဂဠုန် အားမော်
ချင်း ပြိုင်ကြသည်။

‘ညည်းဘာသဘောနဲ့လုပ်ရတာလဲ၊ နုနုထွဋ်။ ကျုပ်သား
ထွက်လာအောင်လား’

‘ကျွန်မအခန်းကို သော့တုနဲ့ဖွင့်တာ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။
သော့အမိုတွေက ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိနေနိုင်လဲ၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ’
‘ငါ့ဆီမှာလေ’

‘ကျွန်မကို လုပ်ကြံဖို့ကြံစည်တာပဲ။ ကျွန်မကို လှေကားထိ
ကနေ တွန်းချပစ်တာ’

ချောချောပဲဖြစ်မယ်။ ဒီကောင်မလေး ထင်ထားတာထက်
တောင် လက်သွက်နေတာပဲ။

‘ကျုပ်လူမသတ်ဘူး နုနုထွဋ်။ အသက်ကြီးပါပြီအေ။ ကျုပ်
က ကျုပ်သားနဲ့ ညည်း လက်မထပ်ဖြစ်ဖို့ပဲ ခွဲပစ်မှာပါ။

‘အတိတ်ကအကြောင်းတွေ ပေါ်တင်ပြောပြီး ခွဲပစ်လိုက်ပါ
လား ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ’

‘ညည်း’

‘ပြောပြလိုက်ပါ၊ ဘာကြောက်နေရတာလဲ။ MD ကို ကျွန်မ
လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ပြောပြရမှာပဲ’

‘ကျွန်သားကို ညည်းက လက်ထပ်မယ်၊ ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မအမေကို ယောက္ခမအဖြစ် လက်ခံရမယ်။
ဒူးထောက်တောင်းပန်စေရမယ်’

‘ဘာပြောတယ်’
ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ သွေးတွေ ဘယ်လောက်အထိ ဆောင်

တတ်သွားပြီလဲမသိ။ ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ မူးစေသွားသည်။
နုနုထွဋ် အမေ သိတာတင်က ကိုယ်ရေပြားရောဂါရနေသူ

အနုမ။ သားကို ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲ။
ညည်းကို သေမိန့်ပဲ ချရမယ်။ ငါ့လက်နဲ့ကို လည်ပင်းညှစ်

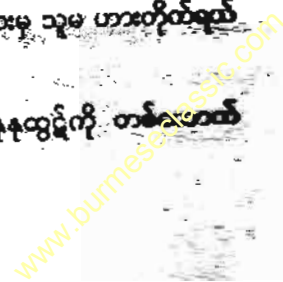
သတ်ပစ်ချင်တာပါ။ ချောချောကတော့ စတင်လှုပ်ရှားနေပြီပဲ။
ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ အံသွားတွေကို တင်းကျပ်စွာ ဖိကိုက်

ထားမိသည်။
‘ညည်းလည်း ငါ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အပိုင်စီးဖို့ ကြံစည်နေ

တာနဲ့ ကိုယ့်လိုခြံရံကိုလည်း သတိထားဦးနော်၊ နုနုထွဋ်။ မသာပေါ်
ဇေဦးမယ်’

‘ဟွန်း... အဟွန်း’
ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ လှည့်ထွက်သွားမှ သူမ ဟားကိုက်စွတ်

မောပစ်မိသည်။
ရှင်ကြီး ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ နုနုထွဋ်ကို တစ်ခါတစ်

လောက် ဆေးကြောင်းကြစည်တာ သိသာသည်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့လက်မီးခဲ ချောချောလား။ ဒီကောင်မလေး ဒီလောက်အထိ သတ္တိရှိပါ့မလား။ သူမ စဉ်းစားနေသည်။ သတိတော့ထားမှတ်

အန်တီမာလာတင်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

‘ထွဋ်လေးပါ’

‘ဟင်...ထွဋ်လေး၊ အန်တီမာလာ စိတ်ပူလိုက်ရတာကွယ် ဘယ်လိုလဲ၊ မမသိတာတင် သိသွားရင် အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာပါ’

‘မေမေရော’

‘အိပ်နေတယ်၊ နေ့တော့ကောင်းပါတယ်။ မမက အရမ်းထွဋ်သွားချင်နေတယ်။ ထွဋ်လေးဓာတ်ပုံတွေကိုတောင် မပြရဲဘူး’

‘မေမေ လုံးဝထွက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ စောင့်ရှောက်ထားပေးပါ။ ထွဋ် အိုကေနေပြီ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကို ကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးနေတယ်။ သူ့သားဖန်နေဝန်းရွှေက ထွဋ်ကို အရမ်းခွဲလွန်နေတယ်’

‘ဟဲ့...ထွဋ်လေး၊ ဒီကောင့်ကိုတော့ လုံးဝပြန်ချစ်မိစေဖို့ စေခန့်နော်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သားကောင်အဖြစ်မခံနဲ့’

‘ချစ်စရာလား၊ ထွဋ်က စိတ်မာတယ်။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကလဲ ထွဋ်လေးကိုတွေ့တာနဲ့ ဖေဖေသမီးဆိုတာ သိတယ်’

‘သိမှာပေါ့၊ ညည်းအဖေ ကိုသစ်လွင်က ညည်းနဲ့ အရမ်း

တယ်။ အဲဒီမိန်းမယုတ်မကြီးကြောင့် မမသိတာတင် ဒီလို လူတော်တော်နဲ့ပိုင်အောင်ဖြစ်ရတာ။ အဲဒီမိန်းမကြီးကို အလဲထိုးပစ်ခဲ

‘ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ’

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သတိထားဦးနော်။ ထွဋ်လေး၊ ဒီမိန်းမကြီးက ယုတ်မာတယ်။ နည်းပရိယာယ်ကြွယ်တယ်’

‘ထွဋ်လေးသိပါတယ်။ မေမေကိုပဲ စိတ်ပူတာ။ လိုအပ်ရင် ဖုန်းဆက်နော်’

‘မမ နေကောင်းပါတယ်။ အရမ်းသည်းခံတတ်ပြီး တရားပြည့်ဝသူပါကွယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ အန်တီမာလာလည်း သမီးလေးစိတ်ထိခိုက်အောင် မလုပ်ဖို့ နားချထားပါတယ်’

‘ဒါပဲနော်’

‘ထွဋ်လေး’

‘ရှင်’

‘ဟိုဟာမကြီးသားကို မချစ်မိစေခန့်နော်။ လုံးဝရန်သူ၊ သွေးစစ်ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ခက်တယ် ထွဋ်လေး။ ဘာမှစဉ်းစားမနေတာဘဲ သူ့သားကို ဒီမိန်းမကြီးအကျင့်ယုတ်ခဲတာတွေ ဖွင့်ချလိုက်ပြီး ပြန်ခဲတော့နော်’

‘ဖွင့်ချမှာပါ။ သူ့သားဖန်နေဝန်းလ်က ထွဋ်လေးကို အရူးအမူး ခင်ခွဲလမ်းတဲ့နေ့လေ။ ထွဋ်လေးကိုမှမရရင် သေမတတ်ဖြစ်မယ့်အနဲ့’

'အန်တီမာလာ စိတ်ပူတာက ထွဋ်လေး ပြန်ချစ်မိသွားမှာပဲ
ဟိုမိန်းမယုတ်မကြီးရဲ့ သွေးတွေ သူ့သားခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ စီးဝင်နေတာ
နော်။ သွေးပုတ်၊ သွေးညစ်တွေ'

'ထွဋ်လေးကို စိတ်ချနေပါ။ လုံးဝပဲ'

သူမ ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ အန်တီမာလာတင်က ကိုဖန်
ဝန်းလ်အား မချစ်မိစေရန် တဖွဖွ မှာကြားနေသည်။ မနက်ဖြန် သူ
အိပ်ခန်းကို သော့ပြောင်းပစ်ရမယ်။

နနထွဋ်ကို ဒီလိုလာလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ တစ်နေ့နေ့ လထဲ
ပူးလတ်ကျပ်မမ်းမိဖို့ လုပ်ပစ်ရမည် ဖြစ်သည်။

ထွဋ်လေးက အန်တီမာလာကို မှီခိုနေတာကို မကြိုက်ဘူး။
အန်တီမာလာက အန်တီမာလာကို မှီခိုနေတာကို မကြိုက်ဘူး။
အန်တီမာလာက အန်တီမာလာကို မှီခိုနေတာကို မကြိုက်ဘူး။
အန်တီမာလာက အန်တီမာလာကို မှီခိုနေတာကို မကြိုက်ဘူး။

အခန်း (၁၂)

'ထွဋ်'

'ရှင်'

'ခြေထောက် သက်သာထား' သားရဲက အန်တီမာလာကို
'သက်သာပါ့တယ်။ ညက ဆေးလိမ်းအိပ်တာလေ။ နည်း
နည်းလေးပါ'

'အမြဲတမ်း သတိနဲ့နေပြီး စနစ်ကျတဲ့ထွဋ်က တယ်လိုဖြစ်ရ
အလဲ။ ဂရုစိုက်နော်။ ကိုယ်ဘယ်လောက်စိတ်ပူသွားရလဲ အိလား။
အထ အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူး။ စိတ်တွေ အရမ်းပူနေတာလေ'

'ရပါစာလ်'

'ချော့ချော့၊ နင်အရမ်းပေါ့လျော့တယ်။ ထွဋ်အိပ်ခန်းထဲ ရေ
ညှိပေးရမယ်။ ဘာလိုအပ်လဲ အမြဲတမ်းစောင့်ကြည့်နေရမယ်လို့
ပြောထားတယ်နော်'

နုနုထွဋ်က သူမဟာသူမ ခြေချော်ကျတာကို ပြောထားနဲ့
ချောချော မသေသပ်တာ။ ဒင်းအိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီးမှ ကြောက်ပြီး
ထွက်လာခဲ့တာ။ လှေကားထိပ်မှာ တွန်းချပစ်တာ မသေဘူး။

သတိအရမ်းရှိတယ်။ အစ်ကိုလေးဖန်နေဝန်းလ်က ချောချော
ကို လေသံမာမာဖြင့် ဆူနေသည်။ ချောချောရင်ထဲမှာ နာကျင်ရမယ်။
အခုမှရောက်လာတဲ့ နုနုထွဋ်ကိုတော့ တယုတယနဲ့။

ဒီမိန်းမလိုအပ်တာတွေ ချောချော အမြဲတမ်း ဖြည့်စွမ်းပေး
ရသည်။

‘စားစရာ၊ သောက်စရာတွေကအစ နင်ကြည့်ရမယ်။ ထွဋ်
ဒီတိုက်ကြီးကို မကျွမ်းဘူး။ နင်ဂရုစိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး။ မမထွဋ် ရေကုန်နေပြီလား
‘အင်း’

‘နောက်ဆို လိုအပ်တာတွေရှိနေရင်လည်း ချောချောကို
တင်ပြောပါနော်’

ချောချောမျက်ဝန်းတွေကို ထွဋ်မနှစ်သက်မိ။
ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ လှယု၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက

ကျွေးမွေးထားသူပဲ။ ပြီးတော့ ချောချောမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကျင်
ကြေကွဲမှုတွေ ရှိနေသည်။

ကိုဖန်နေဝန်းလ်ကိုများ ကြိတ်ကြိတ်နေတာလား။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ အသုံးတော်ခံ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။
ချောချောကို စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ်။ စိတ်မချရ။

ကိုဖန်နေဝန်းလ်က ထွဋ်အား တယုတယနှင့် ပြောဆိုနေ
ပြီး ထွဋ်ကလည်း အလိုက်သင့်ပဲ ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်လေး ပြောနေလိုက်

ချောချောအကြည့်တွေက ကြောက်စရာကောင်းအောင် တင်း
အိတ်ထန်နေသည်။

‘ထွဋ်... ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီကို မလိုက်တော့ဘဲ အိမ်မှာပဲ
ပေါ’

‘ရပါတယ် MD ရဲ့။ ထွဋ် တကယ်မနာတော့ပါဘူး။ ဟို...
အလေး နည်းနည်းလေးနာသွားတာပါ’

‘ကိုယ် စိတ်မချဘူးကွာ’
‘တကယ်ရတာပါ။ ထပြီးလျှောက်ပြမယ်လေ’

သူမ မတ်တတ်ရပ်ပစ်လိုက်၍ ကိုဖန်နေဝန်းလ်က သူမအနား
ဖို့ရိပ်တကြီး ရောက်လာသည်။ သူမ လမ်းလျှောက်ပြရင်း အားဟု

အိပ်မိတော့ သူက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား ဖမ်းယူသိုင်းဖက်လိုက်၏။
သူမ ပြန်မတ်သည်။

‘ခွမ်း...ဂျလွမ်း...လွမ်း’
‘အမလေး’

ချောချောလက်ထဲမှဖန်ခွက် လွတ်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။
ချောချောလက်ကို နည်းနည်းရှုသွား၏။

သူမ ရင်ဆိုင်မိတာက ချောချောရဲ့ မနာလိုဝန်တို့စွာ မုန်းတီး
နေဟဲ့အကြံပေးတွေ။ ကိုဖန်နေဝန်းလဲက အရေးအရာမလုပ်၊ သူ့သွေး
မယ်လုပ်တော့ တားသည်။

“ဒီကောင်မလေး နှမော်နမဲ့နဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အလုပ်လုပ်
တာ မသေမသပ်နဲ့ ထားလိုက်ပါ ထွင့်ရယ်။ ကိုယ်တို့ တူမှုစီထီ
သွားဖို့ ပြင်ရအောင်ပါ”

“ရရဲ့လား ချောချော”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နင် အခုတလော အရမ်းပေါ့တယ်၊ ချောချော။ သတိထား
ပါ”

အစ်ကိုလေးရယ်၊ ရက်စက်လိုက်တာ။ ချောချောက အစ်ကို
လေးအပေါ် အမြဲတမ်း လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုယုယခွဲရတာပါ။
တကယ်ရက်စက်တယ်။

အင်းလေ၊ ချောချောက အိမ်ဖော်ပဲ။ မာမိကြီးက ချွေးမတော်
ချင်နေတာ၊ သိလား။ တစ်နေ့ဟို ကောင်မနုနုထွင့် သေတုံအ
အစ်ကိုလေးကို ချောချောရမှာပါ။

ချောချောလက်မှာ ရှုသွား၍ သွေးထွက်တာ ကိုယ်ဟာကိုယ်

မိ ဆေးထည့်ရသည်။ ဟိုမိန်းမကိုတော့ အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ။
ချောချော ဆေးထည့်နေ၏။

“မာမိကြီး ရောက်လာသည်။”

“ချောချော၊ ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးလေး။ လက်မှာလည်း
သွေးတွေနဲ့ပါလား”

“ဖန်ခွက်ကျကွဲတာပါ။ ဟိုလေ၊ အစ်ကိုလေးက မမထွင့်ကို
အရမ်းယုယကြင်နာနေတယ်။ ချောချောက အစ်ကိုလေး ဒီလောက်
ဖြစ်နေရင် မာမိကြီးအတွက် အရမ်းစိတ်ပူတယ်။ မမထွင့်က အစ်ကို
လေးရင်ခွင်ထဲ တစ်ချိန်လုံး လဲပြိုကျနေတာပါ”

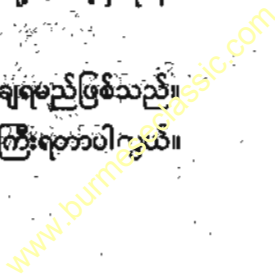
“အင်းလေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ သားက နှစ်သက်နေတာ
ကိုး။ ချွေးမတော်ရမှာပဲ ချောချောရယ်”

ချောချော ဒီကောင်မလေး အရမ်းခဲစားနေပြီ။ မိမိဆင်ထား
တဲ့အတွက်ထဲ တန်းဝင်တာပဲ။

သားက အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို ဘယ်တော့မှ အဖက်
ထုပ်မှာမဟုတ်။ ချောချောကလည်း ရုပ်ဆိုးမ။ ဒီဟာမလေးကလည်း
တန်ရာတန်ရာမလုပ်ဘဲ သားကိုများ မုန်းရတယ်လို့ အော့နှလုံးနာ
ရော။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချောချောကိုတော့ အသုံးချရမည်ဖြစ်သည်။

“သမီးလေးကို မာမိကြီးက သံယောဇဉ်ပိုကြီးရတာပါကွယ်။”

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သားနဲ့ မာမိကြီးကို သမီးလေးပဲ ခေါ်
ရှောင်လာတာပါ။

‘မာမိကြီးရယ်၊ အစ်ကိုလေးအကြိုက်ကို သမီးပဲ သိပါတယ်။
ပြုစုပေးနိုင်တာပါ။’

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ သမီးလေးအပေါ်ပဲ မာမိကြီး သံဃာ
ဇဉ်ကြီးရတာပါ။ နာသေးလား၊ ဆေးခန်းပြုရမလား။’

‘ရပါတယ်၊ နည်းနည်းလေးပါ။’

‘သမီးလေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလကွယ်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင်
နုနုထွဋ်နဲ့ သားကို လက်ထပ်ပေးရမှာ စိတ်ပူတယ်။ ချွေးမက ထစ်
တယ်လေ။’

‘မာမိကြီးကို အမေလို ချစ်ကြောက်ရိုသေကြရတာ သံဃာ
ဇဉ်လည်း အရမ်းကြီးပါတယ်။’

ချောချောက မိမိကို ပွေဖက်လိုက်တော့ စိတ်ထဲမှာ ရွံ့ရှား
ရသည်။

ဒီကောင်မလေး လွန်နေပြီ။ မတန်မရာ၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာ
မတတ်သာ၍ ပြန်ဖက်ကာ ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်ချောမြူနေရင်း

နင်ကများ၊ ချောချောကို နှိမ်ထားတာ နုနုထွဋ်ကြောင့်ပဲ
ခင်းကြောင့် ညည်းကို ဒီကနေ အမြန်ထွက်သွားအောင် နှိပ်ကွပ်ဖန်

ရမယ်။ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေသည်။

‘သမီးလေး လက်နာနေရင် နားတော့။ မာမိကြီး အလုပ်
အစားတစ်ယောက် ထပ်ငှားမယ်။ သမီးလေးကိုလည်း တစ်သွေး
တစ်သွေးလေးဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ သမီးအဖြစ် မွေးစားရမယ်။
အမွှေးစားအမွှေခံ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့လေ။’

‘မာမိကြီးရယ်၊ ချောချော ဝမ်းသာလိုက်တာ
နုနုထွဋ် ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ နင်ရှိနေဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူး။

အစ်ကိုလေးဖန်နေဝန်းလဲက နင်မရှိမှ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားမှာ။

မာမိကြီးကလည်း ငါ့ကို ချွေးမတော်ချင်နေတာ သိတယ်။
ချောချော စိတ်ကူးတွေ ယဉ်နေမိသည်။

‘နုနုထွဋ်သာမရှိရင် တို့မိသားစု မပြုမကွဲလေး စုစည်းစည်း
ချနိုင်မယ်။’

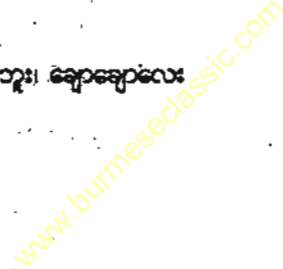
မာမိကြီးပြောတဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ချောချော သဘော
ခေါက်၍ အစ်ကိုလေးကို ဘယ်လိုခွဲဆောင်နိုင်မလဲဆိုတာ ကြိုးစားရ

မယ်။

ဟိုမိန်းမကို လူလောကကြီးထဲကနေ မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ်။
ချောချော သူ့မွှေးကတော်ဖြစ်ရမှာ။ အခုတလော မာမိကြီးရဲ့ ကရုဏ်ကို

အကူအညီ ခံနေရသည်။

‘အလုပ်သမားတော့ ငှားရမယ်။ မဖြစ်ပါဘူး၊ ချောချောလေး
ငိုယိုနေတာ မကြည့်ရက်တော့ဘူး။’

ချောချောကို ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာ အသုံးချရမယ်။ နင့်တို့ ငါ့လက်နဲ့ သတ်ပစ်ချင်ပေမယ့် ငါက မမိုက်မဘူး နနထွဋ်။

ဘာပြောတယ်။ နင့်အမေကို ငါ့သားက ခူးထောင် တောင်းပန်ရမယ်။ ဟုတ်လား။ ဒေါ်သေတွေ အလိပ်လိုက် တက်နေ သည်။

သမီး အနားယူတော့ မာမိကြီးပဲ ချက်ဖြတ်မယ်။ သား အတွက်က ချောချောလေးပဲ ဖြစ်မှာပါလေ။

ချောချောကို အတင်းအနားယူခိုင်းသည်။ ဒါမှ ချောချောက နနထွဋ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားချိန်ရမှာ။ မိမိကိုယ် တိုင် စဉ်းသောက်စရာတွေ စီစဉ်သည်။

‘နနထွဋ်၊ ညည်း ကျုပ်သားကို ဘယ်တော့မှ မပိုင်ဆိုင်စေ ရဘူး။ နင် ငါ့ကို အထွယ်ထက် အခိုင်ရမယ်လို့ ထင်လား’

ကြိမ်းဝါးပစ်မိသည်။

ချောချောကိုလည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ အပီပေးထားသည်။

ပါးပါးနပ်နပ်၊ ထိပ်တင်ရတာမှာပဲ၊ ဒင်းကို အသုံးချပြီးရင် ကျိမ်းစိထွန်းနဲ့ ပေးစားမယ်။ ညည်းဟာညည်း ထောင်နန်းစံချင်လည်း စံလေ။

ဒေါ်သေတွေ ပေါက်ကွဲရလွန်း၍ ဟင်းရွက်တွေကို ဓားနှင့် နပ်နပ်စဉ်းနေမိသည်။

နနထွဋ်ကတော့ ကိုယ့်နေဝန်းလဲအား ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံ နို့ အချိန်ကျနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ အရယူဖြုတ် အချိန်ပဲဟု သတ်မှတ်လိုက် သည်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို နနထွဋ် ကြိုတင်တွေး အားပြီးသားပဲ။ ချောချောကို အသုံးချနေတာပါ။

ညနေ ကုမ္ပဏီက အပြန်မှာ ကျိမ်းစိထွန်းက သူမနှင့် ကိုယ့် နေဝန်းလဲကို ထွတ်ပေးရန် အကြောင်းပြုပြီး တစ်လောက်တည်း ပြန်အား နိ။

ထွဋ် မသိချင်ယောင်ပဲ ဆောင်နေလိုက်သည်။

‘ထွဋ်’

‘ရှင်’

‘ကိုယ့်ကို ညစာစားကြရအောင်ချက်။ ထွဋ်ခြေထောက်ရော

သတ်သာရဲ့လားကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

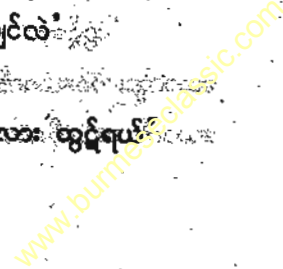
‘ထွဋ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်’

‘အင်း’

‘ထွဋ် ဘာစားချင်လဲ၊ ဒါယ်ကိုထွားချင်လဲ’

‘MD သဘောပါ’

‘ကိုယ့်ကို MD လို့ပဲ ခေါ်နေတော့မှာလား ထွဋ်ရယ်’

‘MD က ထွင့်ရဲ့ အထက်လူကြီးပါနော်။ ထွင့် ရှိသေ
လေးစားရပါတယ်’

ထွင့်ကို ကားပေါ်တင်ပြီး မိုးအဆုံး မြေအဆုံး မောင်းပစ်ချင်
သည်။ ဖန်နေဝန်းလ်နလုံးသားထဲမှာ ချစ်မြတ်နိုးရလွန်းတဲ့ မိန်းက
လေးပါ။

ထွင့်အတွက်ဆို အရာအားလုံးကို ပေးဆပ်ချင်တယ်။ စွန့်
လွှတ်ချင်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကိုယ်ချွေးထောက်အညံ့ခံမယ်။ နှစ်
ယောက်တည်း အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရမယ့် နေရာလေးကို သူရွေးချယ်
ဧရာကလာခဲ့သည်။

မီးရောင်မလင်းတလင်း အပြာရောင် မှိန်ပျူလေးအောက်မှာ
ထွင့်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရတာ ဘယ်လောက်ကြည်နူးရလဲ။
ထွင့်ကလည်း ရှက်ရဲရဲမျက်နှာလေး ငဲ့ကာ သူ့ကို မကြည့်
ရဲသလို အရမ်းလည်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေသည်။

‘ထွင့်’

‘ဟင်’

‘ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ပါ’

‘ထွင့်လေ...ထွင့်၊ MD ကို လုံးဝမမှန်းရပါဘူး။ MD လို့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ငြင်းပယ်ရင်လည်း MD က မိန်းကလေးတစ်
ယောက် အားကိုးအားထားပြုသင့်တဲ့ ယောက်ျားပါ’

‘ထွင့် ဘာကိုစဉ်းစားနေတာလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလား။
အားလုံးက သဘောတူနေကြတယ်လေ။ MD နဲ့ နုနုထွင့်တို့ အရမ်းကို
လိုက်ဖက်တယ်တဲ့’

‘အဲဒါကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ထွင့်မေမေကြောင့်ပါ’

‘ထွင့်မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဆင်းရဲလို့လား။ ဇာပန်းထိုးရလို့
လား။ ပြောပါ။ ကိုယ်ကြိုတင်ပြောထားမယ်နော်။ ဆင်းရဲတာတွေ၊
ဘာတွေ မပြောနဲ့။ ထွင့်အကြောင်း ကိုယ်သိတယ်’

‘ဆင်းရဲတာထက် ထွင့်မိသားစုအကြောင်းပါ’

‘ပြောလေ၊ ထွင့်နဲ့ပတ်သက်တာတွေအားလုံး ကိုယ်သိထား
သင့်ပါတယ်’

ကိုဖန်နေဝန်းလ်က ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာအား ထိုးနှက်ဖို့
အကောင်းဆုံးသံချွန်လက်နှက်တစ်ခုပဲ။ ထွင့်အပေါ် စွဲလမ်းနှစ်သက်နေ
ပြီဖြစ်၍ အချိန်အခါက ကျရောက်လာပြီဖြစ်သည်။

‘ပြောလေ ထွင့်။ ဘာလဲ။ အရမ်းခက်ခဲနေလို့လားကွာ’

‘အင်း...MD စဉ်းစားပါဦး။ ထွင့်က အရမ်းလှပချောမော
ပြီ။ ထက်မြက်ပေမယ့် ဘဝက မလှပဘူး’

‘ပြောလေ ထွင့်’

‘အတိတ်က ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ သိုးဝါးတုတ်ကြွရွာလို့
ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံခဲ့ကြရတယ်’

သူမတို့အတိတ်က မိသားစုပြဿနာတွေကို ပြောပြလိုက်သည်။

မေမေ သွေးနုနုမှာ စိတ်သောကတွေနဲ့ အဆေအတိုင်မဆင်ခြင်လို့ ကိုယ်ရေးပြားရောဂါသည်ကြီးဘဝနှင့် နေထိုင်ရကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

မေမေက ထွဋ်ကိုစွန့်ပစ်ပြီး တခြားကို ထွက်သွားချင်တာပဲ။ အဲဒါ ထွဋ်လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ထွဋ်နဲ့လက်ထပ်မယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်က ထွဋ်မေမေ ဘယ်ဘဝပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ခံရပါမယ်။

‘ထွဋ်’
‘ရှင်’

‘ကိုယ်လက်ခံပါတယ်။ မိဘက မိဘပဲလေ။ ထွဋ်မှာ ဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိနေတာ ကိုယ်အရမ်းလေးစားတယ်။ ထွဋ်မှာ ပညာဉာဏ်ထက်မြက်မှုရော၊ စိတ်သဘောထားဖြူစင်ပြည့်ဝမှုရော ပြည့်စုံနေတာကိုယ်ပိုပြီးတော့တောင် ချစ်မြတ်နိုးရပါတယ်။’

ကိုယ့်နေဝန်းလဲရဲ့ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝမှုကလည်း ထွဋ်နဲ့လုံးသားတွေကို စူးနစ်နက်ကျင်သွားစေသည်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာနာနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။ ရှင် အချစ်ဖြူစင်လွန်းနေတယ်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုဘဝကို ပျက်စီးပစ်လိုက်တာပဲ။ ရှင်မာမိပါ။

ထွဋ်ရင်တွေ ထိခိုက်နာကျင်သွားရတာကို မကျေနပ်၊ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

‘ထွဋ်လေး၊ ထိပ်တင်ရတာနာရဲ့သားကို လုံးဝမချစ်မိစေနဲ့နော်။ ထွဋ်လေး၊ ခံစားရမယ်၊ ရုံးလိမ့်မယ်။’

အနိတ်မာလာတင် သတိပေးထားတဲ့စကားတွေကို ထွဋ် ကြားထောင်ပြီး သူနှင့်ပတ်သက်၍ မခံစားစေရန် အထူးသတိထားရမည်ဖြစ်သည်။

‘ထွဋ်မေမေနဲ့ ကိုယ်တွေ့မယ်။ ကိုယ်ပြည့်စွမ်းပေးချင်တယ်။ ဒီလို အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးမိရစေ ထွဋ်ရယ်’

‘MD တကယ်ပြောတာလား။ တကယ်ပဲ လက်ခံနိုင်တာလား’

‘တကယ်ပါ ထွဋ်ရယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို MD ဆိုတဲ့ ဆရာအဖွဲ့နဲ့ကြီးက စိမ်းနေတယ်။ ကုမ္ပဏီမှာဆိုရင် တစ်မျိုးပေါ့’

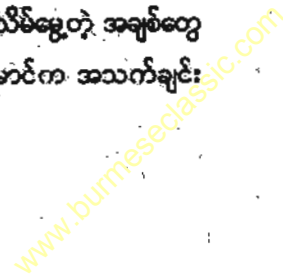
‘ထွဋ် ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ’

‘မောင်လို့’

‘အာ...’

‘ဘာဖြစ်လဲ၊ မောင်ဆိုတာ အရမ်းနူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အချစ်တွေပေးတယ်။ မောင်လို့ပဲ ခေါ်ပါကွာ။ ထွဋ်နဲ့ မောင်က အသက်ချင်း’

‘အဲဒါ သိပ်မကွာဘူးလေ’

‘ဟိုလေ...ဟို၊ ထွဋ်က MD ကို ဟို...ချစ်ပါတယ်တဲ့ အဖြေမှ မပေးရသေးတာ’

‘ထွဋ်မေမေကို လက်ခံတဲ့ယောက်ျားကိုပဲ ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံပြီး ထွဋ်က လက်ထပ်မှာဆို။ မောင်က လက်ခံတယ်။ ကိုယ့်အဖေအဖြစ် စောင်ရှောက်မယ်’

‘မောင်ရယ်’

ထွဋ် တဒဂ် တွေဝေမှူးယစ်မေ့မြောစွာ မောင်ဟု ခေါ်သည်။

အခန်း (၁၃)

‘ကျုပ်သားအချစ်ကို ညည်းလက်ခံလိုက်ပြီလား နုနုထွဋ်’

‘ကျွန်မမေမေအကြောင်းပါ ပြောပြလိုက်တယ်’

‘ဘာပြောတယ်’

‘စိတ်ချပါ။ ကျွန်မအမေကို ဒီလို လူတောထဲ မတိုးနိုင်တဲ့ ဘဝရိုက်ဆောင်လုပ်ခဲ့တဲ့သူက ရှင်မာမိပါလို့တော့ မပြောရသေးပါ’

‘ညည်း...ညည်း’

ဘယ်လောက် ဒေါသဖြစ်ဖို့ကောင်းလဲ။

သားဖန်နောန်းလဲက စိတ်သဘောထားပြည့်ဝသူပါ။ အပြစ်

မရှိသူ။ မိမိကိုလည်း ရိုသေလေးစားလွန်းတဲ့သားက တန်ဆာခံဖြစ်နေ

သည်။ မိမိအတိတ်ကအကြောင်းတွေ သားသိလို့မဖြစ်ပါဘူး။

ကိုသစ်လွင်ကို ဖခင်အရင်းပူထင်ပြီး စံပြအဖေဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့တာပါ။

နုနုထွဋ်ကိုလည်း သားက စွဲစွဲလမ်းလမ်းချစ်နေ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ချောချောကို အသုံးချရမယ်။ ဒင်းကို သတ်ပစ်ရမယ်။ လူ့လောကကြီးထဲမှာ ညည်း မရှိတော့မှ အေးမှာပါ။

နုနုထွဋ်က ရယ်နေသည်။

‘ညည်း၊ ကျုပ်သားကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုးလက်ထပ်ပါ နုနုထွဋ်။ အတိတ်တွေအကြောင်း သင်ပုန်းချေပစ်ပါ။ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျုပ်ကတော့ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားမယ်။ ညည်းအမေကို ကျုပ်သားက လက်ခံတယ်မဟုတ်လား’

‘လက်ခံတယ်၊ မေမေ့ကိုလည်း တွေ့မယ်တဲ့’

သားရယ်၊ မာခီကိုရော အရေပြားရောဂါရှင်တစ်ယောက်၊ ခမည်းခမက် တော်နိုင်တော့မှာလား။ မာခီဘက်ကို မတွေးပေးတော့ဘူးလား။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ နှလုံးသားတွေ မီးတောက်လောင်မြိုက်ခံရသလို ဖြစ်လာသည်။

‘ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သားက ကျွန်မကို ခူးထောက်ချစ်ခူးထောက်တောင်းပန်ပါ့မယ်တဲ့’

‘ဒုန်း’
‘ဒေါ်သထွေ ဒီလောက်အထိ မထွက်ပါနဲ့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ။ ကိုယ်ချင်းစာတရားလေး ရှိစေချင်တာပါ’

‘ကျုပ် အရှုံးပေးပါ့မယ်။ ကျုပ်သားကိုတော့ ကျုပ်အကြောင်း မပြောပါနဲ့ နုနုထွဋ်။ တောင်းပန်ပါတယ်။ အနူးအညွတ်ပါ’

‘မောင်နဲ့ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာပွဲကြီး ခြိမ်းခြိမ်းမယ်။ ကျင်းပမယ်။ နေရာမှာ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ရှိသင့်ပါတယ်’

‘အဲဒါ ညည်းအမေရဲ့ တောင်းဆိုမှုလား။ ညည်းအမေက ဆွဲကုန်မှာလား’

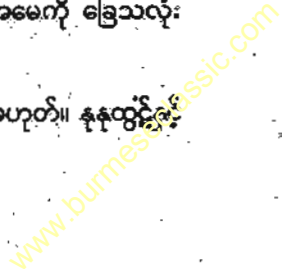
‘အင်း’
‘ဘာ’

‘ကျွန်မအမေရဲ့ဆန္ဒလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အရမ်းကျဆင်းသွားမှာ စိုးရိမ်လို့လား’

‘လက်မခံဘူး’
‘မောင်က တောင်းဆိုရင်ရော’

‘ကျုပ်သားဖန်နေဝန်းလ်က အရှူးလား။ ကျုပ်အမှားအတွက် အခြားနည်းနဲ့ ပေးဆပ်ပါရစေ နုနုထွဋ်။ ညည်းအမေကို ခြေသလုံးထပ်ပြီး ကျေအေးဖို့ တောင်းပန်ရမှာလားဟင်’

တကယ်တော့ မေမေက လုံးဝလက်ခံမှာမဟုတ်။ နုနုထွဋ်ရဲ့

အန်တီမာလာတို့အကြံအစည်အတွက် မေမေသာသိသွားလျှင် ခွင့်ထွက်မှာ မဟုတ်ပေ။

မေမေက သူမရဲ့အတိတ်က ဝဋ်ကြွေးအဖြစ်ပဲ သတ်မှတ်စိတ်မဆိုးဖို့ ပြောထားပြီးသားဖြစ်သည်။ နုနုထွဋ်ကတော့ ထိုခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကို ထိခိုက်နာကျင်မှုတွေ အပြင်းထန်ခံစားစေချင်သည်။ ကမ္ဘာမကျေပဲ။ မေမေအတွက်ကတော့ ရှင်ဦးပေးကို ပေးဆပ်ရမှာပဲ။

‘နုနုထွဋ်၊ ညည်းကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ သားမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ အရမ်းဖြူစင်ခဲ့တာပါ။ ငါထွက်သွားမယ့်ညည်းစည်းစိမ်တွေ ခံစားရမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်သင့်ပါတယ်အေ’

‘မကျေနပ်နိုင်ပါဘူး။ ရှင်တို့မိသားစုဘဝကို တစ်စစီ နှစ်ခြေပစ်ရမှ ကျေနပ်မယ်’

‘ညည်း...ညည်း၊ တော်တော်လေး အကြံပက်စက်ပါတယ်နုနုထွဋ်။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ’

‘ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ လုပ်ရပ်လောက်တော့ ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူးအော်’

‘ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ ကောင်းပြီလေ၊ ညည်းလုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်တော့။ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့အေ’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

နုနုထွဋ်ကို ဘယ်လိုရှင်းပစ်ရမလဲ။ ဒင်းက မီးတောက်ခဲခဲခါတစ်ရံ မိမိရဲ့ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းတွေ ပြန်တွေးမိတိုင်း စင်တတော့ ရမိနေ၏။

နောက်ပြန်လှည့်၍ မရတော့။ ချောချော ချောက်လာသည်။ ‘မာမိကြီး နေမကောင်းဘူးလားဟင်။ ချောချော နှိပ်ပေးပါနော်’

‘အေးကွယ်၊ သမီးလေးရှိနေလို့ မာမိ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာရမယ်။ လိမ္မာလိုက်တာကွယ်။ ဒီလိုသူမီးလေး မာမိကြီးအနားမှာ ခြံတမ်းရှိနေစေချင်တယ်’

ရှိနေမှာပါ မာမိကြီးရယ်။ ချောချော အထပ်ထပ်စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ မာမိကြီးရဲ့ချွေးမအဖြစ်လေ။ အခုတလော မာမိကြီးစတားက ချောချောကို ချွေးမအဖြစ် လိုလားနေကြောင်း အဓိပ္ပာယ်တွေ ချေချေသည်။ မာမိကြီးက အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ပေးရင် အိမ်ထဲက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

အရေးကြီးတာက မမနုနုထွဋ်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ပဲလေ။

‘ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်ထင်တယ်’

‘ရှင်’

‘လူကြီးချင်းတောင် တွေ့ဆုံဖို့ နုနုထွဋ်က တောင်းဆိုတာပဲ’

ပြီ ချောချော။ သားကလည်း နုနုထွဋ်မှ နုနုထွဋ်ပဲ။ ဘယ်တတ်
မလဲ၊ လက်ထပ်ပေးရမှာပေါ့။ မာမိကြီး အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရ
နုနုထွဋ်လိုချွေးမမျိုး မလိုချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ပူးစာထင်တထ
နုနုထွဋ်က မာမိကြီးတိုက်ထဲရောက်လာရတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မထ
ပညာမတတ်၊ ဘာမတတ် ချောချောခေါင်းထဲသို့ နုနုထွ
ကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ အတွေးတွေကို မသိမသာ ရိုက်သွင်းသည်။ ဧ
လင့်ချက်တွေ ပေးပစ်လိုက်၏။

နုနုထွဋ်ကို မမြင်မတွေ့ချင်တော့ဘူး။ ရှေ့ဆက် ယုတ်
ကောက်ကျစ်မှုတွေ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရင်ဆိုင်
တော့မည်။ ညည်းကို အပြတ်ရှင်းဖို့ပဲ လုပ်ရမယ်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့မျက်ဝန်းတွေ တင်းမာခက်ထန်
သည်။

‘ချောချော သွားတော့၊ မာမိကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဏှ
မာမိကြီးသမီးလေး၊ လိမ္မာတဲ့သမီးလေးကိုပဲ ချွေးမတော်ချင်တာ
ရှင်’

‘စကားအဖြစ်ပြောတာပါ၊ မာမိကြီးဆန္ဒလေ။ နုနုထွ
ရှိနေတယ်။ ဒင်းဘဝနဲ့ ဆန္ဒက တစ်ထပ်တည်း မကျနိုင်ပါဘူး
ချောချော ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

နုနုထွဋ်ရှိနေလို့ မာမိကြီး ဆန္ဒက ဘဝနဲ့တစ်ထပ်တ
မကျတာပါ။ ချောချော မကြာခင် သူဌေးချွေးမဖြစ်စေရမယ်။

ချောချော အိပ်လို့မရ။ နုနုထွဋ်ကို မုန်းတီးနေမိသည်။
အစ်ကိုလေးရဲ့ချစ်သူ။

အခုလည်း ခြံထဲမှာ အစ်ကိုလေး ဖန်နေဝန်းလဲနှင့် နုနုထွဋ်တို့
ရှိနေကြသည်။ ကြည့်စမ်း၊ နှစ်ယောက်သား ပူးကပ်ထိုင်နေကြ၏။
ညည်းက အစ်ကိုလေးကို မြှူဆွယ်နေတာပါ။ နုနုထွဋ်ကလည်း
သာမန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူပဲ။ ရုပ်ရည်ကသာ မြင်ရ သူငေးလောက်အောင်
ချောနေတာပါ။

ချောချောရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲလာသည်။

‘နုနုထွဋ်၊ ညည်းကတော့ ဒီနေ့ သေနေ့ပဲ။ လူ့လောကကြီး
ထဲကနေ ထွက်သွားရမယ်။ နင်နဲ့ငါ တွေ့ကြသေးတာပေါ့အေ
အစ်ကိုလေးရင်ခွင်ထဲမှာ နုနုထွဋ် ရှိနေသည်။

အမလေး... နမ်းနေတာလား။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိကပ်
နေတယ်။

အစ်ကိုလေးက သူဌေးဆိုတော့ ညည်းက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု
လုံးပေးပြီး ဖြားယောင်း သွေးဆောင်နေမှာပေါ့။ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ။
ချောချော အိပ်မရ။

သေချာတာက မာမိကြီးက သူမအား ချွေးမအဖြစ် တော်
ချင်နေသည်။ သေချာပါတယ်၊ နုနုထွဋ်ကြောင့်ပဲ။

ချောချော အကြံကြီးကြံစည်နေသည်။

‘ဟော...အစ်ကိုလေးတို့ တိုက်ကြီးထဲ ဝင်သွားပြီ။ နုနုထွဋ်
နှင့်...နှင့်၊ အစ်ကိုလေးကို ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူး’

ကြည့်ပါဦး။ အစ်ကိုလေးလက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ပြီး အဖြစ်
သည်းပြနေတယ်။

အရှက်မရှိလိုက်တာ။ နင့်လို ပျံတံတံ နုနုတံတံ မိန်းကလေးမျိုး
ဘယ်လောက်ပဲတော်နေပါစေ မာမီကြီးက ချွေးမတော် ချင်နေတယ်
ထင်နေလား။ ငါ့ကို ရွေးချယ်ထားတာပါ။

သူမ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး မမလေးနုနုထွဋ်အတွက်
အအေးဖျော်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ မမလေးအိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာ
ခဲ့၏။ ချောချော ညတိုင်း အိပ်ချိန်မှာ မမလေးနုနုထွဋ်အတွက် အအေး
ဖျော်ပေးခဲ့သည်။

‘မမလေး၊ အအေး’

‘အင်း...ထားခဲ့ပါ’

‘မမလေး’

‘ပြော’

‘အစ်ကိုလေးနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာလားဟင်’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ မောင်က မကြာခင် လက်ထပ်ကြမယ်
လို့ ပြောတယ်။ မမလေးက အလောစာကြီး လက်မထပ်ချင်သေးပါ
ဘူး။ ကိုဖန်နေခန်းလဲက တောင်းဆိုနေတာ၊ မမလေး လက်ခံလိုက်

တယ်။ မောင့်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကလည်း မိန်းကလေးတစ်
ယောက် မှီခိုအားထားသင့်တာပဲလေ’

မောင်တဲ့၊ နားခါးလိုက်တာ။ လည်ပင်းကိုတောင် ညှစ်ပစ်
ချင်တယ်။ သူမ အအေးကိုသောက်ဖို့ ပြောနေသည်။

‘အအေးသောက်ပါ မမလေး၊ အမောပြေလေ’

‘ထားခဲ့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သောက်ဖြစ်အောင်တော့ သောက်ပါ။

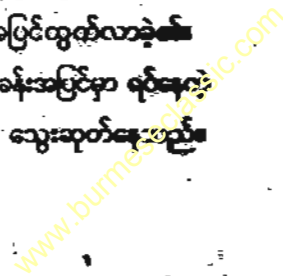
‘အင်း...ကြိုက်ပါတယ်၊ သောက်မှာပါ’

ချောချောမျက်ဝန်းတွေ ဂုဏ်မငြိမ်ဖြစ်နေတာ သူမ သတိထား
မိနေသည်။

နုနုထွဋ်က အမြဲတမ်း သတိနဲ့နေတာပါ။ ချောချောက
မယုံရဘူးပဲ။ ဒေါ်ထိပ်တင်တနာရဲ့ သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်မည့်သူ။
သူ့အခန်းဝမှာ ထပ်ပြီး လှည့်ကြည့်နေသေး၏။

ထူးခြားနေတာက သူမအခန်းဝမှာ အကြာကြီးရပ်နေခြင်း
ပင်။ ခြေသံရွေလျားမှုမရှိ၊ ဘာကြောင့်လဲ။ သူမ သိနေတာက ချော
ချော အခန်းအပြင်မှာ ရှိနေသေးသည်ဟုပင်။ ချောချောလကလေးသော
အအေးကို မသင်္ကာဖြစ်လာ၍ သူမ ယူပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့၏။

သူမ ရုတ်တရက်ထွက်လိုက်သဖြင့် အခန်းအပြင်မှာ ရပ်နေတဲ့
ချောချော အထိတ်တလန့်နှင့် မျက်နှာဖြူရော် သွေးဆုတ်နေသည်။

'ချောချော ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ'

'ရှင်...ဟို...ဟို'

'မမလေး ဒီအအေးကို မသောက်ချင်တော့ဘူး။ ချောချောပဲ သောက်လိုက်ပါ'

'ဟုတ်တဲ့ မမလေး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သောက်ပါ။ ချောချောက စေတနာနဲ့ပါနော်၊ မယုံလို့လား'

'နင်ပဲ သောက်လိုက် ချောချော။ ပါးစပ်ဟ'

'ရှင်...ဘာဖြစ်လို့သောက်ရမှာလဲ။ ကျွန်မ ပြန်ယူသွားတယ်နော်၊ ပေးပါ'

'မရဘူး။ နင့်ကို ငါတိုက်မယ်၊ ဟ'

'မသောက်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ သောက်ရမှာလဲ။ ပေး...ဖြေပေး။ ပေးနော်'

'နင်...နင် ဒီအထဲမှာ ဘာတွေခတ်ထားလဲ၊ ပြော'

'မခတ်ပါဘူး။ ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ သူ့မ သက်ဆိုင်ရာကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တော့ ချောချောထဲ သူ့မဖုန်းကို လိုက်လုနေသည်။

'မဆက်နဲ့။ ပေးစမ်းဖုန်း'

'နင် တစ်ခုခုအကောက်ကြံထားတယ်။ သေချာတယ်၊ ဖယ်စမ်း'

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာနှင့် MD ဖန်နေဝန်းလ်တို့နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

'ဘာဖြစ်တာလဲ နုနုထွဋ်'

'ထွဋ်၊ ချောချော ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဒီမှာ ထွဋ်ကို သေကြောင်းကြံတယ်။ အအေးထဲမှာ တစ်ခုခု ခတ်ထားတယ်။ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ရမယ်မောင်။ သူ...သူ၊ ထွဋ်ကို သေကြောင်းကြံစည်တာ'

'ချောချော၊ ဟုတ်လား။ နင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။

ပြောစမ်း၊ ဒီအအေးထဲမှာ ဘာခတ်ထားလဲ'

'ချောချောကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ အစ်ကိုလေးရယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး'

နုနုထွဋ် ဖုန်းဆက်ထားသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာတွေ ရောက်လာသည်။

ချောချောကို ဖမ်းဆီးကြ၏။ အအေးကိုလည်း ဓာတ်ခွဲစစ်ဆေးရန် ယူသွားကြသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ငါ နင့်ကိုသတ်ချင်တယ်။ လူ့လောကကြီးထဲမှာ နင်မရှိတော့မှ ငါအခွင့်အရေးတွေရမှာ'

ချောချော ရူးသွပ်စွာ အော်ဟစ်နေသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ဖြေကတော့ အအေးထဲတွင် အိပ်ဆေးတွေ မြောက်မြားစွာ ခတ်ထား၏။

ချောချောကို စစ်ဆေးတော့ အစ်ကိုလေးနှင့် လက်ထပ်မှာ သဘောမတူ၍ မုန်းတီးပြီး ကြံစည်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

“ဘယ်သူစေခိုင်းတာလဲ”

“ဘယ်သူမှ မခိုင်းပါဘူး။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မုန်းလို့ပါ”

နုနုထွဋ်ကတော့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့အသုံးချခြင်းကို ခံရတာဟု ထင်သည်။

ခိုင်းစေသည့်သူကို သေသေချာချာမေးပေမယ့် ချောချောက မပြော။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ကြံစည်လုပ်ကြံမှုပဲ။

မောင်ကွယ်သွားသည်နှင့် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကို ထွဋ်စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ရှင်ကြီးလုပ်ကြံတာ မဟုတ်လားဟု ပေါ်တင်ဖဲမေးသည်။

“ညည်း အထင်မှားနေပြီ နုနုထွဋ်။ ငါမခိုင်းဘူး။ ချောချော ဖြေနေတာ ရှင်းနေတာပဲ”

“ချောချောကို ရှင်ကြီး တန်ဆာခံလုပ်တာပဲ။ ကျွန်မကို အလွယ်တကူ ဒီလိုလာလုပ်ကြံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရမယ်မထင်နဲ့”

“ညည်းပြန်ပါ နုနုထွဋ်။ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ရှင်ကြီး ကျွန်မမေမေရှေ့မှာ သွားပြီး ဒူးထောက်တောင်းပန်ပါ”

ချောချော မသေသပ်၊ မပီရီဘူး။ အခုတော့ အချုပ်ထဲမှာ

ချောချော သူဟာသူ လုပ်ကြံခဲ့၍ မိမိအပေါ် လှံချမရဖြစ်နေသည်။ မာမိကြီး စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ချောချောရယ်။

မအောင်မြင်တာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ သားကတော့ နုနုထွဋ်အား ယခင်ကထက်ပင် တယုတယနှင့် စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေ၏။

အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့လည်း စီစဉ်နေသည်။ နုနုထွဋ်မေမေကို ဒီတိုက်ကြီးထဲမှာ ခေါ်ထားမယ်တဲ့၊ အမလေး။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိ။ တားဆီးဖို့ကလည်း ခက်နေ၏။

ချောချော မသေသပ်လိုက်တာ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ ချက်ဝန်းတွေက မာကျောတောက်ပလွန်းသွားသည်။

ကာလ။ သန့်ရှင်းဖြူစင် ရိုးသားမှုတွေက မောင့်စိတ်ကို အဖြည့်အဝ ဖြည့်စွမ်းထား၏။ ထွဋ်ဖက်က မရိုးသားတာပါ။

မောင့်မိခင် စိတ်သောကတွေရောက်ပြီး မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင် ဖြစ်နေပြီ။ ဒီကြားထဲ ချောချောက ထောင်ထဲမှာ။ မောင်က လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ရဘူး။ သူ့အပြစ်ဒဏ် သူခံပါစေတဲ့။ ချောချောကို ဘယ်လို ခဲစစ်စစ်၊ သူ့မဆန္ဒနှင့် လုပ်ဆောင်ခဲ့တာပါဟုပဲ ဖြေနေသည်။

နုနုထွဋ်ကတော့ ဒေါ်ကိပ်တင်ရတာနာရဲ့ လှည့်ကွက်ထဲ ချောချောဝင်သွားတာ သိနေ၏။ အရေးကြီးတာက MD ဖန်ဆန်းလ် ချော်မိသွားဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ MD ဖန်ဆန်းလ်က ချောမောခန့်သွားလွန်းတဲ့ သောက်ကျားပါ။

မျက်ဝန်းဖန်ဖန်ညှိညှိ၊ နှာတံစင်းစင်း၊ တံကျပ်ခိုသေ သပ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းရဲ့ရဲစိုစို၊ MD ဖန်ဆန်းလ်ကို မရွံ့လမ်းဖို့၊ မချစ်မိဖို့က တဖြည်းဖြည်း ခက်ခဲလာနေကြောင်း နုနုထွဋ် ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

‘မာမိက ကိုယ့်ဆန္ဒပါပဲကွာ။ ထွဋ် စိတ်မပူပါနဲ့။ ထွဋ်တို့ တွေ့တွေ့ချင်းပဲ မောင်လက်ထပ်လိုတဲ့မိန်းကလေးပါလို့ ပြောခဲ့တယ်။ မာမိက အိုအေတဲ့’

မောင့်အနမ်းတွေကို ထွဋ် ငြင်းပယ်လိုပေမယ့် ငြင်းနိုင် သူမအသားကို လာထိတာနှင့် အဲဒီလူကို ကိုင်ပေါက်ပြီသားထဲ။ ထွဋ် ခေ့လျောနေခဲ့သည်။

အခန်း (၁၄)

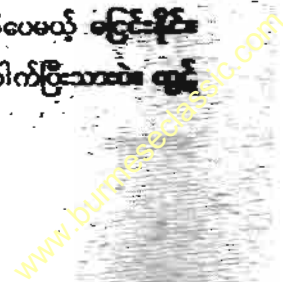
‘ထွဋ်၊ မောင်တို့ မေမေနဲ့သွားတွေ့ကြရအောင်နော်။ မောင် အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ။ ထွဋ်မေမေဘဝက အရမ်းသနားစရာကောင်း တယ်။ သွားတွေ့ကြရအောင်’

‘မဖြစ်သေးပါဘူး။ မောင်။ မေမေက ရုတ်တရက်ဆိုရင် လက်ခံတွေ့ဆုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီမာလာနဲ့ တိုင်ပင်ရဦးမယ်။ မောင့်မာမိကရော လက်ခံနိုင်မလား’

‘မောင်ပြောပြမယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာက မောင့်ကို ရွေးချယ် ခွင့်ရှိပါတယ်။ မာမိက နားလည်ထားပြီးသားပါ’

မောင်က သူ့မပခုံးလေးကို သူ့လက်တွေနှင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထား၍ ထွဋ် နာကျင်ရသည်။

ထွဋ်ကို ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးနေရ

အခု မောင့်အနမ်းကို ထွဋ် နှစ်နှစ်သက်သက် တပ်မက်
ခြင်းများစွာဖြင့် ငိုလင့်ခံယူခဲ့မိ၏။ ထွဋ်ရင်တွေ နာကျင်ရသည်။

‘မောင့်မာမိနဲ့ တိုင်ပင်မယ်။ မာမိကလည်း သနားတတ်ပါ
တယ်။ မောင်ကတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စမျိုးနဲ့မှ ထွဋ်ကို မစွန့်
လွှတ်နိုင်ပါဘူး။ မောင်မစွန့်လွှတ်ဘူး’

ထွဋ်က မောင်တို့မိသားစုဘဝလေးကို ဖြိုချုပျက်စီးပစ်ဖို့
မောင့် မာမိရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို တစ်စစီ ဖဲ့ချွေပစ်ဖို့ အကောက်ကြန့်
ရောက်လာခဲ့တာပါ။

မောင်နဲ့ ထွဋ် ပေါင်းဖက်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ မောင်က
အရူးအမူးချစ်ပြနေပြီး အကြင်နာ အယုအယတွေ နွေးထွေးပြလွန်း
သည်။

‘ထွဋ်’
‘ရှင်’
‘မောင့်ကို ချစ်ရဲ့လား’
‘အင်း’

‘အဲဒီလို စိမ်းစိမ်းမာမာကြီး မဖြေပါနဲ့ ထွဋ်ရယ်။ ထွဋ်က
တကယ့်ကို တောင့်တောင့်ကြီးနဲ့။ မသက်မသာဖြစ်နေလားကွာ’

‘ထွဋ်စိတ်ပူတယ်။ မောင်နဲ့ ထွဋ်တို့က ဘဝချင်း အရမ်းခြား
နားလွန်းပါတယ်။ ထွဋ်မေမေကလည်း’

‘ထွဋ်၊ သင်ကပြောပါနဲ့တော့ကွာ။ မောင်ပိုင်ဆိုင်သမျှအရာ
တွေအားလုံး ထွဋ်ကို ပေးဆပ်ချင်တယ်။ မောင် အရမ်းချစ်တယ်၊
မြတ်နိုးတယ်။ တန်ဖိုးအထားရဆုံးမိန်းကလေးပါ’

ဖန်နေဝန်းလိစိတ်တွေ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ထွဋ်အတွက်ပဲ
အရာအားလုံး ဖြစ်စေချင်သည်။ ထွဋ်တို့မိသားစုဘဝအကြောင်း သိရ
တော့ ပိုပြီး နာကျင်ရ၏။

ထွဋ်ကို အရိပ်လေးလိုကြည့်ပြီး လိုအပ်သမျှ ဖြည့်စွမ်း
ပေးလိုခဲ့သည်။ မာမိနှင့်တွေ့ပြီး ထွဋ်မိသားစုအကြောင်း ပြောပြဖို့
လည်း ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ကုမ္ပဏီကပြန်လာတော့ မာမိနှင့် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့
သည်။

‘မာမိ၊ သားပြောစရာရှိပါတယ်။ သားဘဝအတွက် အရေး
ကြီးသလို၊ သားဆန္ဒပဲ။ သားဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ကိစ္စပါ’

‘ပြောပါ။ သားရယ်။ သားဆန္ဒက မာမိဆန္ဒပါ။ မာမိက
သားကို ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားရပြီး ချစ်မြတ်နိုးရလည်းဆိုတာ
သားသိပါတယ်ကွယ်’

သားပြောမည့်စကားတွေကို ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာနာ ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်လာသည်။

နုနုထွဋ်ကို လက်ထပ်ဖို့ပဲ နေမှာပါ။ ဘယ်လို တားအိရ

မလဲ။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ သားဆန္ဒနဲ့ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဟု မိမိ တတိပေးထားခဲ့၏။ သားရွေးချယ်တဲ့ နုနုထွဋ်ကလည်း အရာရာ ပြည့်စုံသူ။

မိဘဆင်းရဲတာ၊ ချမ်းသာတာ မာမီမခွဲခြားဘူး။ သားချစ် မြတ်နိုးဖို့အဓိကဟု ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကြောင့် မိမိမှာ ငြင်းပယ်ခွင့်ဆို ဖြစ်နေသည်။

‘ထွဋ်ကို သား အရမ်းပဲချစ်မြတ်နိုးရပါတယ်လို့ ပထမဆုံး ပြောချင်ပါတယ် မာမီ’

‘အင်းလေ၊ မာမီသိသားပဲ။ ချောချောကိုတောင် မာမီ ဘာမှ မကူညီတာပဲကြည့်’

‘တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်၊ မာမီ။ နုနုထွဋ်အမေက ကိုယ်ရေး ပြားရောဂါသည် ဖြစ်နေပါတယ်’

‘ဟင်’
မိမိသိပြီးသားပဲ။ သားက လက်ခံတယ်ဆိုတာလည်း သိနေ သည်။ ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲ။ စိတ်သောကတွေနှင့် အအိပ်၊ အစား တွေပင် ပျက်နေ၏။

နုနုထွဋ်ကိုတော့ အရုံးမရပေးနိုင်၊ ရတဲ့နည်းနဲ့ တားမယ်။ ကိုယ်ရေးပြားရောဂါသည်ဟု သားက ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ထိပ်ဟင် ရတာမှာ တားဆီးဖို့ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဖြစ်ပါ့မလား၊ သားရယ်။ ဆင်းရဲတာ၊ ချမ်းသာတာက အရေးမကြီးပေမယ့် ရောဂါသည်ကြီးကို မာမီရော၊ သားရောက လက် ခံနိုင်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စရာ ဖြစ်ပါမယ်’

‘မာမီ လက်ခံပေးဖို့ပါပဲ။ ပွဲထုတ်မှာမှ မဟုတ်တာ။ မာမီ ဆိုယ်တိုင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်ပဲ တွေ့ပြီး တောင်းပေးပါ။ ထွဋ် အမေကလည်း သမီးရဲ့ဘဝရွေးရေးမှာ မနှောင့်ယှက်ချင်ပါဘူး’

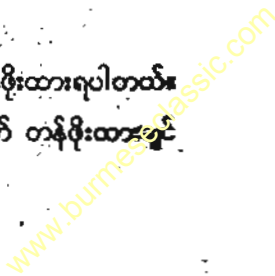
အလကားဟာမ၊ ညည်းအကြံတွေ ငါမသိဘဲနေမလား။ ညည်းလွတ်လိုက်တာပဲ။ ငါ့ကို လက်စားချေဖို့လေ။ နင်က သမီးကို ထက်သပ်မွေးထားပြီး အသုံးချတာ။ ငါလာပြီး ဒူးထောက်ဖို့မဟုတ် သား။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာ ဒေါသတွေကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်ထား ရသည်။

‘မာမီ လက်ခံပေးပါ။ မိဘဆိုတာ မိဘပါပဲ။ လက်ခံပေးပါ နော်။ သားကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ နော်...မာမီ’

‘မင်း အသေအချာဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီလား၊ သားရယ်။ မာမီ ထတော့ သားရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို အကြီးမားဆုံး ထိခိုက်နစ်နာမယ်ထင် တာပဲ’

‘သားဂုဏ်သိက္ခာထက် ထွဋ်ကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထားရပါတယ်။ မဖြစ်မနေ လက်ထပ်မယ်။ ထွဋ်ကို အလေးအနက် တန်ဖိုးထားဖို့’

တယ်။ ပြီးတော့ မာမိ၊ ထွဋ်မေမေဖြစ်ရတာ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်
ပဲ။ သူတို့မိသားစုဘဝကို ဖျက်ဆီးဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီမိန်းမက ထွဋ်
အဖေကို အတင်းအကျပ် လုယူခဲ့တာပါ။ ထွဋ်မေမေက ကိုယ်ရဲ့
အရင်အမာကြီးနဲ့လေ'

နနထွဋ်၊ ညည်းက ကျုပ်ကို အမြဲတမ်းထိုးနှက်ဖို့ ကြိုးစားနေ
တာပဲ။ မိမိအား အသေသတ်ပစ်လိုက်တာထက်ပင် နာကျင်ရသည်။
ရင်တွေတုန်လိုက်တာ။ သားသိလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ မိမိဂုဏ်
သိက္ခာတွေ အဖတ်ဆယ်လို့မရအောင် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

'တော်တော်လေး ရက်စက်ယုတ်မာတာပဲ။ မာမိ။ လင်ကြီး
ရှိရက်နဲ့ သူ့အဖေကို လုတာတဲ့။ သူ့အဖေက ရိုးအတယ်။ သူ့အမေကို
အရမ်းချစ်တာတဲ့။ ထွဋ်မေမေ ဆွေးနုနုနဲ့ စိတ်လေလွင့်ပြီး နေချင်သလို
နေလို့ ရောဂါရသွားတာပါတဲ့'

'တော်ပါတော့ သားရယ်။ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေ ဆက်
မပြောပါနဲ့တော့။ မာမိ မကြားမိရစေနဲ့တော့'

မိမိနေရာမှာပင် လဲပြိုကျသေမတတ်ပဲ။ စိတ်တွေ ချောက်ချား
လာသည်။

သားက အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမတဲ့၊ ယုတ်မာကောက်ကျစ်ပြီး
အကြံပက်စက်လွန်းတယ်တဲ့။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ထလိုက်၏။ သား
စကားတွေကို ဆက်ပြီးနားမထောင်ရဲတော့။

နနထွဋ်ကို တားဆီးရမယ်။ မိမိမှာ ဆုပ်လည်းစူး စားလည်း
ဗူး။ အမလေး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ နနထွဋ်ကို တစ်စစဖြစ်အောင်
စုတ်ဖြုတ်ချင်လာသည်။

'စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ။ မာမိလက်ခံတယ်။ စဉ်းစားပေး
မယ်။ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွယ်'

'မာမိ နားလည်ပေးလို့ တော်ပါသေးတယ်။ တစ်ကြိမ်ပဲ
တွေ့ပေးပါ။ ထွဋ်မေမေ ဒေါ်သိတာတင်က စိတ်ထားနူးညံ့ပါတယ်။
သမီးကိုတောင် စွန့်ခွာပစ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာပါ။ ထွဋ်က သူ့အမေကို
အရမ်းချစ်တော့ မေမေကို လက်မခံတဲ့ယောက်ျားကို သမီး ဘယ်တော့
မှ လက်မထပ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တာပါ'

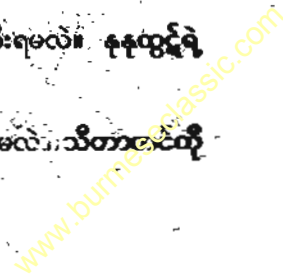
'ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ။ မေမေ နားလည်ပါတယ်။ တွေ့
ကြတာပေါ့ကွယ်'

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ အပေါ်ထစ်ကို တက်လာခဲ့သည်။

ချောချောလည်း မရှိဘူး၊ အိမ်ဖော်အသစ်နှစ်ယောက် ရောက်
လာပေမယ့် အားမကိုးရ။ ချောချောကပဲ လိုလေသေးမရှိအောင်
တယုတယ မိခင်လို ပြုစုပေးတာပါ။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲ။ နနထွဋ်ရဲ့
ခြေလှမ်းတွေက ကြောက်စရာကောင်းသည်။

'သားသိလို့မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သိတာတင်ကို

တောင်းပန်ရမလားပဲ။ နင့်သမီးကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းပေးဖို့၊ ဒင်းကို
တိုင်က လွှတ်လိုက်တာ။ ငါ့သားကိုများ

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ တစ်ယောက်တည်း ဒေါသတွေ ပေါက်
ကွဲနေရသည်။

နုနုထွဋ်ဆီကို မိမိရောက်သွား၏။ မိမိဆီမှာ သော့အဖို့
ဖွင့်လိုက်သည်။ မရ။

ဒင်းက သော့ပြောင်းတတ်ပစ်လိုက်ပြီပဲ။ ညည်းကို ငါသေ
ပါဘူး။ ညည်းကြောင့် ထောင်ထဲမဝင်ဘူး။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ စံခါးကို ခေါက်ပစ်လိုက်၏။ ကိုယ်
တဲ့ တိုက်ကြီးထဲမှာ ဒင်းက လာပြီးမင်းမူနေသေးသည်။

‘ဝင်ပါ၊ မာမီ’

‘ညည်း’

‘မကြာခင် မောင်နဲ့ လက်ထပ်မှာပဲ ခေါ်ကျင့်ရအောင်
ကြည့်တာပါ။ မာမီ’

‘နုနုထွဋ်’

‘ပြောပါ’

‘ကျုပ်သားကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့။ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်
ညည်းလက်ထပ်ပါ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံး ညည်းပဲ ယူစေ
ငါ ညည်းအမေကိုလည်း သွားတောင်းပန်ပါမယ်’

‘ကျွန်မ ပြောထားပြီးပြီပဲ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာလုပ်ရမယ့်
ထိစ္စလေ’

‘တောက်’

‘ခဲလိုက်ရတာ မေမေပါ’

‘တော်စမ်းပါအေ၊ ထားလိုက်ပါတော့။ ညည်းပါးစပ်ကို
ဖိတ်ထားပါ’

‘ချောချောကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သတ္တိတွေရှိလာအောင် ရိုက်
သွင်းလေ့ကျင့်ပေးလိုက်လဲ’

‘ကျုပ်မသိဘူး။ အဲဒါ သူဟာသူ အရှုံးထတာ’

‘အဟွန်း...အဟွန်း...ဟွန်း’

သူမ ရယ်မောပစ်မိသည်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာမျက်နှာက ညှို့မောင်းပိန်ချုံးနေသည်။
သောကတွေ ဘယ်လောက်အထိရောက်နေပြီလဲ။ နုနုထွဋ်ဖြစ်စေ
ချင်တာပဲ။

သူသားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်တန်းက ရပ်ဖို့ပဲ ပြော
နေသည်။

‘သိတာတင်ကို ငါသွားတွေ့မယ်။ တောင်းပန်မယ်။ ပြီးခဲ့
တာတွေ ပြီးပြီပဲ။ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ်အိတ်ထဲဖိတ်။ ကိုသစ်လွင်သမီး
နဲ့ပဲလေ။ ညည်းရင်ထဲကအမုန်းတွေကို အခုံးသတ်ပါတော့’

‘အဆုံးမသတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ။ ရေကန် ရေခမ်းပဲ။ စိန်ခေါ်ထားကြတာလေ။ တိမ်ပေါ်အထိ တက်ရအောင် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူမ အူလှိုက်သံလှိုက် ရယ်မောပစ်မိ၏။ ပြီးတော့မှ အရယ်ရပ်ပြီး ငိုပစ်ချင်သည်။

သူမရင်ထဲသို့ နာကျင်ကြကွဲမှုတွေ ဘယ်ကနေ ရောက်လာရ တာလဲ။ MD ဖန်နေဝန်းလဲကို သူမ တကယ်ပဲမုန်းနိုင်လို့လား။ စွန့်ခွာ နိုင်ရဲ့လား။

မောင်နဲ့ ထွဋ်တို့ အတူတူပေါင်းဖက်လို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မေမေကိုယ်တိုင် လက်ခံမှာမဟုတ်။ အန်တီမာလာတင်ပင် ဒေါ်ထိပ်တင် ရတနာရဲ့သွေးကို ရွံတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူးနော်တဲ့။

သူမ ငြိမ်သက်သွားသည်။

‘ထွဋ်ကို မောင်အရမ်းချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ တန်ဖိုးထား တယ်’

‘မောင်ရယ်’

ထွဋ် ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဓာတ်တွေ ဒီလောက်အထိ ပျော့ညံ့နေ ရတာလဲ။

မောင်အနမ်းတွေကို ချိုမြိန်သည်ဟု ထင်နေခဲ့သည်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သားကို မချစ်မိအောင် ထွဋ် ကြိုးစား ရမှာပါ။ မေမေ့ ကိုတောင် အလွယ်တကူလက်ခံခဲ့တဲ့ ယောက်ျား။

ထွဋ်က ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့ ရောက်လာရတာလည်း ဆိုတာ မောင်သိရင် အံ့ဩစွာ မောင့်အမုန်းတွေကို ထွဋ် မခံယူနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည်။

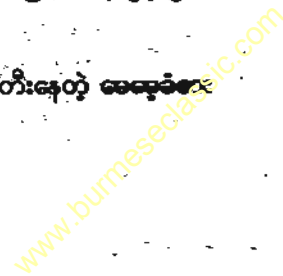
‘ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သားကို အတိတ်က သူ့အမေရဲ့ ယုတ်မာ စောက်ကုန်မှုတွေကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်တော့။ ထွဋ်လေး ဖြန်လာပါ။ ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သားအပေါ် လုံးဝသံယောဇဉ်တွယ်လို့ မဖြစ်ဘူးနော်’ အန်တီမာလာတင်က စိတ်ပူပြီး ပြန်ခေါ်နေသည်။ ထွဋ် မပြန်နိုင်။ မောင့်အမုန်းတွေကို ခံယူဖို့မှ မဖြစ်နိုင်သေးတာ။

မာကျောတဲ့ သူမရဲ့ ကျောက်စောင်လိုနှလုံးသားတွေက ရေလှိုင်းပုတ်ခတ်မှုကြောင့်ပဲ ကြွေစပြုနေပြီလား။ တဖြည်းဖြည်း မောင့် ကို ချစ်နေမိသည်။

‘ညည်းကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ နုနုထွဋ်ရယ်။ ရုပ်တန်းက ရပ်ပါ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေယူပြီး ငါ့သားကို လက်ထပ်ပါ။ ငါ့ရဲ့ အတိတ်ကအကြောင်းတွေ ဖွင့်ဟဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့အေ’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့စကားတွေကို သူမ လက်ခံလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ မေမေက ထွဋ်ကို ကြိမ်းသေ သမီးအဖြစ်တနေ စွန့်ထွတ် ပစ်မှာပါ။

ဖွင့်မပြောဘဲ ရင်ထဲမှာကြိတ်ပြီး မုန်းတီးနေတဲ့ မေမေခံစား ချက်က ပို၍ဖြင်းထန်ပေါက်ကွဲနိုင်သည်။

မေသီတာတင်က ကြိတ်ပြီး ခံစားနေတာပါ။ ထွဋ်လေးထိပ်တင်ရတာဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် ပြောလို့မရဘူး။ သမီးအတွက် သည်းခံနေတာ။ အကောင်းဆုံးက ပြန်လာခဲ့တော့

အန်တီမာလာတင်က မောင့်ကို ထွဋ်ချစ်သွားမှာ အစိုးရိုင်းဆုံးပင်။ ဒီလောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီတဲ့။ ပြန်လာခဲ့တဲ့။ လက်ထပ်ဖို့အထိ လုံးဝစိတ်မကူးပါခဲ့တဲ့။

အခြေအနေတွေက ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာ လုံးဝရှုံးနေပြီး ထွဋ်နိုင်နေပါပြီ။

အားလုံး ဖော်ထုတ်ပြုကာ ထွဋ်ပြန်ဖို့ပဲ ရှိသည်။

အခန်း (၁၅)

ထွဋ် တွေဝေနေတယ်။ မောင့်ကိုစွန့်ခွာဖို့ ထွဋ် အခက်ခဲဆုံး ဖြစ်နေသည်။

နောင်တတွေလည်း ရှုလာ၏။ ထွဋ် မှားသွားပြီလား။

မောင့်မာမီလည်း အိပ်ရာထဲ လဲလှမတတ် သောတဲတွေ ခံစားနေသည်။ ထွဋ် ကျေနပ်မိသလို၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာရဲ့သား ကိုဖန်နေဝန်းလ်ကို စွန့်လွှတ်ဖို့တော့ သူမနှလုံးသားတွေ နာကျင်နေရ၏။

ထွဋ်ပြန်တော့မယ်။ မေမေသီသွားရင် ဒေါ်သထွဋ်မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဖန်နေဝန်းလ်ကို ထွဋ် စွန့်လွှတ်ရမယ်။ သူထ ထွဋ်နှင့်လက်ထပ်ဖို့ မေမေ့ကိုတွေ့ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။

‘မောင့်ယောက္ခမကို တွေ့ရမယ်။ ထွဋ်မေမေ့ကို တောင် အရမ်းသနားတာပဲ။ အားပေးရမယ်။ ထွဋ်မေမေ့ကို မောင်အထွဋ်စိတ် လက်ခံရမယ်။ မောင်တို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြရအောင်’

မောင်က သူမထံတွင် တာတွတ်တွတ် တောင်းဆိုနေသည်။ မင်္ဂလာပြုကျင်းပဖို့ကအစ ပြင်ဆင်နေ၏။ သူမ တားဆီးရသည်။

‘လက်ထပ်ပွဲအတွက်တော့ မပြင်ဆင်ပါနဲ့ဦး။ မောင့်မေမေဆီမှာ ခွင့်တောင်းရဦးမယ်’

‘မောင်တို့ သွားတွေ့မယ်။ အမြန်ဆုံးတွေ့ရမယ်။ မာခိုကိုလည်း ခေါ်သွားမယ်။ ထွဋ် ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းပယ်နေတာလဲ။ ဘာကြောင့်လဲကွာ၊ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း တရားရုံးမှာ လက်ထပ်မယ်။ မောင် အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးပြီ’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် မောင်။ မေမေက အတွေ့ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်အလောတကြီး မစီစဉ်ပါနဲ့ဦး’

ထွဋ် ပြန်တော့မယ်။ ကျွန်မတို့မိသားစုကို ဒုက္ခကောင်ကောင်းပေးသွားတာ ရှင့်အဖေပါပဲလို့ ပြောပြီး ပြန်ရမှာပါ။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကတော့ စည်းစိမ်ရတနာတွေ ပေးဆပ်နေသည်။ သူ့အတိတ်အကြောင်းတွေ မဖော်ထုတ်ဖို့ပါပဲ။ မေမေဆီမှာလည်း သွားတောင်းဖန်ပါမယ်တဲ့။ မေမေ ဘယ်တော့မှ လက်ခံမှာ မဟုတ်။

ထွဋ်လုပ်ရပ်ကိုလည်း မေမေ လက်ခံမှာမဟုတ်။ ပြီးတော့လည်း ထွဋ်နုလုံးသားတွေက မောင့်ကို ရှစ်သည်။

‘မောင့်ကိုစွန့်ခွာသွားဖို့ ထွဋ် လုံးဝမကြိုးစားပါနဲ့ကွာ။ ထွဋ်မေမေကြောင့်ဆိုပြီး အကြောင်းမပြပါနဲ့။ မောင်လက်မခံနိုင်ဘူး’

ထွဋ်လက်လေးကို မောင် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း တောင်းပန်သည်။ ထွဋ်က ဘယ်လိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်လဲဆိုတာ မောင် သိလိုက်ရင်ရော။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာက သူမအား သတိပစ်ချင်နေ၏။ ချောချောကို အကွက်ဆင်လုပ်ကြံစေတာပါ။ ချောချော ထောင်ဒဏ်ကျခံရဖို့ ဖြစ်နေတာ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာက ဥပက္ခာပြုနေသည်။

‘ထွဋ်ကိုလုပ်ကြံတာ မာခို လုံးဝသည်းမခံနိုင်ဘူး။ ပစ်ထားလိုက်ပါ’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာက အပူပိတ်မှာစိုး၍ ရှောင်နေသည်။ ထွဋ် ပြဿနာကို ဖောက်ခွဲပြီး ပြန်သင့်နေပါပြီ။ သူမ လေးလံတွေ့ဆင်နေခဲ့၏။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကို စတင်စိန်ခေါ်တာ နုနုထွဋ်ပါ။ အိုင်လည်း ရနေပြီပဲ။ ပြန်ရမယ်။

ထွဋ် နှောင့်နှေးနေတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

‘ညည်းကို ကျုပ်အရှုံးပေးပါတယ်။ နုနုထွဋ်၊ ငါ့သားထွဋ်ညည်း တစ်သက်လုံး စိတ်သောကရောက်အောင် လုပ်မလို့ထားတော့ဈေးဈေးပြုပြီး လက်မထပ်ပါနဲ့’

‘ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သားက လက်ထပ်ချင်နေတာပေး ကျွန်မမှာ ဆန္ဒမရှိပါဘူး။ မကြာခင် ကျွန်မပြန်တော့မယ်’

ညည်း...ညည်း၊ ပြန်ကာနီး ကျုပ်တို့သားအမိ စိတ်ဝမ်းထွဲ
အောင် လုပ်မှာလား။ ကျုပ်အတိတ်အကြောင်းတွေကို ညည်း ထုတ်
ဖော်ပြောမှာမဟုတ်လား။

အင်း

နုနုထွဋ်

ပြောဖို့ရောက်လာတာပဲ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာ ကျွန်မရဲ့
နောက်ဆုံးရည်ရွယ်ချက်က ရှင်ကြီးရဲ့ အတိတ်အကြောင်းတွေကို ဖော်
ထုတ်ဖို့လေ။

မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ နုနုထွဋ်။ သားထို
မသိစေချင်ဘူး။ ညည်း မပြောပါနဲ့။ ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။

ရှင်ကြီးဆီက ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး။ ရှင့်သားက ရှင့်ထို
အမြဲတမ်း အထင်သေးနေစေရမယ်။ အခု ကျွန်မကို အရမ်းချစ်နေပြီ
လေ။ တမ်းတမ်းစွဲပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ နုနုထွဋ်ရယ်။ ကျုပ်သိတာတင်ပဲ
သွားပြီး တောင်းပန်ပါ့မယ်။ ဒူးထောက်တောင်းပန်ပေးရမလား၊ ခြေ
စမ်းပါ။

ကျွန်မအမေက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ သွားတောင်းပန်
လည်း မလိုဘူး။ မကြာခင် ကျွန်မပြန်တော့မယ်။

ညည်း တစ်နေ့ကျုပ်အကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့၊ နုနုထွဋ်
စောင့်ကြည့်နေလေ။

နုနုထွဋ်အမေ သိတာတင် ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာ မသိ။
သားဆီမှာ အလုပ်ဝင်စဉ်က လိပ်စာအတူပဲနေမှာပါ။ ဉာဏ်များလို့က
တဲ့ကောင်မပဲ။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာ မောဟိုက်လာသည်။

မောလိုက်တာ။ အမလေး။ အသက်ရှူလို့တောင် မရတော့
ဘူး။ မြခင်...ဟဲ့...မြခင်။

သူမရှေ့မှာ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာ မောနေသည်။ မျက်နှာပြင်
ထဲ ညှိမည်းနေ၏။ အသက်ရှူမဝသလိုပင်။

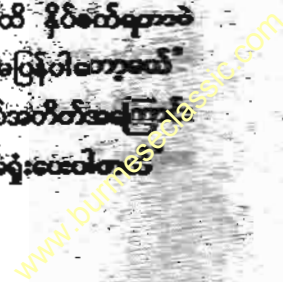
နုနုထွဋ် ကြည့်နေမိ၏။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာရဲ့မျက်ဝန်းတွေ
ထဲ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်ကာ ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးရန် တောင်းဆို
နေပုံပင်။

ထွဋ် ကျေနပ်သွားရသည်။ သူမ အပြင်ထွက်လာခဲ့၏။
နုနုထွဋ် ပြန်တော့မယ်။ မောင့်ကို ထားခဲ့တာ သူမ အလုပ်သင့်ဆုံး
အလုပ်ပါပဲ။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာ တော်တော် လေး လူးလိမ့်ခဲစားချတာ
အောင်ကြည့်ပြီးမှ ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာကို ဒီလောက်အထိ နှိပ်စက်ရတာပဲ
ကျွန်မ ကျေနပ်ပါပြီ။ နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ ကျွန်မပြန်ပါတော့မယ်။

ညည်း...ညည်း၊ ကျုပ်သားကို ကျုပ်အတိတ်အကြောင်း
တွေ မပြောပြပါနဲ့။ ညည်းနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်အရုံးပေးပါတယ်။

မကြာခင် ဆရာဝန်ရောက်လာတော့မယ်။ ကျွန်မပြန်မှာပဲ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကို မုန်းတီးရွံရှာနေပေမယ့် မောင့်မျက်နှာကိုညှာထောက်ထားပြီး မပြောတော့ပါဘူး။

ညည်း...ညည်း။ ကျွန်မသားကို လက်ထပ်တော့ဘူးလို့ ကျွန်မအတိတ်တွေကို

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်သွားပါပြီ။ ကျွန်မလုံးမပြောတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်သားကိုပဲ တားဆီးထိန်းချုပ်ထားပေ

ဆရာဝန်ရောက်လာ၍ နုနုထွဋ် အခန်းထဲကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမပြန်တော့မယ်။ အတိတ်ကိုလည်း ထားခဲ့လိုက်ပြီဖြစ်လို့ မောင်နှင့် ဆက်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့လို့ပါ။

ကိုဖန်နေဝန်းလ်ကို မုန်းပစ်ချင်တယ်။ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူမ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းသည်။

ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ အပြစ်ကင်းမဲ့တဲ့ မောင်ကို နာတွေ ပေးထားခံမိလို့ပါ။ မေမေကလည်း မောင်ကို လုံးဝလက်ခံမှာ မဟုတ်လို့ပါ။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ အနားယူနေကြောင်း၊ အားနည်းကြောင်း ဆရာဝန်က ပြောသွားသည်။ နုနုထွဋ် မကြားချင်တော့ဘူး။ ကိုဖန်နေဝန်းလ်က စေ့စပ်ပွဲကိစ္စတွေ စီစဉ်ဖို့ အပြင်ထွက်လာအချိန်တွင် သူမ ထွက်လာခဲ့သည်။

နုနုထွဋ်

စိတ်ချပါ။ ကျွန်မ အတိတ်ကို ပြည်ပုံးကာချပစ်လိုက်ပါပြီ။ ဒီလောက်ပါပဲ။

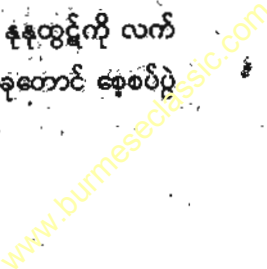
ညည်းရဲ့ နစ်နာကြေးအတွက် ညည်းတို့သားအမိ ဒုက္ခဇာတ်ခဲရတဲ့အတွက် ကျုပ် ညည်းနာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာ သိန်းနှစ်ထောင် သည့်ပေးပါ့မယ်။ ပြီးတော့ ကားတစ်စီး၊ တိုက်တစ်လုံး။

ဆက်မပြောပါနဲ့တော့၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ။ ကျွန်မ အားထူးကို ရုပ်ပစ်လိုက်ပါပြီ။ မလိုပါဘူး။ ဘာမှမပေးပါနဲ့။ အရုရုပြောဆုံးနေပါပြီ။

ဒီပြဿနာက မအေးချမ်းသေးဘူးဆိုတာ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ သိသည်။ ပြန်တွေးကြည့်တော့ သီတာတင်နှစ်နာခဲ့တာပဲ။ မာနနဲ့ ဆောက်ပုံတဲ့ ငွေတွေ၊ အိမ်တွေကို လက်မခံ၊ မိမိလည်း အသက်ကြီးအရွယ် နောင်တတွေ ရနေခဲ့တာပဲ။ ဆရာဝန်က အနားယူဖို့ ပြောခဲ့သည်။

ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်။ တစ်ခုပဲ သတိပေးချင်တာက ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သား လာပြီး မတော်သက်ပါစေနဲ့။ နုနုထွဋ်ပြီးရဲ့ အတိတ်အကြောင်းတွေ မပေါ်စေချင်ရင်ပေါ့။

မိမိက သားကို ဘယ်လိုတားဆီးရမလဲ။ နုနုထွဋ်ကို လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွေ အကြီးအကျယ် စီစဉ်နေသည်။ အခုတောင် စေ့စပ်ပွဲကိစ္စ သွားစီစဉ်နေတာပါ။

နုနုထွဋ် ပြန်ထွက်သွားပေမယ့် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ခေါ်
နိုင်။ သားကို ရင်ဆိုင်ဖို့တွေ၊ နုနုထွဋ်အား မုန်းတီးနာကြည်းသွား
ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။

သားမပတ်သက်တော့ရင် ပြဿနာက အေးချမ်းသွား
သည်။

‘မာမိကြီး၊ ဆရာဝန်ခေါ်ရတယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဂျိမ်းစ်ဘွန်း’

‘ပြောပါ၊ မာမိကြီး’

‘နုနုထွဋ် ပြန်သွားပြီ’

‘ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မာမိကြီး မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တာပါ’

‘ပြဿနာပဲ မာမိကြီး၊ MD က နုနုထွဋ်ကို အရမ်းချစ်တယ်
လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွေ စီစဉ်နေတယ်။ အရူးအမူးပဲ။ မာမိကြီးပဲ ခွေး
အဖြစ် လက်ခံတယ်ဆို’

‘သားရှေ့မှာနို့ပါ။ သူ့အဖေက ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည်ကြီး’

‘ဗျာ’

‘ဒီမိန်းကလေးက သားကို ငွေကြေးဥစ္စာတွေကြောင့် အ
ချုပ်တာပဲ။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်း စဉ်းစားကြည့်လေ။ ချောချောက သိနေတယ်
ဒါကြောင့် လုပ်ကြတာပါ။ ပြီးတော့ မာမိကြီးကို သေကြောင်းကြတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘စောစောက မာမိကြီး အသက်ရှူကျပ်ပြီး မောနေတာ ဆရာ

ခေါ်မပေးဘူး။ အကြာကြီးနေမှ မာမိကြီး အတင်းအကျပ်တောင်း

မိမှ ခေါ်ပေးတယ်။ သူ့အဖေဆီသွားတောင်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘MD သိလား’

‘သိတယ်၊ မင်းဆရာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ။ နုနုထွဋ်က

ထြက်အစည်နဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာပါ’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ MD ဂုဏ်သိက္ခာရှိသေးတယ်။ ထွက်သွား

အကောင်းပါတယ်။ နုနုထွဋ်ရောက်လာမှ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ကြီးထဲ

အလည်း ရှုပ်ထွေးနေတယ်။ နုနုထွဋ်ကိုကြည့်ရတာ ထင်တောင်

ထင်ရဘူး’

‘မာမိကြီး သိတယ်။ ပထမတော့ ဘယ်ထင်မလဲ။ နောက်မှ

အပြည်းပြည်း သိလာရတာ။ သူ့အဖေ ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည်ကြီး

ဆို ဘယ်လိုပွဲထုတ်မလဲ။ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းရယ်။ မင်းဆရာကို ကြည့်ပြီး

ပြောဆိုတာဆီးပေးပါဦး’

‘ကျွန်တော် တားဆီးမယ်။ စိတ်မပူနဲ့။ ဘယ်ဖြစ်မလဲ MD

က လက်ခံပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဆရာဂုဏ်သိက္ခာတွေ အထိခိုက်

မခံနိုင်ဘူး’

ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေရသည်။

‘ချောချောကိုလည်း သက်သက်၊ မညွှာမတာ ရဲ့ကိုတို့
တယ်။ မာမိကြီးတို့ ပြဿနာတက်ပြီး သိက္ခာကျအောင်ပါ။ ချောချော
ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ’

သားပြန်ရောက်လာတော့ နုနုထွဋ်ကို မေးသည်။ စေ့စပ်
ကိစ္စအတွက် ဟိုတယ်တောင် ငှားထားပြီးပြီတဲ့။ နုနုထွဋ်မိခင်နှု
တွေ့ဖို့ စီစဉ်နေ၏။

နုနုထွဋ် ပြန်သွားပြီဆိုတော့ သားဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ
သည်။

‘ထွဋ်ထွက်သွားမှာကို သားအရမ်းစိုးရိမ်သောကတွေ ရော
ခဲ့ရတာပါ။ မာမိကြောင့်ပဲ။ ထွဋ်မေမေကို မာမိလက်မခံနိုင်တာ မဟု
လား။ မာမိ ကိုယ်ချင်းစာပါဗျာ။ သူတို့မိသားစု မိန်းမတစ်ယောက်
ရဲ့ ရက်စက်မှုကြောင့်’

‘တိတ်စမ်း သား၊ မင်း ဆက်မပြောနဲ့တော့။ အဲဒါ သူ
အတိတ်ပဲ။ ပြီးတော့လည်း နုနုထွဋ်က အကြံနဲ့ရောက်လာတာပဲ။
ဒီနေ့မှ မာမိသိတာ။ မင်းတမည့် ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကိုပဲ မေးကြည့်တော့
သားပြောနေတဲ့စကားတွေကို ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာ မကြာ
တော့ပါဘူး။ အဲဒီမိန်းမက မိမိပဲဆိုတာ သားသိရင် အမလေး၊ ရှု
တယ်။

သားမျက်နှာကိုပင် မကြည့်ရဲတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို ပြ
တက်လာခဲ့သည်။

‘ဂျိမ်းစ်ဘွန်း’
‘ဗျာ’

‘ဘာတွေဖြစ်တာလဲ။ ထွဋ်နဲ့ မေမေ ဘာတွေဖြစ်သွားတာ
ပဲ။ ပြောစမ်းပါ’

‘မာမိကြီးက နုနုထွဋ်အမေကို လက်မခံချင်ဘူး MD။ ပြီး
တာ့လည်း ဒီနေ့ မာမိကြီးမောနေတာ ဆရာဝန်မခေါ်ပေးဘဲ ဒီအတိုင်း
ဆွည့်နေတယ်။ တော်တော်မကောင်းတာပဲ။ နုနုထွဋ်က ဟန်ဆောင်
ချတာပါ။ MD ရဲ့ ရိုးသားမှုကို ခုတ်းလှစ်ပြီး’

‘အိမ်ပြာယံမရှိတာကွာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နုနုထွဋ်အကြောင်း
ကိုယ်အသိဆုံးပဲ။ မာမိ အထင်လွှဲတာ။ ထွဋ်အမေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊
ကိုယ်လက်ခံတယ်’

‘MD ဂုဏ်သိက္ခာ’
‘ဘာဂုဏ်သိက္ခာလဲ၊ ကိုယ်အရမ်းချစ်ရတဲ့မိန်းကလေးပါ။
ကိုယ်လိုက်သွားမယ်။ ထွဋ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးပြီ။
ထွဋ်နဲ့ လုံးဝအဝေးမခံနိုင်ဘူး။ ထွဋ်က သူ့ဘဝကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောပြထားတယ်။ ဘယ်လောက်ရိုးသားလဲ’

‘MD’
‘မနက်ဖြန်ပဲ သွားမယ်။ မင်း ကားစီစဉ်ပါ။ ထွဋ်အောင်
လိုက်သွားမယ်။ ကိုယ်လုံးဝပဲကွာ။ ထွဋ်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်
အကြောင်းမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မစွန့်လွှတ်ဘူး’

ဘယ်သူပဲတားတား၊ ထွဋ်နောက်ကို လိုက်သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်
သည်။ ကိုမိမိက မာမိနေမကောင်းဘူးတဲ့။ ဖန်နေဝန်းလ် လက်ခံ
သူနှလုံးသားက ထွဋ်ကိုမှ မစွန့်လွှတ်နိုင်တာ။ ကိုယ်ရူးတော့မယ်
ထွဋ်ရယ်။

ချစ်ရသူကို ရှာဖွေဖို့ပဲ ဖန်နေဝန်းလ် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထား
သည်။

အခန်း (၁၆)

‘မေမေ’

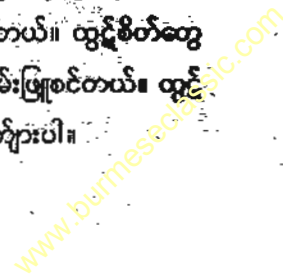
‘ဟင်...သမီးထွဋ်၊ ပြန်လာပြန်လား။ ရန်ကုန်မှာ အလွတ်
အဆင်မပြေဘူးလား’

‘မေမေ့ကို သတိရလို့။ စိတ်လည်းမချဘူး။ မေမေအနားမှာ
ချချင်လို့ပါ’

‘ထွဋ်၊ အရူးမလေး။ မေမေက နေတတ်ပါတယ်။ မာလာ
လည်း ရှိနေတာပဲ။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မေမေပြောထားတယ်လေ။ ကိုယ့်
အဝတ်ကလမ်းရှာပါလို့’

‘ဟင်အင်း၊ မေမေပျောက်သွားမှာ သမီးအရမ်းကြောက်
တယ်။ မေမေစိတ်ဆိုးမှာ၊ ထွဋ်ကို ခွင့်မလွှတ်မှာ စိုးရိမ်နေတယ်’

မေမေ၊ ထွဋ်လေ၊ မောင့်ကို ချစ်မိနေတယ်။ ထွဋ်စိတ်တွေ
အရမ်းပျော့ညံ့တာပဲ။ ကိုဖန်နေဝန်းလ်လေ၊ အရမ်းဖြူစင်တယ်။ ထွဋ်
လည်း ချစ်မြတ်နိုးပြီး တန်ဖိုးထားတဲ့ယောက်ျားပါ။

ဒါပေမဲ့ မေမေ အရမ်းမုန်းတဲ့၊ မေမေဘဝကို ဖျက်ဆီးသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သားလေး။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာက သူ့အတိတ် အကြောင်း သူ့သားသိမှာ ကြောက်နေတယ်။

ထွဋ်ရဲ့ နောက်ဆုံးရည်မှန်းချက်ကလေး ဒီမိန်းမကြီးကို အရှက် ခွဲပစ်ဖို့၊ သိက္ခာမဲ့သွားစေဖို့ပဲ။

ဒါပေမဲ့ မောင့်ကိုချစ်သွားမိလို့ ထွဋ်ရည်မှန်းချက်တွေ ပျက်ပြားသွားခဲ့ရပါပြီ။ သမီးကိုယ်တိုင် မောင်သိမှာ ကြောက်နေတယ်။ ထွဋ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်။ မေမေရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပါသည်။

‘ထွဋ်လေး၊ သမီး ဘာတွေရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လာရလဲကွယ် တကယ်ပဲ မေမေကြောင့်လား။ ထွဋ်လေးမှာ ချစ်သူရှိနေလား’

‘ဟင်’

‘မေမေ့ကို လက်မခံလို့လား။ သမီး လမ်းခွဲလာခဲ့တာလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ။ သူက လက်ခံပါတယ်’

‘ဘယ်သူကလဲ’

‘ဟို...ဟို၊ သမီးက သူ့ကို လက်မခံတာပါ။ အရမ်းတော် ပြီး ချမ်းသာတယ်။ ရုပ်ရည်က ချောမွေ့နိုးတယ်။ ထွဋ်က အဲဒီလို ယောက်ျားမျိုးကို လက်မခံချင်တာပါ’

‘မေမေကြောင့်လား။ အဲဒါတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးနော်။ နုနုထွဋ် သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပဲ ကြည့်ရမယ်’

‘သမီးက ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ချမ်းသာချင်တာပါ။ ချမ်းသာ တဲ့ယောက်ျားနဲ့ လက်ထပ်ပြီး လုံးဝမချမ်းသာချင်ပါဘူး’

‘မေမေကတော့ ထွဋ်ကို အရမ်းချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် နဲ့ လက်ထပ်စေချင်ပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေစေချင်တယ်။ မေမေ့လောဘာထင်တယ်’

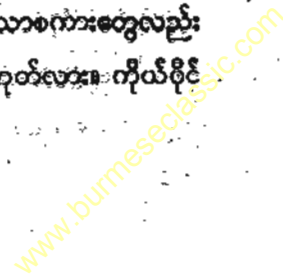
မောင်အကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်မိတော့မလို့။ ထွဋ်ရင်တွေ ပြည့် ထွပ်နေတယ်။ နှလုံးသားတွေထဲမှာ စူးနင့်နာကျင်လွန်းပါတယ်။

ထွဋ်အသည်းတွေ မာကျောမယ်ထင်ခဲ့မိတာပါ။ ဒေါ်ထိပ်တင် ရတနာကို ထွဋ် အရှုံးပေးခဲ့ရတာလား။

ထွဋ်က ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့ မောင်အနား ရောက်လာ လဲလို့တော့ မောင်သိမှာ ထွဋ် စိုးရိမ်ပူပင်နေတယ်။ မေမေသာသီရင် အရုန်းတွေကို ထွဋ်သင်ပုန်းခြေချင်နေသည်။

‘မေမေ နားထောင်နော်။ ထွဋ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ထွဋ်အလုပ် တွေ လုပ်ရဦးမယ်။ သူ့များကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ရတာ မတောင်းပါဘူး။ နီယံပိုင်လုပ်ငန်းပဲ ကောင်းလို့ ထွဋ်မြန်လာတာပါ’

‘ထွဋ်လေးက ပညာတတ်လေ။ ဘာသာစကားတွေလည်း သင်ထားတယ်။ သမီး အရမ်းကြိုးစားခဲ့တာမဟုတ်လား။ ကိုယ်ပိုင် အ ဘာလဲ။ ဇာတိ၊ ပန်းထိုးလား’

‘မေမေကလည်း ဒါလည်း အထင်သေးလို့မရဘူးလေ။ သမီးက နိုင်ငံတကာအထိ တင်သွင်းမှာ၊ လေ့လာနေတာ’

‘သမီးလေး တကယ်ပဲ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူးနော်။ မျက်စိလေးတွေ ကြေကွဲမှေးမှိန်နေသလိုပဲ။ မေမေအတွက် ဘာမှမပူဖွဲ့သေသွားပြီလို့သာ ပြောလိုက်စမ်းပါ’

‘မေမေ’

မေမေ့ကို တိုး၍ ဖက်တွယ်ထားမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သစ်တာ မေမေမကြိုက်။ ထွဋ်ကိုတောင် အတိတ်ကအကြောင်းတွေ ပြောပြတာ မဟုတ်။

မေမေက သမီးကိုယ်ဝန်ထဲက ဆုံးသွားတာတဲ့။ အန်တီမာလာတင်ပြောပြလို့ သိရတာပါ မေမေရယ်။

ထွဋ် အမှားတစ်ခု လွန်ကျူးမိခဲ့ပြီ။ အတိတ်ကို တူးဖော်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိတယ်။

မောင်က ထွဋ်ချစ်သူဖြစ်နေတယ်။ လုံးဝပဲ မေ့ပစ်လို့မရတာလွမ်းတယ်။

မေမေ့ရှေ့ကနေထွက်လာတော့ အန်တီမာလာတင်က ဆူလို့ မဆုံးပေ။

‘ထွဋ်၊ မမသိသွားရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ လုံးဝခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်’

‘အန်တီမာလာ’

‘ညည်းလေးကို အန်တီမာလာ ငယ်ငယ်လေးထဲက စိတ်ဓာတ်မာကျောအောင် လေ့ကျင့်ပေးထားတာ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာနာဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကို လက်စားချေဖို့လေ။ အခု ညည်းအရုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး ဖြန့်လာခဲ့တယ်’

‘မထင်မှတ်ဘဲ မောင့်ကို ချစ်မိသွားရတာပါ။ ထွဋ် အရမ်းပျော့ညံ့တယ်။ မေမေသာသိရင် ထွဋ်ကို ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘ထွဋ်လေးရယ်၊ အန်တီကတော့ လုံးဝသဘောမတူဘူး။ ဓမ္မပစ်လိုက်။ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့သွေး၊ မုန်းလိုက်တာ၊ ရွံတယ်’

ဒေါ်မာလာတင်ကတော့ အတိတ်ကို ဘယ်တော့မှမေ့မရခဲ့။ မိမိဘဝလည်း ဆုံးခဲ့ရသည်။ မမကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် အိမ်ထောင်ဖျက်သွား၍ မာလာချစ်သူကို စွန့်ခွာရ၏။

မမသိတာတင် အရူးတစ်ယောက်လို့ပဲ။ မိမိထိန်းထောင်ခဲ့ရသည်။

‘လုံးဝမဖြစ်ဘူးနော်၊ နုနုထွဋ်၊ ဒီမိန်းမကြီးကို ညည်း အသေသတ်ခဲ့ရမှာ၊ အရှက်ခွဲခဲ့ရမှာ၊ ဒင်းသားကို ဖွင့်ပြောပြရမှာ’

‘မောင်ကလေး၊ မောင်က အရမ်းပြုစင်နေတယ်။ အပြစ်ခဲ့နေတယ်’

‘တိတ်စမ်း’

ဒေါ်မာလာတင် ဒေါသတကြီး အော်ပစ်မိသည်။ ဘာဖြူစင် တာလဲ၊ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာနေတာပါ။ မိန်းမယုတ်မကြီးရဲ့ သွေးပဲ။ မချစ်ရဘူး၊ မုန်းပစ်ရမယ်။

‘မမသိတာတင်ရင်ထဲမှာ အရမ်းနာကျင်ခဲ့စားခဲ့ရတယ်။ သွေး နုနုနဲ့ ရူးသွပ်ပြီး လျှောက်သွားနေတာ။ ကိုသစ်လွင်က မမကို ချစ်တယ်။ သစ္စာရှိတယ်။ ဟိုမိန်းမကြောင့်ပဲ။ တောက်... တွေးမိရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ဓားနဲ့ နှပ်နှပ်စဉ်းပစ်ချင်တယ်။ နုနုထွဋ်’

ဟုတ်ပါတယ်၊ နုနုထွဋ်လည်း ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာတို့မိသားစုကို ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးဖို့ မာကျောတဲ့နုလုံးသားတွေနဲ့ သွားရောက်ခဲ့ပေမယ့် သူမအောင်မြင်မှု မရခဲ့၊ ရှုံးခဲ့သည်။

‘အဲဒီကောင်ကို မေ့ပစ်ရမယ်၊ မုန်းတီးရမယ်။ တို့မိသားစု ဘဝတွေ ပျက်စီးခဲ့ရတာ။ အန်တီမာလာတောင် မဆီမဆိုင် မမနဲ့ တူမလေးအတွက် အန်တီမာလာအပေါ် အရမ်းချစ်ပြီး လူတော် လူကောင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဆုံးရှုံးခံခဲ့ရတယ်’

‘ထွဋ်လေး သိပါတယ်။ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ လက်မထပ် ပါဘူး။ မပြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သိပါတယ်’

‘သိရင် ဒီကောင်ကြောင့် ကြေကွဲမနေနဲ့။ တကယ်လို့ လာ တွေ့ရင်လည်း သူ့အမေအကြောင်း ပြောပြလိုက်’

‘တွေ့စရာအကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး၊ အန်တီမာလာ။ သူ့ထို ထွဋ်လေး လိပ်စာအမှန်မှ ပြောမပြခဲ့တာပဲ’

‘ကောင်းတယ်၊ ညည်း တော်တော်အသုံးမကျတာပဲ။ ဘာ ကြွေတာလဲ၊ အချိုးယုတ်ကို’

‘ကိုဖန်နေဝန်းလ်ကိုတော့ အဲဒီလောက်အထိ မပြောပါနဲ့’
‘နုနုထွဋ်’

‘ထားလိုက်ပါတော့ အန်တီမာလာရာ။ လုံးဝပတ်သက်စရာ မကြောင်းလည်း မရှိတော့ပါဘူး’

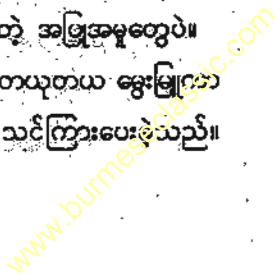
‘ကောင်းပြီလေ၊ ညည်းက မပြောခဲ့တော့ ပြောရမယ့်တာဝန် တကျပဲပေါ့’

‘ဟင်... အန်တီမာလာ’

‘ဒီကောင့်လိပ်စာကို သိတာပဲ။ သူ့ကုမ္ပဏီက နာမည်ကြီး လေ။ အန်တီမာလာ ပြောမယ်။ ဒီမိန်းမကြီးကို ဘာမှင့်ညာထောက် ထားနေစရာမလိုဘူး၊ ပြောပြရမယ်။ ထွဋ်လေး ဘယ်လိုနေထိုင်ခဲ့ရ လဲ။ ဘဝကို ခက်ခက်ခဲခဲရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ အခမဲ့ ပညာရေးဒါန ကျောင်းတွေမှာ ပညာသင်ကြားခဲ့ရတယ်။ ထွဋ်လေးဖေဖေက စီးပွား ရွာတတ်တယ်။ ဒင်းကြီး အရယူခဲ့တာပါ’

ဒေါ်မာလာတင်ကတော့ လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နာကြည်းလွန်းလို့ပါ။ ရက်စက်ယုတ်မာလွန်းတဲ့ အဖြူအမူတွေပဲ။

ထို့ကြောင့်ပင် တူမလေးနုနုထွဋ်အား တယုတယ ဓွေးမြူကာ ပညာတွေ စုံလင်အောင် မိမိကြိုးစားလေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

‘သူ့အမေရဲ့ယုတ်မာမှုတွေကို သူ့သားသိရမှာပေါ့။ ဒီကောင်
ကိုတောင် ညည်းရူးသွပ်လေလွင့် ပျက်စီးသွားအောင် ပြုစားခဲ့ရမှာ’
ဒေါ်မာလာတင် ဘယ်လိုမှအခဲမကျေနိုင်။ ဒေါ်ထိပ်တင်
ရတနာရဲ့ဘဝကို တစ်စစ ဆုတ်ဖြုတ်ချင်တာပါ။ တူမလေး ရှုံးလာ
တယ်။ အနိုင်ရနိုင်ပါလျက်နဲ့နော်။ အသုံးမကျလိုက်တာ။
ဒေါ်မာလာတင်ကတော့ ဒီလောက်နဲ့ မပြီးနိုင်ပါဘူး။
တူမလေးနုနုထွဋ် မလုပ်နိုင်ရင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ရမယ်။
ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ သားဖန်နေဝန်းလ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ထဲ
သိဖို့လွယ်သည်။

‘ညည်းလေးကို ဘာဝန်မပေးတော့ဘူး။ ပျော့ညှပ်လိုက်တာ
ညည်းလေးအမေဘဝကိုတောင် ဖာသနားတော့ဘူးလား’
‘မောင့်ကို ဘယ်တော့မှ ထွဋ်လေး လက်မထပ်ပါဘူး။
ပတ်သက်ဆက်ဆံလို့မှ မရတာ။ ထွဋ်လေးသိပါတယ်’
‘သိရင် ညည်းဘဝအတွက် ကြိုးစား။ မမသိတာတင် ဖိတ်
သောကရောက်အောင် ညည်း မျက်နှာပျက်မနေနဲ့၊ နုနုထွဋ်။ အထ
ကားပဲ’

‘အန်တီမာလာ’

‘ဘာလဲ’

‘ကိုဖန်နေဝန်းလ်ကိစ္စတွေ ရပ်ပစ်လိုက်ပါ။ လက်စားချေဖို့’

ထည်း မကြိုးစားစေချင်တော့ဘူး။ မေမေသိသွားရင်လည်း ပြဿနာ
က ပိုကြီးထွားသွားနိုင်ပါတယ်’
‘အန်တီမာလာ ဘာဝန်ယူတယ်။ ငါ့အပေါ်ပဲ အပြစ်တွေ
ပိုချလိုက်။ ညည်းမှ မလုပ်နိုင်တာ’
မပြောပါနဲ့ပြောလည်း အန်တီမာလာက ပြောမှာပဲ။ မောင်
နဲ့ ထွဋ် ဝေးပါပြီ။ ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစည်းတွေ့ဆုံနိုင်ခြင်းမရှိတဲ့
အခြေအနေကြောင်း။

ထွဋ်ကြောက်နေတာက မောင့်ရဲ့ အမုန်းတွေကို ရင်ဆိုင်ရ
တာလား။ သူမရင်ထဲမှာ မောင့်ကို မုန်းမေ့ပစ်နိုင်ခြင်းမရှိ။ ထွဋ်ကိုပဲ
စွာချေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ လှည့်ကွက်ထဲ
တို့ဝင်ပြီထင်တယ်။

သွက်လက်ပျတ်လတ်မှုတွေ ကင်းမဲ့နေသည်။ ထွဋ် သနား
နေမိတာက မေမေပဲ။ တရားရုံးမှာ ချောချောအမှုက ရှိနေသေးစေ
ထွဋ် သွားရောက်အစစ်မခံတော့ဘဲ အမှုပိတ်ဖို့ လုပ်နေရသည်။

‘ဒီကိစ္စ အန်တီမာလာပဲလုပ်မယ်။ ထွဋ်လေး၊ ငါ့ဖန်တုန်းဖို့
သွားမယ်’

‘အန်တီမာလာ၊ ထွဋ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို တော
ထိုက်ပါတော့နော်’

‘မထားနိုင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ။ နုနုထွဋ်။ အန်တီမာလာ’

ကတော့ ကမ္ဘာမကျေပဲ။ ဒီမိန်းမကြီးကို အဆုံးမရှိလဲပြီကျသွားအောင် တိုက်ခိုက်ပစ်မှာ'

ဒေါ်မာလာတင်ကတော့ ဘယ်လိုမှ မကျေအေးနိုင်ပါဘူး။ ရက်စက်ကောက်ကျစ်မှုတွေက ယခုအထိ ဒီမိန်းမကြီး အရိုးစွဲနေသလို

ချောချောကို ချွေးမအဖြစ် လက်ခံမယ်လို့ မက်လုံးပေးဆောင် ကောင်မလေး ရိုးရိုးအလေး၊ တန်ဆာခံဖြစ်ရသည်။

'ချောချောဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကလည်း အသုံးမခံ ခဲ့ရတာပဲ။ ထွဋ်လေး စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မိန်းမလည်မကြီး၊ ရိုးရိုးအလေး အိမ်ဖော်မလေးကို ချွေးမတော်ချင်တယ်လို့ မက်လုံးပေးမှာပဲ'

ချောချောက ထွဋ်အား သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် အချစ် တွေ ရှိလာစေရန် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ အကြံအစည်ဆိုတာ ထွဋ်လည် သိပါတယ်။ ချောချော ဘာမှနားမလည်ရှာ။ ထွဋ် အမှုရုပ်သိမ်းပေး ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

'အရူးမလေး... အချစ်ဆိုတာ ဖြားယောင်းသွေးဆောင် တစ်ခုပါကွယ်။ တစ်ချိန်က ထွဋ်အရွယ်ပဲ။ ကိုကို အန်တီမာလာ အပြစ်မရှိဘဲ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာပါ။ မမက သွေးနုနု အိမ်ဆောင် ပျက်။ ငွေကြေးဥစ္စာလည်းမရှိ။ မမသီတာတင်က လက်မခံတာပဲ။ ကိုယ်က အန်တီမာလာကို တောင်းပန်တယ်။ သူလဲလည်း တစ်ခါ တစ်လမ်းကနေ ကူပါရစေတဲ့။ အန်တီမာလာ လက်မခံနိုင်ဘူး'

ထူးမလေးအရွယ်ရောက်လာရင်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ပဲ။ ချစ်သူကို ငြင်း ဖော်လိုက်တယ်'

'တော်ပါတော့ အန်တီမာလာရယ်။ ထွဋ်လေး ညံ့ဖျင်းတာ ပါ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို မာကျောခဲ့တဲ့ ထွဋ်နုလုံးသားတွေ ထဲ အန်တီမာလာလောက် ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး ထင်တယ်'

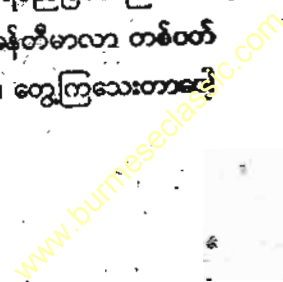
'အန်တီမာလာချစ်သူကလည်း ရုပ်ချောတယ်။ အရည်အချင်း နို့တယ်။ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတယ်။ အခု အရမ်းချမ်းသာတယ်။ ချုပ်ငန်းကြီးတွေကို ဦးစီးနေတယ်။ ညည်းလေးအတွက် အနစ်နာခံ ခဲ့ရတာ။ အခုလည်း ဒီမိန်းမကြီးကို လက်တုံ့ပြန်တာ ကျုပ်အတွက် ဟုတ်ပါဘူး။ မမသီတာတင်နဲ့ တူမလေးအတွက်ပဲ'

အန်တီမာလာတင်ကိုတော့ ထွဋ် ဘယ်လိုမှ တားဆီးနိုင်မှာ မဟုတ်။ သူ ရန်ကုန်သွားမယ်တဲ့။

ချောချောအမှုကို ပိတ်မှာ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ တွေ ကျဆင်းအောင် ဖော်ထုတ်ပစ်မှာပါ။ ထွဋ် တားဆီးနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး။

မောင့်ကို မေ့ပစ်ရမယ်။ မေမေကလည်း လက်ခံမှာမဟုတ်။ ချစ်မယ်။ မေမေအတွက် မောင့်ကို မုန်းပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

'ညည်း၊ မမကို စောင့်ရှောက်ပါ။ အန်တီမာလာ တစ်ထက် အတွင်း သွားရမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အပြတ်ပဲ။ တွေ့ကြသေးတာတွေ ဒီထိတင်ရတနာရယ်'

သူမကိုယ်တိုင် သွားရောက်ဖိနိုခေါ်ပြီး အဆုံးသတ် အနိုင်ရ
နိုင်ခဲ့တာ နာကျင်ရသည်။

အန်တီမာလာကိုလည်း တားဆီးနိုင်ခြင်း မရှိတော့။ သူ
ကိုယ်ရေးရာစင်မှာ လိပ်စာက အတူ။ အားလုံးကို မေ့ပစ်ချင်ပါတယ်။
မေ့လိုပဲ စောကြီးကတည်းက ပြည်ဖုံးကားချခဲ့သင့်သည်။

အခန်း (၁၇)

‘သား၊ ထွဋ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ စွန့်ပစ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
မာမီ။ သားတန်ဖိုးထားပြီး ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ထွဋ်ကို
စုစုမယ်။ မာမီကြောင့် ထွဋ်ထွက်သွားတာပဲဖြစ်မယ်’

‘နနထွဋ်က အကြံနဲ့ပါ သားရယ်။ မယုံပါနဲ့။ ချောချောတို့
ထည်း ဘာတွေလုပ်လည်းမှမသိတာ။ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့’

‘မမေ့နိုင်ဘူး မာမီ။ သားရှာမယ်။ ထွဋ်မရှိရင် သားအသတ်
တောင် မရှင်နိုင်တော့ဘူး။ မာမီလက်မခံဘူးဆိုရင်လည်း သားလုပ်ငန်း
တွေ စွန့်မယ်’

‘သား... သားရယ်။ မာမီတောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ဒီမိန်းက
လေးကို လက်ထပ်လို့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး။ မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ နနထွဋ်
တို့တိုင်က မင်းကို စွန့်ခွာသွားတာပါ။ မာမီ ဘယ်ထောက်ဖောက်

ကျခံခဲ့လဲ။ ဆွေးမကို သမီး...သမီးနဲ့ ဖါးစပ်ဖျားကကို မချတတ်ဘဲ သားကို နုနုထွဋ်က မချစ်တာပါ။

‘ချစ်ပါတယ်၊ နုနုထွဋ်က သားကို ချစ်ပါတယ်။ အဖေ ချစ်တာပါ။ သားသိတယ်။ မာမီ၊ ထွဋ်ကို ရှာရမယ်’

‘MD စိတ်ကိုထိန်းပါ။ နုနုထွဋ်က ဒီကိုရောက်လာတာ မရိုးသားဘူးထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း နုနုထွဋ်အမေက တို့ဖို ရေပြားရောဂါသည်ဆိုတော့’

- ‘ခွပ်’
- ‘ခွပ်...အား’
- ‘သား...မင်း...မင်း’

‘မင်းဆက်ပြောရင် မင်းကို သတ်ပစ်မယ်။ ထွဋ်ဘဝ ဘာမှ ဖြစ်နေဖြစ်နေ ငါလက်ထပ်မယ်။ ချစ်တယ်။ ငါဘယ်လောက်ချစ်တာဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွမ်းစံဘွန်း’

‘ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်လည်း ကျွန်တော့် တားဆီးရမှာပဲ။ MD ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးနစ်နာစေမှာ’

- ‘ဟေ့ကောင်၊ ခွပ်...ခွပ်’
- ‘အား...ထိုးပါ MD၊ ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ။ နုနုထွဋ်ကို ဆံရာလက်မထပ်ရဘူး’

‘မင်း...မင်း၊ ခွပ်’

‘အမလေး...အမလေး၊ တော်ကြပါတော့။ မာမီကို သတ်ပစ်လို့လား’

ထွဋ်အမေမှာ ရောဂါရှိတာနဲ့ သူလက်မထပ်ရတော့ဘူးလား။ ဖယ်တွေ မလိုချင်ဘူး။ ထွဋ်တို့မိသားစု ကံကြမ္မာကြောင့်ဖြစ်ရတာ။ သူ ဘယ်လိုမှသည်းမခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ကုမ္ပဏီကိုလည်း မသွားနိုင်တော့၊ ထွဋ်ပေးထားတဲ့လိပ်စာက အတု၊ ထွဋ်ကိုမတွေ့၊ ဘာကြောင့်လဲ။ မင်း မောင့်ဆီရောက်လာပြီး ဘာကြောင့်ထွက်သွားရတာလဲ။ မင်းအမေကြောင့်လားကွာ၊ ပြောစမ်းပါ။

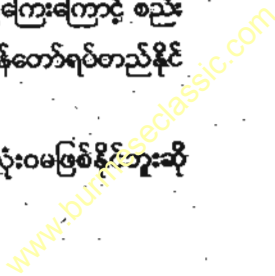
သူ အရက်တွေသောက်သည်။ ချစ်သူကို မေ့ပစ်ချင်လာသည်။

‘မာမီကြောင့်ပဲ၊ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဘာကြောင့် အဲဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ’

‘နုနုထွဋ်က မှုမမှန်လို့ မင်းကို လိပ်စာအတုကြီး ပေးထားခဲ့တာမဟုတ်လား သား’

‘အကြောင်းတစ်ခုခုရှိပါမယ်။ ထွဋ်က ငွေကြေးကြောင့် စည်းစိမ်စွာတွေကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ထွဋ်မရှိရင် ကျွန်တော်ရပ်တည်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး မာမီ’

‘ထွဋ်ကို မင်းလုံးဝလက်မထပ်ရဘူး။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးဆို’

တာ သိထားပါ၊ ဖန်နေဝန်းလဲ။ မင်းသေလည်း နုနုထွဋ်နဲ့ လက်မထင် ရဘူး။

‘မာမိ ဘာကြောင့်တားဆီးရတာလဲ။ ထွဋ်က ရိုးရိုးသားသား သူမဘဝအကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်။ ဘာမရိုးသားတာလဲဗျာ။ ကျွန်တော် လိုက်ရှာမယ်။ မိုးအဆုံး၊ မြေအဆုံး လိုက်ရှာမယ်။ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့တဲ့အကြောင်းရင်းကို ရှာပြီး မေးရမယ်။ ဘာမှ သေသေ ရာချာ မမေးဘဲခဲ့တော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။’

နုနုထွဋ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ဘယ်လိုစွဲ ရှင်းပြနိုင်စွမ်းမရှိတော့။

သားက အရူးလိုပဲ။ ဘယ်တုန်းကမှ မသောက်ဖူးခဲ့တဲ့ အရက်တွေ သောက်နေသည်။ ကုမ္ပဏီလည်း ပစ်ထား၏။

နုနုထွဋ်၊ ညည်း အနိုင်နဲ့ပိုင်းသွားတာပဲ။ အသည်းမာတဲမိန်းသားကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ စိတ်သောကတွေ ရောက်နေ ရသည်။ မောလိုက်တာ၊ ဘဝရဲ့ အတိတ်သမိုင်းက လူသိခံဖို့ဝင် ခက်ခဲနေ၏။ သားသိသွားရင် သားအဖေကို မိမိ အပြစ်မရှိဘဲ ကွာရှင်းစေသည်။

အမလေး၊ မှားလိုက်တာ။ အမည်းစက်ကြီး ကိုကိုလွင်လေး ကျွန်မ အခုမှ အသက်ကြီးလာမှ ရှက်ရမှန်းသိတော့တယ်။ ရှင်အချစ် ကိုလည်း ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မရခဲ့ပါဘူး။ ရှင်က တာဝန်ကျေတယ်။

ကျွန်မ အပေါ် သစ္စာရှိခဲ့တယ်။ သားအဖေလည်း ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ သေဆုံးရလဲ၊ ဆက်မတွေးရဲတော့။ သားသိလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းတွေ မိမိမာန်မာန် ကြီးမားစွာ နေခဲ့တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း၊ မိမိရဲ့ အဆုံးသတ်မလှပတော့ဘူး ထင်တယ်။

သားက အရက်သမားကြီး ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းပင်မထောင် နိုင်။ နုနုထွဋ်၊ ညည်းနိုင်တယ်။ နုနုထွဋ် ပြန်သွားပေမယ့် ဒီကိစ္စ မအေးရသေးကြောင်း မိမိသိနေသည်။

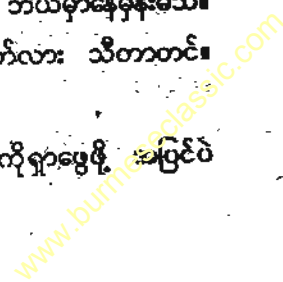
‘ထွဋ်တို့မိသားစုဘဝ သနားစရာပါ မာမိရာ။ မိန်းမသားချင်း တိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းပါ။ သူတို့မိသားစုဘဝကို ဖျက်ဆီးသွားတာ ထွဋ်မေမေ အရူးတစ်ယောက်လို လျှောက်သွားနေရင် သွေးနုနုနဲ့လေး။ ရောဂါရသွားခဲ့တာပါ။’

သားပြောနေတဲ့စကားတွေကို ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ကြားနိုင် စွမ်းမရှိပေ။

တစ်နေ့နေ့ သားသိမှာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒေါ်ထိပ် တင်ရတနာ နောင်တကြီးစွာရနေသည်။

သီတာတင်ကို တောင်းပန်ချင်ပေမယ့် ဘယ်မှာနေမှန်းမသိ။ ညည်းသမီးကို ညည်းလွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား သီတာတင်။ တောင်းပန်လည်း အပိုပဲဆိုတာ သိနေသည်။

သားလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ထွဋ်ကိုရှာဖွေဖို့ အပြင်ပဲ

ထွက်နေ၏။ မိမိလည်း အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲနေသည်။ ချောချောလည်း ထောင်ကျတော့မယ်။

နုနုထွဋ်မရှိရင်တော့ အမှုပိတ်ရမှာပဲ။ ချောချော ပြန်ရောင် လာရင်လည်း ဒုက္ခပဲ။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ အသက်ရှူပင် မဝအောင် မွန်းကျပ်နေ သည်။

‘မာမိကြီး ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်’

‘ဘယ်သူတွေလဲဟဲ့’

အိမ်ဖော်အသစ် မြချစ်က လာ၍ပြောသည်။ ချောချော ပြန် ရောက်လာတာလား။ ခပ်ချောချောမီးမကြီးတစ်ယောက်တဲ့။ အခု အလုပ်သမားအဟောင်းနဲ့ လာတာတဲ့။

ဘုရားရှေ့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ထလာရသည်။ လှေထဲ ထစ်တွေအတိုင်း ဆင်းလာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေတာက မိမိ တစ်ယောက်၊ ဘယ်သူများလဲ။ မိမိခန္ဓာကိုယ်အား မမြချစ်က တွဲ ထား ရပြီး ချောချောက လာ၍တွဲသည်။ အမလေး၊ ကျောထဲက စိမ့်သွား တာပဲ။

ဒင်းဘာဖြစ်လို့ ပြန်ရောက်လာတာလဲ။ ငါ့သားတို့ နှစ် နှစ်နဲ့နေရသေးတယ်။

ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေသူကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့

မာလာတင်။ မှတ်မိတာပေါ့။ မိမိ ယိုင်ရွှေကျမတတ်၊ ချောချောက တွဲပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စေသည်။

‘ဒါက မမလေးနုနုထွဋ်အဒေါ်တဲ့ မာမိကြီး။ ချောချောအမှု တို့ လာပိတ်ပေးတယ်။ အမှုကလွတ်လာပြီ။ မာမိကြီးရယ်၊ ချောချော တို့ သနားလို့ပါတဲ့။ မမလေးကလည်း စိတ်မဆိုးဘူးတဲ့။ အခု နယ် ပြန်သွားပါပြီ’

ချောချောဆိုတဲ့ကောင်မက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘူး။ မိမိက သေတော့မယ်။ သားလည်း ပြန်ရောက်ခါနီးပြီမဟုတ်လား။ မာလာ တင်၊ ညည်း ဘာလာလုပ်တာလဲ။ သိတာတင်က ထပ်လွှတ်လိုက်ပြီ ဟား။ နုနုထွဋ်ရော။

ချောချောကို အနောက်ခန်းထဲ သွားခိုင်းလိုက်သည်။

‘ချောချော သွားတော့။ ညည်း ရေချိုး၊ ခေါင်းလျှော်၊ အနား ချပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ချောချောထွက်သွားမှ မာလာတင်ကို ကြည့်သည်။

ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေ။ ဒေါ်ထိပ်တင် ရတနာ မတုံ့ပြန်နိုင်။ အသက်ကိုပင် မနည်းဝအောင်ရှူသွင်းနေရသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ။ မတွေ့ရတာ ကြားပြီ

ချစ်’

‘ညည်း...ညည်း၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ညည်းတူမနဲ့တင် ကျုပ် သေရတော့မယ်။ ပြန်ပါ၊ ညည်း ဘာလိုချင်တာလဲ’

‘ကျွန်မအစ်မယောက်ျားရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးက ရှင်နဲ့တွဲပြီး အတော် လေး ခန့်ညားနေတာပဲ။ တကယ်တော့ ဖန်နေဝန်းလဲရဲ့အဖေဓာတ်ပုံပဲ ဖြစ်သင့်တာ’

‘ညည်း...ညည်း’

‘ချောချောကို ရှင်ကြီး အကောက်ကြံပြီး ကျွန်မတူမကို လုပ်ကြံခိုင်းတာ မဟုတ်လား’

‘ကျုပ် အရှုံးပေးနေပါပြီ။ နောင်တတွေလည်း ရပါ့မယ်။ မာလာတင်၊ ကျုပ်မှားခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်သားအထိလိုက်ပြီး လက်တို့ ပြန်မနေပါနဲ့တော့’

‘အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ။ ထိခိုက် နစ်နာရတာ ငါတို့မိသားစုတွေလေ’

‘ညည်း ဘာယူမလဲ၊ ငွေလား။ ငါ သိန်းနှစ်ထောင်တောင် ပေးပါတယ်။ ကိုသစ်လွင်နဲ့ လက်ထပ်စဉ်ကလည်း ငါ အိမ်နဲ့ အရင်း အနှီးတွေ ပေးခဲ့ပါတယ်’

‘ရှင် မာန်ထောင်ပေးတာပဲ။ မမက လက်မခံဘူးဆိုတာနဲ့ ရှင်ပြန်ယူပြီး ရောင်းစားပစ်ခဲ့တယ်’

‘ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ မာလာတင်ရယ်။ ကြေအေးလိုက်ပါတော့။ ညည်းတို့ ဘယ်မှာနေလဲ။ မသိတာတင်ကို ငါတောင်းပန်မယ်’

‘ကျွန်မတူမကို ရှင်ကြီး ချွေးမတော်ရမယ်လေ။ ကျွန်မ အစ်မ သိတာတင်နဲ့တွဲပြီး ပွဲထွက်ရမယ်’

‘အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့။ ငါ့သားဂုဏ်သိက္ခာတွေ အဖတ်ဆယ်လို့ မရအောင် ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ညည်းတို့ငွေပဲ ယူပါအေး။ အတိတ်ကို မေ့ပစ်လိုက်ကြပါတော့’

‘မရဘူး’

‘မာလာတင်၊ ငါမှားပါတယ်။ နောင်တတွေလည်း ရနေပါပြီ။ ငါ့သားကလည်း နုနုထွဋ်ကို မေ့နေပါပြီ။ တော်ပါတော့၊ ရုပ်ငွေပါ’

‘ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း၊ ကျွန်မတို့ဘက်ကနေ အလွယ်တကူ ရုပ်ဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲတယ်၊ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ။ ငွေမလိုချင်လို့ အစောကြီးကတည်းက လက်မခံတာလေ’

သားပြန်ရောက်လာတော့မယ်။ မာလာတင် မပြန်သေးဘူး။ သားကို ထိုင်စောင့်နေပုံပင်။

မိမိအတိတ်ကကိစ္စတွေ သားသိလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီလိုဆို ဇိတ်နာကြည်းသွားပြီး ရှက်မှာ။ အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့ သား။

မာလာတင်ကို ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်းပန်တာပင် မရ။ အသက်ကို ပြင်းပြုစွာ ရှူနေရသည်။

‘ရှင်ကြီးသေတာကို ကျွန်မ ကြည့်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ရှင်ကြီး အသက်ထင်ရှားနဲ့ ရှင်သားသိစေရမယ်။ ချောချောရေ၊ လာကြပါဦး။ ဒီမှာ သူဌေးမကြီး မောနေလို့’

ဒေါ်မာလာတင် အော်လိုက်၍ အနောက်ခန်းထဲမှ အလုပ်သမားတွေ ထွက်လာကြသည်။ ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ကြမ်း ဖန်နေဝန်းလ် ရောက်လာသည်။

‘အစ်ကိုလေး၊ လုပ်ပါဦး။ ဆေးရုံကား အမြန်ခေါ်ပါ။ မာမိကြီး...မာမိကြီး’

ဒေါ်မာလာတင် ထလိုက်သည်။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သား ဖန်နေဝန်းလ်ကလည်း သမီးထွဋ် ချစ်မယ်ဆိုရင်လည်း အပြစ်မရှိပါဘူး။ တော်တော်လေး ယောက်ျားပီသပြီး ချောတာပဲ။ မြင့်မြင့်မားမား ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ သူ့အဖေနဲ့တူသည်။

‘အန်တီက ထွဋ်အဒေါ်လားဟင်။ ကျွန်တော်က ဖန်နေဝန်းလ်ပါ။ ထွဋ်ရော။ ပြောပြပါ။ ထွဋ်ရှိတဲ့နေရာကို ကျွန်တော့်ကို တွေ့ခွင့်ပေးပါဗျာ’

‘မင်းအမေကို အရင်ဆုံး ဆေးရုံပို့ပါဦး။ ထွဋ်က အရေးမကြီးပါဘူး။ အန်တီက ချောချောအမှု လာပိတ်ပေးတာပါ။ ထွဋ်ကို နေပစ်လိုက်ပါတော့။ မင်းကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးတဲ့’

‘ထွဋ်မေမေကြောင့်လားဗျာ။ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ အမေတစ်ယောက်လို့ပဲ သဘောထားပါ့မယ်။ ထွဋ်ကို အရမ်းချစ်တယ်။

မိသားစုဆရာဝန် ရောက်လာ၍ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာအား အရေးပေါ်ပြုစုနေကြသည်။

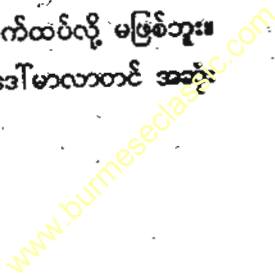
ဆေးခန်းကိုသွားဖို့ လူနာတင်ကားပေါ်တင်တော့ ဒေါ်မာလာတင်အား အသနားခံတဲ့မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်သည်။ သူ့သားကို ပြောမပြပါနဲ့ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ပျော်ဝင်နေ၏။

ဒေါ်မာလာတင် နှုတ်ခမ်းသမားတွေကို တွန့်ကျွေးစွာ ပြုံးပစ်မိသည်။ ရှင်ရဲ့ဇာတ်သိမ်းခန်းပဲ။ ရှင်မသေခင်မှာ ရှင်သား သိကို သိသွားစေရမယ်။ ရှင်ကြီးကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး။

ဒေါ်မာလာတင် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ‘အန်တီမာလာရယ်၊ ထွဋ်တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ မောင်ကို ခပြောပြပါနဲ့တော့။ ရပ်ပစ်လိုက်ပါ’

တူမလေးစကားကို ကြားယောင်ပြီး ဒေါ်မာလာတင်ပင် တွေ့သွားသည်။ ဖန်နေဝန်းလ်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက တူမလေးထွဋ်ကို ဇူးမတတ်ချစ်နေပုံပင်။ ကိစ္စတွေအားလုံး ရပ်ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။

ဖန်နေဝန်းလ်နဲ့ တူမလေးထွဋ်တို့ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ မေသီတာတင်ကလည်း လက်ခံမှာမဟုတ်။ ဒေါ်မာလာတင် အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

‘အန်တီ’

‘ဟင်...မင်း...မင်း’

‘ကျွန်တော် ပြန်လာတာပါ။ ထွဋ်ကို တွေ့ပါရစေ။ နေရပ် လိပ်စာအမှန်ပဲ ပြောပါ။ ကျွန်တော် မတွေ့လို့ မဖြစ်ပါဘူး’

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် မိခင်ကို ဆေးခန်းပို့တာ လိုက်မသွားဘဲ မိမိနောက် လိုက်လာသည်။ မိမိက အဝေးပြေးကား ကွင်းမှာ ရွှေမန္တလာနှင့်ပြန်ဖို့ ကားပေါ်တက်ဖို့ ပြင်နေသည်။

‘မင်းပြန်ပါ။ အန်တီတို့လည်း လုံးဝလက်မခံနိုင်တာပါ။ တူမ လေးလက်ထပ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ မမသိတာတင်ကလည်း သဘောတူ မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကျွန်တော်ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်မှာပါ။ ကျွန်တော့်ထို ယုံကြည်ပေးပါဗျာ။ ထွဋ်ကို တွေ့ပါရစေ။ ကျွန်တော် အရူးတစ် ယောက်လို ခံစားနေရလို့ပါ’

‘မောင်ရင် စိတ်ကိုလျှော့ပစ်လိုက်ပါ။ အန်တီတို့ တူမလေးထို အထိခိုက်မခံနိုင်ပါဘူး။ မင်းနဲ့လည်း သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ပြန်တီ’

ဒေါ်မာလာတင်ကိုယ်တိုင် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သား ဖန်ခေ ဝန်းလ်အား ပြောပြဖို့ မောင်းတင်ထားခဲ့ပေမယ့် ပြောမထွက်။ အဖြစ်တို တဲ့သူတွေ မထိခိုက်။ မနာကျင်စေလိုတော့။ တူမလေးနုနုထွဋ်ကိုယ်တိုင် နာကျင်ကြေကွဲနေရသည်။ စိတ်ဒဏ်ရာတွေ ရသွားပြီ။ မမသိတာတင်

ကိုယ်တိုင်က သူမအတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေကို သမီးနုထွဋ်ကို ဆော်လင့်ချက် မိမိအား တားဆီးပိတ်ပင်ထား၏။

ဒေါ်မာလာတင် စိတ်လျှော့ကာ ဘာမှပြောပြနေတော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

‘နဂါးထွဋ်’

‘မောင်က စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝသူပါ။ ဟာကယ့်ကို ခြံစင်ပါဗာယ်။ မေမေ့ကိုလည်း ရိုသေမယ့်သူပါ’

‘အရူးမထစမ်းပါနဲ့ ထွဋ်၊ မမြစ်နိုင်ဘူး။ ညည်းအမေ အေးထိုလှိုင်ထွက်သွားအောင်လုပ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ရပ်တန်းက ရပ်ပစ်လိုက်ပါ’

‘ထွဋ်သိပါတယ်၊ အန်တီရယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ထွဋ် ပြန်လာခဲ့တာပါ။ နောက်ကို မေ့ပစ်မှာပါ’

‘ကောင်းတယ်။ အရေးကြီးတာက ထွဋ်လေးဘဝရှေ့ရေးအတွက် လုပ်ဆောင်ဖို့ပဲ။ အန်တီလေးစုဆောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ပြန်လာဖို့ စီးပွားရေးလုပ်ကြံမလား။ ဒါမှမဟုတ် ထွဋ်လေး ကုမ္ပဏီဆန်ချခမှာ ဝင်လုပ်လေ။ သမီးပညာအရည်အချင်းနဲ့ ရာထူးကြီးကြီး နိုင်တယ်’

‘ထွဋ် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းပဲ လုပ်မယ်။ တခြားကုမ္ပဏီတွေမှာ ဝင်လုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ အန်တီမာလာ’

ထွဋ် ဘယ်နည်းနှင့်မှ မောင်ကို ရင်မဆိုင်လိုတော့ပေ။ မောင်ကလေးတွေလည်း မကြားချင်ပါဘူး။

မောင်က မေမေ့ကို လက်ခံရင်တောင် ပတ်ဝန်းကျင်က သားစာယ်။ မောင်ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ကျဆင်းရမှာပါ။ အခုကောင်

အခန်း (၁၈)

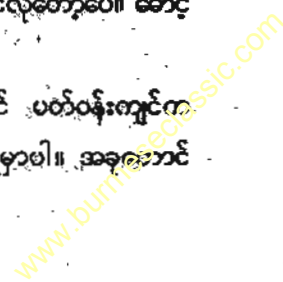
‘အန်တီမာလာ၊ မောင်ကိုပြောပြလိုက်ပြီလားဟင်။ မောင် အရမ်းရှက်သွားမှာပဲ’

‘အင်း...ပြောလိုက်ပြီ’

ဒေါ်မာလာတင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောလိုက်သည်။ တူမထွဋ် ရင်ထဲမှာ ဖန်နေဝန်းလ် မရှိစေချင်၍ဖြစ်၏။

ထွဋ်မျက်ဝန်းလေးတွေ စိုစွတ်သွားသည်။ ကြေကွဲသွားပုံထင်မတတ်နိုင်ဘူး။ ဖန်နေဝန်းလ်နဲ့မှ မဖြစ်တာ။ မမသိတာကလည်း လက်ခံမှာမဟုတ်။ ရပ်သင့်ပြီဖြစ်သည်။

‘မောင် အရမ်းဒေါသဖြစ်သွားလားဟင်။ ထွဋ်ကို မုန်းတီးသွားမှာပါ။ ထွဋ်က သူ့အနားကို အကောက်ကြံစည်ဖို့ ဝင်လာတာပဲ’

မောင်အရမ်းရှက်ပြီး ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကို ပြဿနာရှာနေလောက်တယ်။
ထင်တယ်။

အန်တီမာလာကတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်၍ မေ့ပစ်လိုက်တာ
ဟုတ်ပါတယ်။ မောင့်ကို ထွဋ်မေ့ပစ်ရမှာပါ။ မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစား
ထွဋ်နှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲရလေ ဖြစ်နေသည်။

‘ဖန်နေဝန်းလ်က ထွဋ်လေးကို အရမ်းမုန်းသွားပြီ။ ထပ်ထွဋ်
ပတ်သက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နုနုထွဋ်ရယ်။ ညည်း
နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ထားပေးခဲ့တာပါ။ ဖန်နေဝန်းလ်က ညည်း
အမေကို လက်မခံရင်လည်း ညည်းလက်ထပ်မှာမဟုတ်လား’

‘မေမေ့ကို လက်မခံတဲ့ယောက်ျား ထွဋ် ဘယ်တော့မှ ထပ်
မထပ်ပါဘူး။ ထွဋ်ဘဝမှာ မေမေအိမ်ကပဲ’

‘ဒါဆို ဖန်နေဝန်းလ်ကို ထွဋ်လေးအမေ ဘယ်တော့
သဘောတူလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။ လုံးဝ
မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ပေါင်းဖက်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့
မှတ်ထား’

ဒေါ်မာလာတင်လည်း လူတစ်ဖက်သားကို မတရားထောင်
ပါဘူး။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးတာတောင် မလုပ်
မောင်ဖန်နေဝန်းလ်က တကယ့်ကို အပြစ်ကင်းသူပါ။

သေရတာပဲ သူ့ကို ထိခိုက်နစ်နာမှာ မလိုလားမိ။ တူမလေးထွဋ်တော့
ထက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ မိမိလက်စားချေဖို့ စေခိုင်းမိသွားတာ
တောင် နောင်တတွေရနေသည်။

ထွဋ်လေး မထင်ဘူး။ ငပျော့မ။ ဖန်နေဝန်းလ်ကို မေ့ပစ်နိုင်ဖို့
ထွဋ်လေးစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။

‘အန်တီမာလာဆီမှာ ထွဋ်လေး ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
အစ်မမှာ နည်းနည်းချင်း စုဆောင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေရှိပါတယ်။
ထွဋ်ထီထူထောင်လို့တောင် ရပါတယ်။ တူမလေး ကြိုးစားပါ’

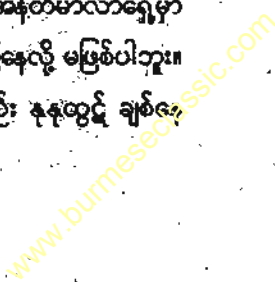
‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အန်တီလေး အရှင်းဆုံးပြောရရင် တူမလေး အိမ်ထောင်ပြုဖို့
ဆိုတာ ထည့်မစဉ်းစားပါနဲ့ဦး။ မမအတွက်ပါ။ အန်တီမာလာ ရက်
ထိတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်’

ထွဋ်ကတော့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မောင့်ကို မေ့ပစ်လိုက်တာ
မသင့်တော်ဆုံးဆိုတာ သိပါတယ်။ ထွဋ်နှလုံးသားတွေထဲမှာ အချစ်ဆို
တာ ဘယ်တော့မှ ရှိမလာနိုင်ဘူးဟု ထင်မိတာပါ။

အခုတော့ ရန်သူကိုမှ ချစ်မိသွားသည်။ အန်တီမာလာရှေ့မှာ
မဖြစ်ဖြစ်၊ မေမေရှေ့မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းပြနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

အဓိက မေ့မခံစားရမှာ။ မောင့်ကိုလည်း နုနုထွဋ် ချစ်နေ
ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တာလည်း အသိရှိနေသည်။

‘ထွဋ် ဘာဖြစ်ချင်လဲ။ ထွဋ်မေမေကို မောင်အရမ်းသေချာ
တယ်။ နှစ်သိမ့်အားမေးချင်တယ်။ မောင်တို့ သွားတွေကြာရအောင်
နော်’

အခုလောက်ဆိုရင် မောင်က ထွဋ်ကို မုန်းနေတော့မှာပဲ။
ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မောင်အနား မရိုးသားတဲ့ အကြံအစည်တွေနှင့် ချစ်
ကပ်ခဲ့သူ။ မောင် ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲနေလောက်ပြီလား။

ထွဋ် အာရုံတွေကို လုပ်ငန်းတွေဆီမှာ နှစ်မြှုပ်ထား
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထွဋ် ကြိုးစားနေရ၏။ မေမေ စိတ်ထိနိုး
နာကျင်မှာ အကြောက်ဆုံးပါပဲ။

အန်တီမာလာက ထွဋ်အတွက် စုထားတဲ့ အစာအရင်းအမြစ်
လေးကို အပ်သည်။

‘များသားပဲ၊ အန်တီမာလာ။ အမျှော်အမြင်ရှိလိုက်တာ။ နေ့
ကြိုးစားမှာပါ။ တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီးလာတော့မယ့် မေမေ
အန်တီမာလာတို့ မကြောင့်မကျ အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင်အောင် ကျွန်
အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမယ်’

‘ထွဋ်လေးရယ်’

မေမေဆီကိုလည်း စင်ပြီး အန်တီမာလာတင် စုဆောင်းထား
သော ငွေစာရင်းစာအုပ်ကို ပြသည်။

‘မာလာက တာဝန်ကျေပါ့တယ်။ သမီးထွဋ်ရယ်။ သူ’

အမေတို့သားအမိကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ အနစ်နာခံပြီး စောင့်ရှောက်
တာတာပါ’

‘ထွဋ်လေးအတွက်ပါ မမရယ်။ အခု ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း
လူထောင်နိုင်တော့မယ်’

‘အေး...အေး၊ ကောင်းတယ်။ သမီးလေး၊ ထွဋ်လေး လိမ္မော်
ခါတယ်။ မေမေကြောင့် သမီးအနာဂတ် မပျက်စီးစေချင်တာပါ’

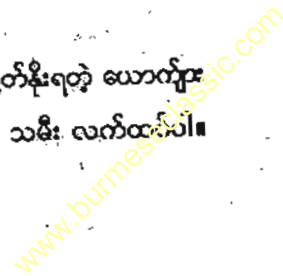
‘မေမေရယ်၊ သမီးအနာဂတ်က အချိန်တွေ၊ နှစ်တွေ အများ
ပြည့်ပါ။ မေမေကိုတော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး’

ဒေါ်သီတာတင်လည်း မိမိငယ်စဉ်က မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ
အချင်သလိုနေခဲ့၍ ယခုကဲ့သို့ လူတော်ထဲ မတိုးဝင်တာကို ရောက်ခဲ့
သည်။ အရမ်းကြေကွဲရ၏။

သမီးအနားကနေ ထွက်သွားချင်ပေမယ့် သမီးလေး ကြေကွဲ
ပျက်နေမှာ စိုးရိမ်သည်။

‘မေမေရယ်၊ ထွဋ်အနားကနေ ထွက်သွားပါနဲ့။ ရှောင်ပန်း
သွားပါနဲ့။ ထွဋ်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့။ မေမေရှိဘဲ ထွဋ် ရပ်တည်လို့
ရလို့ပါ’

‘စိတ်ချပါ သမီးလေးရယ်။ သမီးချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ယောက်ျား
ထောက်ယောက်က မေမေကို လက်မခံလည်း သမီး လက်ထပ်ပါ။

သမီးထွဋ်တဝဇလေး တင့်တယ်အေးချမ်းမယ်၊ ပျော်ရွှင်ရမယ်ဆိုရင် မေမေ သေပျော်ပါပြီကွယ်။

သမီးလေးထွဋ်က မိမိအား ဖက်၍ နမ်းရှိုက်ကာ ထွက်ခွာ သည်။ လှပလွန်းတဲ့သမီးလေး၊ မိမိဘဝက လူတောမတိုးရဲတဲ့ဘဝ နှမော့လိုက်တာ၊ မိမိသေချင်ပါတယ်။

အတိတ်ကအကြောင်းတွေကိုလည်း မေ့ပစ်လိုက်ချင်စိတ် ကြံမ္မာပဲ။ လောကကြီးက တရားမရှိရင် ကြောက်စရာကြီးပဲ။

မိမိသာ ဘဝကို ရပ်စည်နိုင်ခဲ့လျှင် ဒီရောဂါရမှာမဟုတ်ဘဲ သွေးနုနုမှာ အဆင်ခြင်၍ မီးယပ်ကျိုး ကျိုးရတာပါ။ နောင်တတွေ ရနေသည်။

ဓာလာကပါ ချစ်သူနှင့်အကွဲခံပြီး မိမိတို့ ဘားအိမ်အား နောင်ရှောက်လာခဲ့၏။ ယခုလည်း သမီးလေးအတွက် ငွေစုပေးထားရုံ လုပ်ငန်းလုပ်နိုင်ရန် တူဝရီးနှစ်ယောက် ငွေထုတ်ရန် ဘယ်ကိုးကွယ် ကြ၏။

မိမိတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။

‘တိ...တိ’

‘တိ’

‘ဟင်’

မိမိအိမ်လေးရှေ့မှာ ကားသင်္ကောင်းစားကြီးတစ်စီး ရောက်

၍ သမီးနည့်သည်ဖြစ်မည်ထင်ပြီး ဒေါ်သီတာတင် အိမ်နံရံထဲထဲနုနု လှေ့ပြုစဉ် ဆင်းလာသူက မိမိ လုံးဝမထင်မှတ်ထားသော တစ်ချို့က ရန်သူကြီး ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ထဲ တွဲ၍ ဆင်းလာရ၏။

ဘာကိစ္စရှိနေလို့ ရောက်လာရတာလဲ။ မထူးတော့၊ မိမိ ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘သီတာတင်၊ နင်...နင်...သီတာတင်ပါနော်’

‘ဟုတ်တယ်။ ထိပ်တင်ရတနာ၊ နင်ဘာကိစ္စလာရတာလဲ။’

ငါနဲ့ တွေ့စရာဘာအကြောင်းတွေ ရှိနေလို့လဲ’ သီတာတင်ကို တွေ့လိုက်တော့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ မိတ် ထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။

မိမိကြောင့် ချောမောလှပတဲ့သီတာတင် ကိုယ်ပြောချေမည် ညည်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

မိမိအဖြစ်တွေပါပဲ။ ကိုသစ်လွင်က သီတာတင်အပေါ် သနား ကြီးစွာ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့၏။

သီတာတင်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချခိုသည်။

‘နင်...နင်၊ ဘာလုပ်တာလဲ ထိပ်တင်’

‘နင့်ကို ဒူးထောက်ပြီးတောင်းပန်တာပါ သီတာတင်၊ ငါ့အ

ခါတယ်။ ငါအရမ်းယုတ်မာကောက်ကျစ်ပါတယ်။ နင်နဲ့လဲ’

ငါအရှုံးစမ်းပြီး လိုက်လာတာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ့ကို ခွင့်လွှာပေးပါ။

‘နင်ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းပန်တောင်းပန် ငါခွင့်မလွှာဘူး ထိပ်တင်။ ပြန်ပါ။ နင်နဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး။ နင့်ကိုလည်း ငါမနှောင့်ယှက်ဘူး။’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ နင့်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး သိတာတင်။ ဒါမပဲ ငါ့သားဖန်နေဝန်းလဲက နင့်သမီးလေးကို အရမ်းချစ်မြတ်နိုးနေပါတယ်။’

‘ဘာပြောတယ်၊ နင့်သားဖန်နေဝန်းလဲ ဟုတ်လား။ အိမ်ထောင်မရှိတာ။ နင့်သားနဲ့ ငါ့သမီး တွေဆုံစရာမှ မရှိတာ။ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။’

နုနုထွဋ်ကို သိတာတင် လွတ်လိုက်တာမဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

‘နင့်သမီးနဲ့ ငါ့သား တကယ်ပဲ တွေ့ဆုံခဲ့ကြပါတယ်။ နင့်သမီး အလုပ်လာလုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီက ငါ့သားကုမ္ပဏီလေ။’

‘ဟင်’

ဒါကြောင့်ကိုး၊ သမီးလေး ပြန်လာတာ မျက်နှာလေး ဦးငယ်နေသည်။

ဖြစ်မှဖြစ်ရသေး ထိပ်တင်ရတာနာသားနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး။ မိမိရင်ထဲမှာ မုန်းတီးနာကြည်းနေဆဲပင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး။

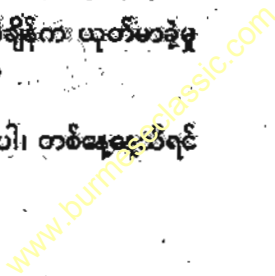
ရက်စက်ယုတ်မာခဲ့တဲ့ ထိပ်တင်ရတာနာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မကျေအေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ငါတောင်းပန်ချင်တာက ငါ့အတိတ်အကြောင်းတွေကို ငါ့သားကို ပြောမပြုမိပါပဲ။ ပြည်ဖူးကာချပစ်လိုက်ပါတော့ သိတာတင်။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ့တို့ချမ်းသာတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုလည်း နင့်သမီးလေး ခံစားသင့်ပါတယ်။ လူကြီးတွေ စေ့စပ်ပြီး လက်ထပ်ပေးကြရအောင်ပါ။’

‘အဖြစ်နိုင်ပါဘူး ထိပ်တင်။ နင်ပြန်၊ နင့်သားနဲ့လည်း လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး။ နင့်ရဲ့ မဖြူစင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုလည်း ငါ့သမီး မခံစားစေရဘူး။ နင့်သား ငါ့ရွှေမလာနေနဲ့။ ငါကတော့ ပြောပြရမှာပဲ။’

‘အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ သိတာတင်။ ငါက သေလူပါ။ ငါ့နည်းထဲ တစ်ခြမ်းပုဂံနေပြီ။ အချိန်သိပ်မရှိတော့တာပါ။ နင့်ကို ရုတ်ခိုးပြီး စောင်းဆိုပါတယ် သိတာတင်ရယ်။ ငါ့ရဲ့ တစ်ချိန်က ယုတ်မာခဲ့မှုတွေ ငါ့သား မသိစေချင်တာ တစ်ခုလေးပါပဲ။’

‘ဖုံးကွယ်လို့ မဖြစ်ဘူး ထိပ်တင်။ ပြန်ပါ။ တစ်နေ့လေးဆိုရင်’

ငါ့သမီးအိမ်ထောင်ရေး ပဋိပက္ခဖြစ်နိုင်တယ်။ နင့်သားကိုလည်း ငါ သမက်မတော်နိုင်ဘူး။

‘ငါ့သားက နင့်သမီးကို ချစ်နေတယ်။ အရူးအမူးပဲ။ အဝ ပျက်မတတ်လေ။ နင့်အကြောင်းကိုလည်း သိတယ်။ အခု နုနုထွဋ် ရှိတဲ့နေရာ လိုက်စုံစမ်းနေတယ်။ သူလိုက်လာမှာပဲ။ နင့်ကိုလည်း အမေလို သတ်မှတ်နေပါတယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘သိတာတင်’

‘ဖြန်ပါ။ ငါက လုံးဝခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စဖုံးထွယ် ပြီး နင့်သားနဲ့ ငါ့သမီးကိုလည်း လက်ထပ်ပေးနိုင်ဘူး။ ဖြန်...ဖြန် နော်။ နင့်မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ချင်ဘူး။ ဖြန်’

ညီမနဲ့ သမီး ရောက်လာတော့မယ်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကို မောင်းထုတ်ပစ်နေမိသည်။ မိမိက လုံးဝလက်မခံသဖြင့် ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင် ကျပြီး ဖြန်သွား၏။

နင့်ကို ငါလုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး ထိပ်တင်ရတနာ။ ငါ့ဘဝ ငါ့သမီးလေးဘဝကို နင့်မျက်ဆီးပစ်လိုက်တာ။ ငါ့ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ညီမ မာလာတင်နှင့် သမီးနုနုထွဋ်တို့ ဖြန်ရောထိ လာသည်။

‘မေမေ စောစောက ဘယ်ကကားလဲ။ သမီးသိပါတယ်။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ကား မဟုတ်လားဟင်’

‘ဟုတ်တယ်’

‘မမ’

‘မာလာတင်၊ မမ အရှည်အရှည် ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး။ နင်တို့ ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲဆိုတာလည်း ငါသိတယ်။ ထားလိုက်ပါတော့။ အဓိက သမီးထွဋ် ထိပ်တင်ရတနာသားနဲ့ လုံးဝပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစား ပါနဲ့။ မေမေ လက်မခံဘူး။ ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ။ နုနုထွဋ် သိပါတယ်။ လုံးဝမဖြစ်စေရ ဝါဘူး။ သမီးကတိပေးပါတယ်နော်’

‘ထိပ်တင်ရတနာအကြောင်းလည်း မပြောချင်တော့ဘူး။ ထိပ် တင်သားနဲ့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါပဲ’

‘မေမေ’

‘ထပ်မပြောနဲ့တော့၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်။ သမီးထွဋ်အနာဂတ် အတွက် သမီးဆန္ဒအတိုင်း ဆုံးဖြတ်စီစဉ်ပါ။ မေမေအတွက် ထည့် မစဉ်းစားနဲ့။ ဒါပေမဲ့ ထိပ်တင်သားနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး။ မေမေ လုံးဝ လက်မခံဘူး။ ပြောထားပြီးပြီနော်’

မေမေ အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ်ပစ်လိုက် သည်။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာမှာ လာအောင်းပန်တာတော့ သေချာနေစမ်း
မောင်က ထွဋ်ကို လုံးဝမစွန့်လွှတ်နိုင်ကြောင်း ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ
အား ပြော၍ပင် ထွဋ်ကို မောင်စိတ်မဆိုးဘူးလား။

ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားရပေမယ့် မေမေက ဖြတ်
သားစွာ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီဖြစ်၍ မောင့်ကို မေ့ပစ်လိုက်ရုံကလွဲ၍
တခြားနည်းထမ်းမရှိကြောင်း နာကျင်စွာ တွေးမိသည်။

အဆုံး (၁၉)

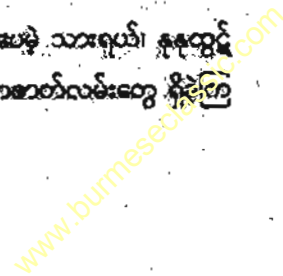
“သားဖန်နေဝန်းလဲ”

“မာမီ”

“နနထွဋ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သားအရမ်းခံစားနေရတယ်ဆိုတာ
မာမီသိပါတယ်ကွယ်”

“သား၊ ထွဋ်ကို ဘယ်လိုမှ မေ့ပစ်လို့မရဘူး မာမီ။ ရှာမှာပဲ။
ရေအဆုံး မြေအဆုံး ရှာမယ်။ သားရူးတော့မယ်။ ထွဋ်ကို ဘယ်လိုမှ
မေ့ပစ်လို့မရဘူး။ ထွဋ် ဘာဖြစ်လို့ထွက်သွားရလည်းဆိုတာကို သိရှင်
တယ်။ သားကို ထွဋ်မှန်းတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာပဲ။ သူ့အပေ
ကြောင့်လား။ မာမီကရော နားလည်ပေးပါ”

“မာမီက နားလည်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားရယ်၊ နနထွဋ်
အပေ ဒေါ်သိတာတင်နဲ့ မာမီတို့မှာ အတိတ်ကစာတ်လမ်းတွေ နိုင်ငံပြာ
တယ်”

‘ဗျာ...မာမိ၊ ဘာပြောတာလဲ။ ထပ်ပြောပါဦး’

‘မာမိလည်း သေလူပါ။ မာမိနဲ့လုံးတစ်ခြမ်း ပုပ်နေပြီ။
နောက်ဆုံးအချိန်တွေ စောင့်နေရတာပါ။ မာမိ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့
အောင် မောနေတယ်’

‘မာမိ၊ အဲဒါဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ သားမသိဘူး။ သား
တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သွားပါတယ်။ မာမိ ဘာဖြစ်လို့ သားကိုဖုံးကွယ်
ထားရတာလဲ’

မာမိပြောမှ သေသေချာချာကြည့်မိတော့ မာမိ အတော်လေး
ပိန်ချုံးကျသွားတာပဲ။ ဖန်နေဝန်းလိက ချစ်သူနုနုထွဋ်အတွက်ပဲ ခြေ
ကြေတွဲတွဲ ခံစားနေရတာ လိုက်လံရှာဖွေရင်း မာမိကိုပင် ဥပက္ခာပြု
ထားခဲ့မိသည်။

‘သားတောင်းပန်ပါတယ် မာမိရယ်။ ထွဋ်ဖြန့်သွားတာ မာမိ
ကြောင့်လို့ ထင်ပြီး မာမိကို ရှောင်နေမိတာပါ။ မာမိ ဆေးရုံတတ်ရ
မယ်လေ’

‘သားကို မာမိဝန်ခံစရာရှိတယ်။ ပထမဆုံးအချက်က နုနုထွဋ်
ဒီကိုရောက်လာတာ အတိတ်က မာမိရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုအတွယ်
လက်တုံ့ပြန် လက်စားချေဖို့ ရောက်လာခဲ့တာပဲ’

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတာမှာ အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေအတွက် ဖုံးကွယ်
မသွားလိုတော့။

သိတာတင်ကိုတွေ့ရတော့ ရင်နာလွန်းသည်။ မိမိကြောင့်ပါး
သားအဖြစ်တင် ရွံရှာမှန်းတီးမှုကို မိမိခံယူတော့မည် ဖြစ်သော်
အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘နုနုထွဋ်ပြောခဲ့တဲ့ သူတို့မိသားစု ဘဝပျက်ခဲ့ရတာ၊ သူ့အဖေ
ထိုက်ရေပြားရောဂါသည်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့မိန်းမက မာမိပဲ’

‘ဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်။ သားအဖေကိုလည်း အပြစ်မရှိဘဲ ကွာဝန်
တယ်။ နုနုထွဋ်အဖေကို အရယူခဲ့တယ်’

‘ဒါဆို သားရဲ့အဖေအရင်းက ဦးကိုကိုလွင်မဟုတ်ဘူးဆို’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ သား နှစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာလေ။
ဓမ္မတမိနိုင်တော့ဘူး။ သိတာတင်က ကိုယ်ဝန်အရင့်အစားကြီးခဲ့မဲ။
သွေးနုနုမှာ စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်ပြီး အနေအထိုင်
မဆင်ခြင်လို့ ရောဂါရသွားတာပါ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မာမိ။ နုနုထွဋ်က မာမိကို ဒုက္ခပေးဖို့
ရောက်လာတာလား။ သူ့အဖေက လွှတ်လိုက်တာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ မာမိနဲ့ သိတာတင် တွေ့ပြီးပါပြီ။ သူ့အဖေ
မာလာတင်က လွှတ်တာပါ။ သူတို့အဖြစ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး သား
ရယ်။ မာမိအဖြစ်တွေပါ။ သိတာတင်ကို ဒီဘဝရောက်စေတာ မာမိပါ
ပဲ။ သားအဖေလည်း စိတ်သောကဝေဒနာတွေ ခံစားရပြီး သေဆုံးခဲ့ရ

တယ်။ မာမီ ဝန်ခံပါတယ်။ အခု မာမီလည်း တစ်နေ့မှ မပျော်ရွှင် ခဲ့ရသလို နှလုံးကို အထိခိုက်ဆုံး ဖြစ်ရပါတယ်။ သား၊ မာမီတို့ မုန်းပစ်လိုက်ပါ။

‘တော်ပါပြီ မာမီရယ်။ အက်မမြောပါနဲ့တော့၊ သားရူးသွား လိမ့်မယ်။ နုနုထွဋ်က သားကို မချစ်ဘဲ မုန်းတီးနာကြည်းနေခဲ့တာ ပဲ။ မာယာများပြီး သားနှလုံးသားတွေကို ထိုးနှက်ဒဏ်ရာရစေခဲ့တာ ပေါ့’

‘ဖြစ်ပြီးသားအတိတ်တွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ မာမီတို့လုပ်ငန်း တွေ ဒီလောက်အထိ ကြီးပွားတိုးတက်လာရတာ နုနုထွဋ်ရဲ့အစေ ကိုသစ်လွင်ရဲ့ ဦးဆောင်မှုကြောင့်ပဲလေ။ နုနုထွဋ်လည်း ခံစားသင့်ပါ တယ်။ မင်းလက်ထပ်လိုက်ပါ။ သီတာတင်ကိုလည်း သားစောင့် ရှောင်ပေးပါ’

‘နုနုထွဋ်က သားကို ဂြာဏ်ခံမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး မာမီ အရမ်းမုန်းနေခဲ့တာပဲ’

‘သားကို မာမီအတိတ်အကြောင်းတွေ မြောမပြတာဘဲ သူ စိတ်ထဲမှာ မင်းကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြတာပဲ’

မာမီကိုလည်း ဖန်နေဝန်းလ် စိတ်မဆိုးနိုင်တော့။

လူလောကကြီးထဲကနေ မကြာခင် ထွက်ခွာသွားရတော့ မယ်ဆိုတာ သိသာနေသည်။

စကားပြောရင်း မောပမ်းနွမ်းဟိုက်နေ၏။ အတိတ်တွေထဲ ထားလိုက်ပါတော့။

မာမီကို မမုန်းနိုင်။ ဖန်နေဝန်းလ် မာမီကို သိုင်းဖက်မိသည်။

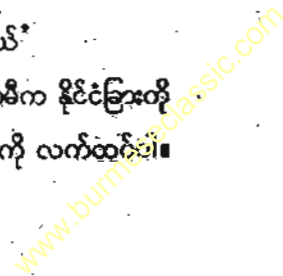
‘ဒီအကြောင်းတွေ သိလိုက်ရတော့လည်း မာမီကို သားမမုန်း ဝါဘူး။ အတိတ်က ပြီးဆုံးသွားတဲ့ကိစ္စပဲ။ မာမီ နေကောင်းအောင် နေပါ။ ဆေးရုံမှာ နားပါ’

‘မာမီ အိမ်မှာပဲနေမယ်။ သားကတိပေးပါ။ မာမီရဲ့ အတိတ် ထဲ အညစ်အကြေးတွေကို ဆေးကြောဖို့ နုနုထွဋ်ကို လက်ထပ်ပါ။ ခံစားသင့်တဲ့သူတွေ ခံစားကြပါစေ’

သားက လိမ္မာလိုက်တာ။ မိမိကို မမုန်းတဲ့အပြင် ချစ်ခင် ဩင်နာစွာ မိမိအား ပွေဖက်နမ်းနေသည်။

‘သားမှားပါတယ် မာမီ။ တကယ်တော့ မာမီကို သားစိတ် ထဲနေမိတာပါ။ ချစ်သူနဲ့ ဝေးခဲ့ရတာ မာမီကြောင့်လို့ပဲ ထင်တယ်။ သား ရှောင်နေမိတယ်။ မာမီပျော်ရွှင်အောင် နေပါ။ ဆေးကုသဖို့လည်း သားစိစဉ်မယ်။ နှလုံးကို နိုင်ငံခြားမှာ အစားထိုးလဲမယ်။ မာမီ အသက် နှင်မယ်ဆိုရင် သား ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ပါမယ်’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်။ ဒါပေမဲ့ မာမီက နိုင်ငံခြားကို သွားဖို့အထိတောင် အချိန်မရှိတော့ပါဘူး။ နုနုထွဋ်ကို လက်ထပ်ပါ။

သီတာတင်ကို စောင့်ရှောက်ပါ။ အတိတ်တွေကို မာမီကပဲ အဆုံးသတ် လိုက်ပါရစေ'

သားနှင့် နုနုထွဋ်တို့ အချစ်ကြီး ချစ်ကြတာ မိမိသိနေသည်။ နုနုထွဋ်ရော၊ မာလာတင်ရော မိမိလောက် မယုတ်မာခဲ့ကြ။ သား ပြောခွင့်ရနေတာတောင် မပြောဘဲ ပြန်သွားခဲ့ကြ၏။

ချောချောကိုလည်း မိမိ အရင်းအနှီးထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ရွာပြန်စေသည်။

'မာမီအမှားတွေပါ။ ဘယ်သူမှ မမှားပါဘူး။ မာမီ သားတွေလည်း အစားထိုးပြီး အသက်မရှင်ချင်တော့ပါဘူး။ ရှက်စရာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့လေ'

'မာမီရယ်၊ သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အမေက အမေပါ။ စိတ်ချပါ။ မာမီဆန္ဒတွေပြည့်ဝအောင် သားကြိုးစားမှာပါ'

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိသည်။

သားဖန်နေဝန်းလံက သူ့အဖေနဲ့ တူတယ်။ ခွင့်လွှတ်တာ တယ်။ မိမိက အပြစ်မရှိဘဲ ကွာရှင်းခွင့်တောင်းတော့လည်း ပြဿနာ မရှာခဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကွာရှင်းပေးခဲ့သည်။

သားက မိမိကို ယခင်ကထက်ပင် ဂရုတစိုက် ပြုစုရန် သီတာတင်ရယ်၊ မင်းခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ပဲ ငါမျှော်လင့်ပါတယ်။ ခွင့်လွှတ် ပေးပါ။ နုနုထွဋ်ကိုယ်တိုင်က မိမိကို အဆုံးအထိ လက်စား တော့တာ သားအပေါ် ချစ်မြတ်နိုး၍ပါ။

ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စနဲ့ပဲ တွေ့ဆုံကြပါစေ ရှေးဘဝက ရေစက်တွေပဲဖြစ်သည်။

မိမိသိပါတယ်။ လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားရတော့ ခယ်ဆိုတာပါ။ နောင်တတွေလည်း ရနေ၏။ မိမိလုပ်ရပ်တွေအတွက် ထည်း တွေးမိတိုင်း ရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်နေခဲ့မိတာပါ။

တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ အသက်ရှူမဝတော့ ရင်ဝတွင် ဖျဉ်လာပြီး မွန်းကျပ်နေသည်။

အတိတ်ကို မိမိ သတိမရနေချင်တော့။
 ဖန်နေဝန်းလဲကလည်း သမီးကို ဖြူဖြူစင်စင် စိတ်သန့်သန့်နှင့်
 နှစ်နေနိုင်ပါတော့မလား။
 သမီးထွဋ် အိမ်ထောင်ရေးတစ်လျှောက် အဖုအထစ်တွေ
 နှစ်နေနိုင်သည်။

ဒေါ်သီတာတင်လည်း သံဝေဂရခဲ့ပေမယ့် သမီးထွဋ်ကိုတော့
 နှစ်နေလန်းလဲနှင့် လက်ထပ်ဖို့ သဘောမတူနိုင်ပါဘူး။

သတင်းစာကို ချထားပစ်လိုက်သည်။
 'မမသီတာ'

'ငါသိပြီးပြီ။ သူ့လမ်း သူ့သွားတာပဲ။ တို့နဲ့လည်း ဘာမှ
 မဆိုင်ဘူး။ ထွဋ်လေးရော'

'ထွဋ်လေးလည်း သိပြီးပါပြီ။ ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး။
 သမီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုပဲ အာရုံစိုက်ထားပါတယ်'

'ကောင်းတယ်... မာလာ။ တဖြည်းဖြည်း မေ့သွားမှာ
 ထိပ်တင်ရဲသွေးကိုတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး။ မမဆုံးဖြတ်
 ပစ်ပစ်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ'
 ဒေါ်မာလာတင်ကိုယ်တိုင်လည်း တူမလေးကို ကြည့်ပြီး

အေးနေသည်။

အခန်း (၂၀)

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ ကွယ်လွန်သွားကြောင်း ကြားမုံသတင်း
 စာတွင် တွေ့လိုက်ရ၍ ဒေါ်သီတာတင်ကတော့ မပျော်ပါဘူး။ အထက်
 တွေ့လည်း ကြီးလာပြီဆိုတော့ နာကြည်းနေတာတွေ ပျောက်သွား
 ထင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့
 ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး။

သမီးလေးထွဋ်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံစားနေရလဲဆိုတာ
 သိနေပေမယ့် ဥပက္ခာပြုထားလိုက်၏။

မဖြစ်နိုင်ဘူး။
 ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့သွေးပဲ။
 ဖန်နေဝန်းလဲနဲ့ သမီးထွဋ် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

မိမိအမှားတွေပါ။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကို အခဲမကြေနိုင်ဘဲ လက်စား
ထွဋ်လေးငယ်စဉ်ကတည်းက ကြံစည်ကာ လှေကျင့်ပေးခဲ့မိနေ၏။
ထွဋ်လေး အရမ်းခံစားနေရတယ်။

ကြိတ်မိတ်ခံစားနေရကြောင်း သိသာလွန်းနေသည်။ သူမ
လိုက်တာ။

ဖန်နေဝန်းလဲကလည်း နုနုထွဋ်ကို အရမ်းချစ်နေ၏။ မိမိ
တွေ့မြင်ခဲ့တာပဲ။

ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာကိုယ်တိုင်ကလည်း မမသိတာတင်
ရှေ့မှာ ခူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့သည်။

‘ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြတော့။ အားလုံးပြီးသွားပြီ။
ပစ်လိုက်’

ဒေါ်သိတာတင် ပြောပြီး ညီမမာလာတင်ကို လုပ်စရာရှိ
လုပ်ဖို့ပဲ ပြောလိုက်၍ မာလာတင် ထွက်သွားသည်။

မိမိတို့လူကြီးတွေရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေက သမီးလေးထွဋ်
အထိ ရိုက်ခတ်နေတာတော့ မိမိ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။ မဖြစ်သင့်
ပါဘူး။

ထိပ်တင်ရတနာလည်း သေရတာပဲ။

တာတွေများ သယ်ဆောင်သွားနိုင်လို့လဲ။

အကုသိုလ်တွေပဲ သယ်ဆောင်သွားရတာပါ။

သမီးလေးထွဋ်ကလည်း ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မိမိရှေ့မှာ
ဟန်ဆောင်နေခဲ့၏။

မိမိသိပါတယ်။ သမီးထွဋ်လေး ပိန်ချုံးသွားသလိုပဲ။ မတတ်
နိုင်ဘူး။

ထိပ်တင်သား ဖန်နေဝန်းလဲကိုယ်တိုင်ကလည်း သမီးထွဋ်
အား လာရောက်ဆက်သွယ်မှာ မဟုတ်။

ဒေါ်သိတာတင်စိတ်ကို ဖြေနေသည်။

‘မေမေ’

‘ဟင်’

‘သမီးလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်တယ်။ သမီးထွတ်လုပ်တဲ့

ဒီရိုင်းတွေ လူကြိုက်များနေတယ်။ သိလား’

‘ကောင်းတာပေါ့ကွယ်။ မေမေ့သမီးလေးက ထက်မြက်ပြီး

သားပါ။ တော်တယ်’

‘မေမေ့ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ထားချင်တယ်။ ကားအကောင်း
အကြီးလည်း စီးစေချင်ပါတယ်။ ပြီးတော့လေ တိုက်နဲ့လည်း ထားချင်

တယ်’

‘မေမေ့အတွက် မလိုတော့ပါဘူး။ သမီးထွဋ်ရဲ့အနာဂတ် စိတ်ချရရင် မေမေလေ ရိပ်သာတစ်ခုခုမှာ သွားနေချင်တယ်။ တရားပဲ’ နေချင်တယ်။ အတိတ်တဝကအကြောင်းတွေ မကောင်းခဲ့ဘူးထင် တယ်။ သမီးထွဋ်ရယ်၊ မေမေ့ဘဝ ဆိုးပါတယ်’

‘အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ မေမေရာ။ သမီးကြောင့်လား၊ သမီးထွဋ် ကတော့ ကိုယ့်မေမေက အဓိကပဲ။ ဘယ်အရာနဲ့မှ မလဲနိုင်ဘူး’

မောင်ကို ကြိုးစားပြီး မေ့ပစ်နေသည်။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာ လည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပေမယ့် မောင်လည်း ထွဋ်ကို မေ့ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေမှာပါ။

မောင်မာမီ ဆုံးသွားတာ တစ်လလောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ အရာအားလုံးက ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။

ထွဋ် မောင်ကိုမေ့ပစ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ အချိန်တွေအများကြီး နှစ်တွေအများကြီး လိုအပ်နေဦးမှာပါ။

‘မေမေ၊ သမီး ကုမ္ပဏီကို သွားတော့မယ်နော်’

‘အေး...အေး’

သမီးထွဋ်က မိမိပါးကိုမပြတ်တန်းဖက်နမ်းရင်း ထွက်သွား သည်။

သမီးရင်ထဲက ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေတာပါ။

ဒေါ်သီတာတင် သိနေ၏။

မေမေ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

ထိပ်တင်သားကလည်း အခုလောက်ဆိုရင် အတိတ် အကြောင်းတွေ သိပြီး သမီးထွဋ်ကို မုန်းတီး နာကြည်းနေလောက် ပါပြီ။

မိမိလည်း မိမိအတိတ်ကံတွေကို ချေဖျက် မစ်လိုက်သည်။

သမီးထွဋ် စိတ်အေးရမှပါ။

အိမ်ရှေ့သို့ ကားကြီးတစ်စီး ရပ်လာတော့ ဒေါ်သီတာတင် အထိတ်တလန့်နှင့် ရှောင်ပုန်းဖို့ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ အခန်း တံခါးကို ပိတ်ဖို့ လုပ်နေစဉ် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက မိမိအခန်းဝ ရောက်လာသည်။

‘ကျွန်တော် ဖန်နေဝန်းလဲပါ မေမေ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ရတနာရဲ့ သားပါ’

‘ဟင်’

သမီးရဲ့ချစ်သူပဲ။ ဒေါ်သီတာတင် မျက်နှာပူပြီး ရင်မဆိုင် ချင်။

ဖန်နေဝန်းလဲဆိုတဲ့ကောင်လေးက မိမိရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင် ချလိုက်သည်။

‘မင်း...မင်း...ဘာလုပ်တာလဲ။ ငါပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောမယ်၊ မင်းပြန်ပါ။ ငါ့သမီးလေးကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့။ မင်းနဲ့မဖြစ်ဘူး၊ သဘောလည်း မတူဘူး’

‘ကျွန်တော် တောင်းပန်ဖို့ ရောက်လာတာပါ မေမေ။ အတိတ် ကအကြောင်းတွေ မေ့ပစ်ပေးပါ။ မာမိကလည်း သူ့အပြစ်တွေကို ဝန်ခံပြီး မေမေ့ကို တောင်းပန်ပြီး ထွင်နဲ့လက်ထပ်ပါလို့ အထပ်ထပ် မှာသွားခဲ့ပါတယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါပြောပြီးပြီ။ ငါ့သမီးကိုလည်း မင်းတို့ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်စရာ မလိုဘူး။ ငါ့သမီးမှာ အစွမ်းအစတွေ ရှိတယ်။ ကိုမ္မဏီတောင် ထောင်နိုင်နေတယ်။ မင်းပြန်ပါ။ ငါလက်ခံ ဘူး။ အပြတ်ပြောတာနော်။ ငါတို့သားအမိကို ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်သွားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှာထားတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ လည်း ငါတို့ မလိုချင်ဘူး။ မင်းပြန်ပါ’

‘ကျွန်တော် မပြန်နိုင်ဘူး။ မေမေ ခွင့်လွှတ်ပေးတဲ့အထိ တောင်းပန်ပါမယ်။ လူကြီးတွေကိစ္စ လူငယ်တွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ထွင်နဲ့ ကျွန်တော့်အနာဂတ်အတွက်ပါ။ ထွင်ကို အရမ်းချစ်တယ် မြတ်နိုးတယ်။ ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားရတဲ့ ချစ်သူပါ။ ဒါကို ကျွန်တော် လာတောင်းတာပါ မေမေ။ လက်ခံပေးပါ’

‘နားမလည်ဘူး။ မင်းတို့လည်း လက်မခံနိုင်ဘူး။ ထွက်သွား နော်။ ငါတို့တွေ အေးချမ်းနေပါပြီ။ မင်းကိုလည်း မယုံဘူး။ ငါ စိတ်မချဘူး’

‘ကျွန်တော့်ကို ယုံပေးပါ။ ထွင်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေရပါမယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပဲစောင့်နေရပါစေ။ ထွင်ကို စောင့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို မခွဲပါနဲ့ဗျာ’

ဒေါ်သီတာတင် ဆုံးဖြတ်ရခက်သွားသည်။

ကောင်လေးက မဆိုးပါဘူး။ သမီးနှစ်သက်မည့် ရုပ်ရည်

သန်သန်လေး။

သူ့အဖေ ကိုနေဝန်းလဲနဲ့ တူနေ၏။

ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ အပူအထစ်တွေက ရှိနေသည်။

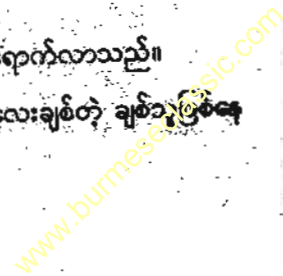
အနာဂတ်ဖြောင့်ဖြူးနိုင်ပါ့မလား။

မိမိ လက်မခံတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ အပြတ်ငြင်းဖို့ပဲ

ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ညီမမာလာတင် ရောက်လာသည်။

‘မမ၊ လက်ခံပေးလိုက်ပါ။ ထွင်လေးချစ်တဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေ

တယ်။ ထွဋ်လေးဘဝအတွက် အသင့်တော်ဆုံးယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်။ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပြီး လက်ခံပေးလိုက်ပါ။

‘မာလာတင်၊ နင်ဝင်မပါနဲ့၊ ငါဆုံးဖြတ်မယ်’

‘မာလာတောင်းပန်ပါတယ်။ ထွဋ်လေး အရမ်းခံစားနေရတာ လို့ပါ။ သနားပါတယ်။ မမရယ်။ လူကြီးတွေကြောင့် ထွဋ်လေးက နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခခံခဲ့ရတာပါ။ နော်...မမ၊ လက်ခံပေးပါ’

ဒေါ်သိတာတင် သမီးထွဋ်အတွက် စဉ်းစားပေးဖို့ပဲ လိုအပ် သည်ဟု ထင်သည်။

မိမိလည်း ရိပ်သာတစ်ခုမှာ ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းပြီး အပြီးအပိုင် နေထိုင်လိုနေ၏။

ကိုယ့်အတွက်လည်း ကိုယ် လုပ်ရမယ်။

ကိုယ့်အတိတ်ဘဝက ကံဆိုးလွန်းခဲ့သည်။ ဖန်နေဝန်းထံ

က သမီးထွဋ်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့သူ။

မိမိလည်း သမီးကို စိတ်ချစွာအပ်ထားသင့်သည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။

ငြင်းပယ်ဖို့ စိတ်ကိုပြောင်းပြီး လက်ခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ သမီးထွဋ်ကလည်း ချစ်နေတော့ မေမေ လက်ခံမယ်။ မင်းကို ယုံပါရစေ။ သမီးထွဋ် ငယ်ငယ်လေးကတည်း

က မိဘတွေလုပ်ခဲ့တဲ့အကျိုးဆက်ကို ခါးသည်းစွာ ခံခဲ့ရတယ်။ အပြစ် ခဲ့တဲ့ကလေးပါ’

‘ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် မေမေ။ ယုံပေးပါဗျာ၊ ထွဋ်ကို တွေ့ပါရစေ’

‘မောင်ဖန်နေဝန်းလ်၊ မင်းလိုက်သွားပါ။ ထွဋ်လေး ကုမ္ပဏီ မှာ ရှိနေတယ်။ သွားတွေ့လိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မေမေနဲ့ အန်တီမာလာကို ကန်တော့ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း အရမ်းတင်ပါတယ်’

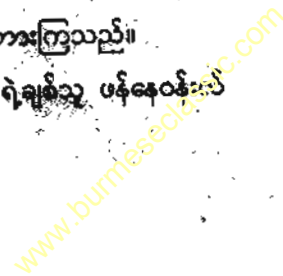
ထွဋ်မေမေနှင့် အန်တီမာလာတင်အား ထိုင်ကန်တော့ပြီး ဖန် နေဝန်းလ် ကားပေါ် အမြန်တက်ကာ အန်တီမာလာတင်ပေးတဲ့လိပ်စာ အတိုင်း ထွဋ်ရှိနေသည့် ကုမ္ပဏီကို မောင်းလာခဲ့သည်။

ထွဋ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီကိုရောက်တော့ ဖန်နေဝန်းလ်ပင် အံ့ဩ ရ၏။

ထွဋ်အောင်မြင်နေတာပဲ။

သူ ဘာမှမေးမနေတော့ဘဲ ကုမ္ပဏီ MD အခန်းထဲ တန်းဝင် သွားသဖြင့် နောက်မှဝန်ထမ်းတွေက လိုက်တားကြသည်။

‘မတားနဲ့၊ ကိုယ်က မင်းတို့ MD ရဲ့ချစ်သူ ဖန်နေဝန်းလ် ပဲ။ သွားပြီနော်၊ အိုကေ’

သူ့ ရုံးခန်းထဲဝင်လာတော့ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဘယ်သူဝင်လာ
တာလဲဆိုပြီး ထွဋ်က ဒေါသတကြီးပြောပြီး မော့ကြည့်သည်။

'ဟင်...မောင်'

'ထွဋ်'

'မောင်၊ အဲ...ရှင်...ရှင်၊ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။ ကျွန်
ရှ်နေတဲ့လိပ်စာကို ဘယ်လိုသိတာလဲဟင်'

'မေမေနဲ့ အန်တီမာလာတင် ပြောပြလိုက်တာပါ'

'ဘာပြောတယ်'

'မေမေက သဘောတူလက်ခံလိုက်ပြီ။ ထွဋ်လေး အရမ်းခွန်
နေတဲ့ယောက်ျား ဖြစ်နေလို့တဲ့'

'အို...မဟုတ်တာ'

မောင့်ကိုတွေ့လိုက်တော့ ထွဋ် အလွန်အမင်း ဝမ်းသာစွာ
ရွှင်သွားရတာ ထွဋ်အပြုံးတွေက ဟန်ဆောင်တင်းမာနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်
တော့။

မေမေနှင့် ဒေါ်လေးမာလာတင်တို့က လက်ခံလိုက်၍သာ
မောင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

'ယောက်ျားလောင်းကြီးကို မောင် ခူးထောက်ပြီး တော်တော်
လေး တောင်းပန်ရတယ်ကွာ။ ခူးတွေတောင် နာနေတယ်။ သူ့သမီး

ကို လက်ထပ်ပြီးရင်တော့ ကောင်းကောင်းဆေးလိမ်း နှိပ်နယ်ခိုင်းရ
မယ်'

'မောင်က တကယ်ခိုင်းမှာလား'

'အလကားစတာပါကွာ။ မောင်လေ ရူးတော့မယ်။ ထွဋ်
ရုတ်စက်တယ်။ မပြောမဆိုထွက်သွားတာ မောင့်မာမီကလည်း ထွဋ်
တို့ လက်ထပ်ဖို့ အထစ်ထစ်မှာသွားပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့လည်း
တောင်းပန်တယ်။ မာမီဆုံးတာ တစ်လပြည့်တာနဲ့ မောင် ထွဋ်တို့
အိမ်လေးဆီ အရောက်ပြေးလာခဲ့တာပါ'

'မောင်ရယ်'

မောင်က ထွဋ်အနား တိုးကပ်လာပြီး ထွဋ်ခန္ဓာကိုယ်လေး
အား သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

ထွဋ်လည်း သူမလက်လေးတွေနှင့် တုံ့ပြန်ဖက်ထားမိ၏။

မောင့်ကို ထွဋ် အရမ်းလွမ်းနေခဲ့တာပါ။

ထွဋ်လည်း ရူးမတတ်ပါပဲ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသိခဲ့စွာ အချိန်အကြာကြီး
ပွေ့ဖက်ထားမိကြသည်။

အပြင်မှ ဝန်ထမ်းတွေကလည်း သူတို့ရဲ့ MD အခန်းထဲ
ဝင်ပြီး ဝင်သွားတဲ့သူကို တားဆီးမလိုဟာ မောင်တွေ၊ အချစ်တွေနှင့်

www.burmeseclassic.com

၂၅၆

ပန်းရိုင်းတို့ရဲ့ အလင်္ကာဆန်

ငြိမ်သက်သွား၍ အဝေးသို့ အပြုံးတွေကိုယ်စီဖြင့် ရှောင်ထွက်သွား
ကြလေသည်။

သင်မြတ်နိုး

